virtual-project.eu

JØRN LIER

HORST

OMUL CAVERNELOR

JØRN LIER HORST

OMUL CAVERNELOR

Original: *Hulemannen*
[*The Caveman*] (2013)

Traducere din norvegiană și note de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2020

1.

Bărbatul decedat era complet deshidratat. Era rezemat de speteaza scaunului, cu buzele răsfrânte și cu dinții negri-gălbui dezveliți. Din scalp încă atârnau smocuri de păr prăfuit și tocit. Pielea feței lăsa să se întrevadă oasele palide și lucioase. Degetele îi erau zbârcite, negre și crăpate.

William Wisting răsfoi restul fotografiilor făcute de criminaliști. Bărbatul avusese o constituție destul de firavă, însă țesutul se contractase și putrezise, dând impresia unui corp chiar mai uscățiv decât avusese pe vremea când trăia.

Dosarul purta titlul „Viggo Hansen”. Fotografiile care-l surprindeau fuseseră făcute din unghiuri diferite. Wisting analiză diferitele poze ale trupului aproape mumificat. De obicei rămânea indiferent la fotografiile de acest fel din dosare. Era obișnuit cu astfel de scene lugubre și învățase să se detașeze de socul vizual. În cariera sa de peste 30 de ani în poliție văzuse atât de multe cadavre, încât le pierduse șirul. Dar acesta era diferit. Nu doar pentru că nu mai văzuse ceva asemănător, ci pentru că pe bărbatul de pe scaun chiar îl cunoscuse. Practic, fuseseră vecini. Viggo Hansen locuise în imobilul din curbă, la trei case distanță de a sa, și zăcuse mort vreme de patru luni, fără ca Wisting sau oricare dintre ceilalți vecini să-și fi făcut griji pentru el.

Se opri la – o fotografie făcută din cadrul ușii de la bucătărie, care surprindea camera de zi. Bărbatul era poziționat cu fața la televizor, cu spatele la fotograf. Televizorul era pornit, așa cum fusese când patrula de poliție intrase în casă.

∵

Camera era mobilată modest. În afară de măsuța pentru televizor și scaunul pe care stătea bărbatul, observă o masă ovală de cafea, încă un scaun și o canapea cu perne și pături. Pe unul dintre pereți

erau câteva rafturi și, sub ele, un dulăpior. În cealaltă parte a camerei se vedeau draperiile gri trase peste fereastră. În partea dreaptă a televizorului era o lampă de podea cu abajur franjurat și pete maronii de arsură pe partea din interior. Pe pereți erau atârnate trei picturi înfățișând peisaje. Pe masa din fața bărbatului se găseau o revistă săptămânală și o telecomandă, iar lângă acestea, un pahar și o farfurie cu niște resturi nedefinite de mâncare. Altfel, camera era îngrijită.

Nu existau urme de conflict. Nimic care să sugereze că bărbatul singuratic ar fi avut oaspeți nepoftiți în ultimele ore ale vieții sale. Nu exista nicio suspiciune că acolo s-ar fi comis vreo infracțiune. Cu toate acestea, circumstanțele impuneau ca poliția să investigheze cauzele decesului, iar Espen Mortensen făcuse o verificare de rutină amănunțită.

Următoarea fotografie era un prim-plan cu revista săptămânală așezată pe măsuța de cafea. Era deschisă la programul TV din ziua de joi, 11 august.

Wisting își ridică privirea spre fereastra biroului și se uită la zăpada care cădea cu fulgi mari. Calendarul arăta ziua de vineri, 9 decembrie. Viggo Hansen ar fi zăcut mort mult și bine, dacă n-ar fi avut o factură neplătită la curent. Compania de electricitate îl notificase în repetate rânduri că va sista alimentarea cu curent. Într-un final, trimiseseră un angajat la adresă. Doar întâmplarea făcuse ca angajatul să se deranjeze să verifice puțin mai amănunțit și să întrezărească trupul lui Viggo Hansen prin crăpătura draperiilor de la sufragerie.

În lista de programe erau încercuite anumite ore, iar Viggo Hansen făcuse un semn pe marginea revistei în dreptul emisiunilor pe care, evident, intenționa să le urmărească. Unul dintre ele era la postul Discovery Channel și se numea *FBI's Archives*. Seria, care prezenta reconstituiri ale

unora dintre cele mai importante cazuri ale Biroului Federal de Investigații, îi era familiară lui Wisting.

Wisting răsfoi mai departe dosarul. Următoarea fotografie prezenta chipul bărbatului decedat. Era mumificat și înnegrit, cu găuri negre în porțiunile unde pielea se desprinsese. Dantura era vizibilă până în dreptul molarilor. Ceea ce mai rămăsese din limbă atârna acum ca o umflătură neagră-albăstrie. Globii oculari erau mari și găunoși și erau îndreptați spre înainte.

Puse fotografiile la loc în dosar, se ridică și se duse la fereastră. Soarele era la asfințit. Asfințitul gri-plumburiu al iernii. Ar fi trebuit să meargă acasă, numai că acolo nu-l aștepta nimic, dacă nu punea la socoteală televizorul.

Jos, în curtea din spatele clădirii, una dintre mașini ieșea din garaj. Roțile se învârtiră în gol pe gheață, dar apoi prinseră aderență. Lumina albastră a girofarului se reflecta scânteind în fulgii de zăpadă.

Wisting reveni agale în biroul lui și privi îndelung la dosarul nu foarte voluminos. Viggo Hansen nu avea familie, prieteni sau alte rude. Murise la fel de singur cum trăise.

Voia să pună dosarul deoparte în teancul pregătit pentru arhivă, dar ceva îl împiedica. Nu știa ce anume. Nici experiența, nici intuiția nu-i spuneau decât că dosarul trebuia clasat. Cea mai importantă sarcină a anchetei era să stabilească identitatea persoanei decedate. Nu existau membri ai familiei cu care să-i compare profilul ADN, însă le fuseseră suficiente eșantioanele prelevate de pe o periuță de dinți și un pieptăn găsit în buzunarul din spate al unei perechi de pantaloni de pe un scaun din dormitor. Rezultatele testelor stabiliseră că bărbatul decedat era unul și același cu cel care locuise în acea casă: Viggo Hansen, în vârstă de 61 de ani.

Medicul legist se arătase surprins de starea în care se găsea trupul. O combinație între umiditatea redusă, temperatura scăzută și încăperea aproape ermetică, toate ușile, ferestrele și gurile de ventilație fiind închise, dusese la mumificarea treptată, dar sigură, a lui Viggo Hansen, în loc să lase corpul să putrezească și să se descompună. Cu toate acestea, cauza morții a fost imposibil de stabilit. Pe certificatul de deces scria doar *mors subita.* Moarte subită.

Computerul scoase un sunet scurt și pe ecran apăru un pătrat roșu. Un mesaj urgent de la dispecerat. Wisting își miji ochii. Șapte cuvinte: Cadavru descoperit lângă ferma principală din Halle.

Așeză dosarul Hansen în vârful teancului de cazuri pregătite pentru arhivare și accesă mesajul.

2.

În redacție era liniște. Zăpada umedă se lipea de ferestre, atenuând zgomotele lumii exterioare. Spațiul de lucru era decorat deja pentru Crăciun. Televizoarele pe ecranele cărora rulau imagini tăcute ale posturilor internaționale de știri erau împodobite cu ghirlande argintii și globuri roșii. Logoul *VG* era ornamentat cu îngeri albi, iar de-a lungul pereților despărțitori dintre birouri sclipeau luminițele multicolore ale instalațiilor de Crăciun.

Șeful departamentului de știri era Knut A. Sandersen. Biroul său cu pereți de sticlă era orientat cu fața spre restul echipei editoriale. Line îl putea vedea ținând telefonul mobil între umăr și ureche, în timp ce el lucra la computer. La drept vorbind, șeful ar fi trebuit să plece de mult acasă. Devenise din nou tată în urmă cu două luni și jumătate. Acum era ora șapte și lucrase deja trei ore peste program.

Sandersen puse capăt discuției, sorbi din ceașca de cafea și-și lăsă capul pe spate. Cineva atârnase crenguțe de vâsc de lampa fixată pe tavan deasupra lui.

Line se ridică și dădu să intre pentru a-i vorbi despre propunerea ei. Dar telefonul lui Sandersen sună din nou și, brusc, bărbatul era din nou ocupat.

În timp ce aștepta ca redactorul-șef să se elibereze, ridică din nou ceașca, gândindu-se la Crăciun. Se întreba cum aveau să-l sărbătorească. Nu vorbise deocamdată cu tatăl ei, dar presupunea că aveau să fie ei doi și bunicul, în casa din Stavern. Poate că va apărea și Thomas. Ea și Thomas erau frați gemeni, iar el era pilot de elicopter în Escadrila 330. Thomas nu mai avusese liber de Crăciun de când murise mama lor. O cuprinse dintr-odată un dor nesfârșit. Trecuseră cinci ani și jumătate de la moartea ei. La început, dorul fusese aproape insuportabil. Existaseră

dimineți când nu dorea să se trezească, izbucnea brusc în lacrimi în timpul ședințelor și se-ntreba mereu cum avea să se descurce tatăl ei de unul singur. Acum, sentimentul de dor se mai atenuase, nu mai resimțea acea disperare, dar știa că nu era o întâmplare că lucra atât de mult. Devenise dependentă de muncă, de atenția și concentrarea pe care le depunea în documentarea unui caz.

Redactorul-șef termină convorbirea, însă primi un nou telefon înainte ca Line să apuce să se ridice de pe scaun. Knut A. Sandersen încărunțise foarte tare în zona tâmplelor, în anii scurși de când Line se angajase la ziar pentru o perioadă determinată. Acum era angajată pe termen nedeterminat și făcea parte din grupul de investigații criminalistice. Propunerea pe care voia să i-o facă depășea domeniul ei, dar aveau suficienți oameni ca să i se acorde câteva zile pentru a lucra la revista de weekend.

Sandersen se ridică și se lovi de vâsc. Line bănuia că tocmai el îl atârnase acolo. Continuă să vorbească la telefon în drum spre cafetieră, dar deja încheiase convorbirea când Line îl văzu întorcându-se cu un pumn de biscuiți cu ghimbir și cu cana de cafea plină-ochi. Se așeză la birou, se lăsă pe spătarul scaunului și, pentru o vreme, rămase nemișcat.

Line știa că trebuie să se grăbească, avea de spus doar trei propoziții ca să-și vândă povestea. Se ridică, își luă ceașca de cafea, ca să facă discuția mai plăcută, și intră în biroul lui. Sandersen se uita pierdut la crengile de vâsc, apoi își îndreptă privirea spre ea.

— Vreau să scriu despre Viggo Hansen, îl anunță ea.

Sandersen începu să-și facă ordine pe birou.

— N-am auzit niciodată de el, răspunse, așezându-și hârtiile într-un teanc. Ce a făcut?

— A murit.

— A fost ucis?

Ea negă dând din cap.

— A stat timp de patru luni în fața televizorului, înainte să-l găsească cineva.

— Mort de-a binelea, așadar.

— Vreau să scriu despre cum s-a putut întâmpla așa ceva, explică Line. Cum este posibil să fii atât de singur și uitat de toată lumea, încât trebuie să treacă patru luni înainte să descopere cineva, întâmplător, că ai murit.

Sandersen deschise gura să-i răspundă, dar Line continuă:

— Cred că ar fi bine să publicăm de Crăciun un astfel de articol, spuse ea, sorbind din ceașca de cafea. ONU tocmai ce a declarat că avem cea mai bună țară de locuit din lume. Dar în statisticile referitoare la gradul de fericire Norvegia este pe locul 112. În fruntea listei era o țară de prin Pacific, o comunitate a unei mici insule, unde oamenii au timp pentru semenii lor și au grijă unul de celălalt.

Observă că lui Sandersen îi plăcea ideea. Subiectul propus de ea s-ar fi potrivit perfect în tabloul de ansamblu. Un contrast cu veselia Crăciunului, sfaturile de slăbit și articolele despre ce cadouri sunt la modă. Totuși șeful ei părea îngândurat.

— Trebuie să scriem și despre altceva în afară de starea vremii, adăugă ea cu convingere, făcând semn cu capul spre ediția din ziua respectivă, care avea pe prima pagină titlul. *Se apropie un front atmosferic siberian.*

Line își dădu seama la un moment dat că ridurile de pe fruntea lui nu aveau nimic de-a face cu ideea ei, ci cu întreaga situație din redacție. În echipa editorială care se ocupa de ediția de weekend, aflată la etajul superior, erau 25 de persoane și ar fi trebuit să fie capabili să se ocupe de revistă așa cum trebuie. Sandersen nu avea nimic de câștigat dacă mai aloca echipei un

jurnalist. Dimpotrivă. Rămânea cu mai puțini oameni pentru cazurile noi.

— Am nevoie de trei sau patru zile, spuse ea, conștientă că nu erau suficiente. Înmormântarea are loc marți.

Sandersen apucă un pix și-l vârî în gură.

— La ce se uita?

— Ce vrei să spui?

— La ce emisiune se uita când a murit?

— Nu știu, răspunse Line, sorbind din cafea. Dar poți să citești despre asta în ziar.

Sandersen dădu din cap.

— De acord, spuse el, fixând cu privirea scările care duceau la etajul de deasupra. Le dau lor cazul nou și le spun că li te pot împrumuta trei zile.

— Trei zile, confirmă ea, după care se aplecă și-l sărută pe obraz.

3.

O mașină de deszăpezire ce se apropia stârnea un nor alb în urma ei. Zăpada se lipi zdravăn de parbriz și Wisting încetini până când vizibilitatea se îmbunătăți.

O mașină de poliție și un ofițer în uniformă, cu zăpadă înghețată pe cozoroc, se aflau pe marginea drumului ce ducea la ferma menționată în mesaj. Un panou invita, cu litere mari și roșii: *Taie-ți singur pomul de Crăciun.*

Dădu din cap în semn de salut către polițistul în uniformă și viră spre drumul către fermă. În depărtare, observă farurile mașinilor și oamenii angrenați în diverse activități în spațiul deschis.

Cadavrul fusese descoperit într-o pepinieră de brazi. Primul echipaj de poliție raportase că persoana găsită părea să fie acolo de mult timp. Wisting știa ce însemna asta. Cât de puțin se păstra dintr-un corp omenesc expus timp îndelungat intemperiilor și stihiilor naturii.

Opri mașina în parcare, coborî și atunci își dădu seama cât de subțire era îmbrăcat.

Doi polițiști în uniformă se aflau la intrarea pepinierei de brazi. Un panou anunța că un brad argintiu costa 380 de coroane, iar prețul pentru un pom obișnuit norvegian de Crăciun era de 220 de coroane.

— Am mai aflat ceva? întrebă el.

Polițistul mai în vârstă își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, răspunse el și-și suflă în mâini ca să le încălzească. Mortensen este acolo, adăugă el, făcând semn cu capul spre pădurea de pini. Dar nu cred că va afla prea multe acolo. După haine și încălțări, pare să fie vorba despre un bărbat, dar nu se știe cu certitudine.

Wisting aruncă o privire spre șirul de pomi de Crăciun. La 50 de metri în față era aprins un

reflector și-l văzu pe criminalist aplecat deasupra unei forme nedeslușite.

— Cine l-a descoperit? întrebă el.

— Un băiat în vârstă de opt ani, care venise împreună cu tatăl său să taie un brad. Trupul este întins sub ramuri, lipit de trunchi, ca și cum cineva l-ar fi îndesat cât mai adânc sub crengi.

Interveni și celălalt polițist:

— Au dat zăpada la o parte ca să poată lovi cu toporul și, inițial, nu și-au dat seama ce este.

Wisting dădu din cap. Își putea imagina deja titlurile ziarelor: *Un băiat (8 ani) a găsit un cadavru sub pomul de Crăciun.*

— Unde sunt acum băiețelul și tatăl lui? întrebă el.

— I-am trimis acasă.

Wisting le mulțumi și se îndepărtă. Zăpada îi scârțâia sub tălpile pantofilor.

Mortensen se ridică și-l salută printr-o mișcare a capului. În părul său își găsiseră sălașul niște fulgi de nea.

Wisting analiză cadavrul de la un metru distanță. Fu nevoit să se aplece ca să vadă mai bine sub ramurile pinului. O spinare încovoiată, purtând un sacou decolorat și înghețat bocnă, pantaloni subțiri și o pereche de pantofi maronii de piele cu șireturi, fără toc. În partea din spate a craniului mai atârnau câteva smocuri de păr. Pe gât avea urme de mușcături lăsate de păsări sau de mici rozătoare.

— Ce părere ai? întrebă el, ridicându-se.

Espen Mortensen sălță din umeri.

— Îl vom scoate de acolo și-i vom lăsa pe medicii legiști să-l examineze. Apoi vom ridica un cort și vom cerceta locul crimei pe măsură ce înlăturăm zăpada. Pot fi mai multe lucruri aici.

— Tot tacâmul? comentă Wisting. Nu crezi că a murit din cauze naturale?

Mortensen clătină din cap.

— Dacă ar fi fost la o distanță mai mare de zona populată, putea părea că a căutat adăpost, însă este

la 50 de metri de drumul spre fermă și la doar câteva sute de metri de cea mai apropiată clădire.

Wisting se aplecă din nou. Mortensen avea dreptate. Nu putea fi vorba nici de vreun accident. Sinuciderea ar fi fost o posibilitate. Poate că sub ramuri, în apropierea trupului, aveau să găsească vreun flacon gol de medicamente. Ar fi ușurat situația, însă ceva îi spunea că nu aveau să găsească așa ceva.

— De cât timp crezi că este aici?

— De astă-vară.

Wisting fu surprins de răspunsul primit, așteptând o explicație.

— Hainele, spuse Mortensen. Poartă îmbrăcăminte de vară.

Wisting se ridică din nou și făcu un pas în spate.

— Dar nu este nimeni pe lista persoanelor dispărute în acea perioadă, spuse el.

4.

Line se gândea la Viggo Hansen. Crescuse la trei case distanță și-și amintea bine de el. Acel om fusese mereu învăluit în mister. Toți copiii se temeau de el, fără vreun motiv anume. Rareori îl vedeau ziua, pentru că obișnuia să iasă din casă noaptea. Și-o amintea pe mama ei, care, ori de câte ori Line venea târziu, îi spunea că trebuie să se întoarcă înainte ca Viggo Hansen să iasă din casă. Ea și Thomas stăteau uneori la fereastră și-l vedeau ieșind din casă după miezul nopții. Cocoșat, îmbrăcat cu o haină neagră cam largă, întotdeauna mergea pe trotuarul unde nu erau felinare.

Se zvonea că mama lui fusese internată la ospiciu și că tatăl lui făcuse pușcărie, însă Line nu știa dacă era doar bârfă sau dacă exista vreun sâmbure de adevăr în toate acele povești.

Abia aștepta să-și înceapă munca la noul articol. Încă înainte de-a primi aprobarea lui Sandersen crease pe calculator un folder denumit Viggo Hansen.

Scrierea unui reportaj era un proces jurnalistic total diferit față de articolele ei obișnuite, nu doar în ceea ce privește ideile și coroborarea materialului, ci și analiza și prelucrarea informațiilor. Era o modalitate unică de a aborda realitatea.

În articolele de actualitate folosea un mod direct de exprimare. Limbajul era simplu și succint. Într-un reportaj însă, limbajul avea un rol total diferit. Avea mai multă libertate să experimenteze și, cu toate că nu scria poezie, putea să se joace ore întregi la înfrumusețarea frazelor. De asemenea, putea să petreacă mai mult timp la structurarea materialului. Încerca întotdeauna să insufle forță narativă, să confere consistență și un portret bine conturat persoanelor despre care scria. Reportajul

era un gen care-i permitea să meargă în profunzimea lucrurilor și să-și lase amprenta asupra poveștii. În același timp, era fascinant să poată oglindi teme sociale importante prin intermediul destinelor unor indivizi, descrierea vieții lor și a acelor detalii însemnate care aveau puterea intrinsecă de a spune o poveste mai amplă.

În plus, simțea că munca pe care o făcea pentru revistă era mult mai apreciată, atât de cititori, cât și de manageri. Primea laude din partea lui Sandersen și a redactorului-șef editorial, însă nu se puteau compara cu feedbackul înflăcărat pe care i-l transmitea redactorul suplimentului de weekend. Felicitările erau adesea însoțite de fete zâmbitoare și de un șir de semne ale exclamării la finalul lor. Și încă nu scrisese un reportaj pentru care să nu primească mesaje din partea cititorilor, fie prin e-mail, fie prin poștă. Line ar fi răspuns fiecărui cititor în parte.

Mai demult, Line scrisese câteva interviuri-portret și-i plăcea să încerce să înțeleagă și să transmită cititorilor viziunea și concepțiile persoanelor intervievate. Desigur, în acele articole scrisese despre oameni încă în viață, dar principiul era același. Trebuia să afle cine erau cu adevărat persoanele pe care le intervieva.

Deocamdată, dosarul despre Viggo Hansen nu conținea prea multe detalii. Acasă avea un articol decupat din ziar în care se menționase cazul, după descoperirea cadavrului, însă nu stârnise nicio reacție, niciun comentariu din partea cititorilor care să conțină critici la adresa sistemului de îngrijire a bătrânilor ori la adresa sistemului de sănătate. Povestea nu fusese preluată nici de agențiile de știri și nici de vreun cotidian național.

Îl cunoștea pe jurnalistul care scrisese articolul. Garm Søbakken. Lucraseră împreună când ea fusese angajată temporar la un ziar local. Probabil că povestea ar fi fost preluată de alte ziare dacă Garm ar fi știut mai multe detalii. În acel articol

scurt se spunea doar că bărbatul trăise singur și că murise cu mult timp înainte să fie descoperit. Garm părea mai degrabă preocupat să afle dacă poliția nu avea suspiciunea că ar fi fost vorba despre o crimă. El specifica în articol că poliția făcea cercetări de rutină în cazul fiecărui deces neașteptat și atunci când cauza morții nu era evidentă.

În același ziar, Garm scrisese un articol despre numărul insuficient de locuri de cazare pentru studenții din oraș. Un alt material continua un articol publicat într-un număr anterior, care vorbea despre un atac violent. Garm era cu siguranță foarte ocupat.

Lui Line faptul că Viggo Hansen locuise în cartierul ei îi trezise în primul rând interesul. Îi citise numele scris pe cutia poștală, ori de câte ori se ducea și se întorcea de la școală, furase mere din grădina lui și-i bătuse la ușă ca să-i vândă lozuri pentru vreo campanie umanitară de la școală, însă nu-și amintea decât vag cum arăta. Un bărbat scund, cu părul rar și cu o mandibulă puternică.

Tatăl ei îi dăduse vestea despre moartea bătrânului într-o seară când o sunase și-i pomenise despre acesta doar așa, într-o doară. Line începuse să-l descoasă pe tatăl ei, punându-i niște întrebări la care fostul ei coleg de la ziarul local nu se gândise. Astfel aflase detalii care transformau evenimentul într-o știre care ar fi putut stârni niște reacții. De exemplu, faptul că Viggo Hansen stătuse, pur și simplu, mort pe scaun în fața televizorului încă de astă-vară și că televizorul mai mergea în momentul în care poliția intrase cu forța în casă erau două dintre aspectele pe care ea intenționa să le folosească în introducere.

Tot de la tatăl ei aflase de ce cadavrul nu fusese descoperit mai devreme. Viggo Hansen avusese o viață solitară. Nu avusese familie, colegi de muncă și nici prieteni, nu avusese abonamente la niciun

ziar și aproape că nu primea nicio scrisoare prin poștă. Contul bancar înregistrase tranzacții în mod regulat. Era încasată pensia și majoritatea facturilor erau achitate prin debit direct. Fusese un bărbat care, pentru cei din jur, nu exista. Un om care nu fusese remarcat, deși trăia în mijlocul unei comunități.

Ea își dădu seama că nu putea scrie o poveste care să se limiteze doar la circumstanțele externe, singurătatea și viața solitară, ci că trebuia să scrie o poveste despre adevărata identitate a lui Viggo Hansen. Dacă nimeni nu-l cunoscuse în timpul vieții, atunci oamenii aveau să-l cunoască acum.

Se gândi că un astfel de proiect era ca și cum ar fi privit prin gaura cheii. La început putea să zărească doar un crâmpei dintr-o cameră, atât cât îi permitea gaura cheii, însă ea știa că dincolo de ușă se ascundeau mult mai multe amănunte.

În perioada cât va lucra la caz se va muta acasă la tatăl ei, de la care trebuia să obțină mai multe informații. Viggo Hansen era cu opt ani mai mare decât tatăl ei, însă acesta poate că știa numele unor cunoscuți de-ai lui Viggo Hansen. În plus, tatăl ei i-ar fi putut spune cu certitudine dacă mama lui Viggo Hansen fusese internată într-un spital psihiatric, iar tatăl trimis în pușcărie.

Deschise un nou document și găsi un model de scrisoare cu logoul *VG.* Dacă voia să progreseze, avea nevoie și de informații oficiale de la poliție. Ca titlu alese formula *Solicitare de acces la documente dintr-un dosar penal.* Mai trimisese astfel de scrisori și urma să-l roage pe unul dintre șefi să semneze. Se uită la titlu și șterse expresia *dosar penal.* Proiectul de acum era diferit de ceea ce făcea în mod obișnuit. Nu era o investigație jurnalistică.

Descrise în linii mari ideea articolului, argumentând că ziarul va publica un reportaj pentru a semnala dispariția ideii de comunitate și umanitate din sânul societății. La final, solicită

permisiunea de a vizita casa lui Viggo Hansen. Cel mai probabil, poliția avea s-o redirecționeze către municipalitate, pentru că Primăria era, oficial, cea care administra proprietățile în astfel de situații. Era însă mai simplu să obțină acordul, dacă poliția nu avea obiecții.

După ce termină, se lăsă pe spătarul scaunului și-și duse mâinile la ceafă. Dincolo de fereastră, zăpada se așternea în strat gros. De când venise ea la birou, trebuia să se fi depus deja o jumătate de metru. Probabil că Sandersen îl pusese pe unul dintre redactori să scrie un articol despre haosul creat de zăpadă.

Se apropie iar de birou și ridică telefonul. Formă numărul tatălui său, ca să-i spună că avea să stea la el câteva zile. Acesta nu răspunse. Ea ridică privirea la ceas. Era nouă și un sfert. Probabil că tatăl ei adormise pe canapea.

5.

Wisting stătea lângă fereastră, în sala de ședințe de la etajul al doilea al secției de poliție, și privea înspre stradă. Felinarele stradale desenau cercuri palide în zăpadă. Orașul părea mai primitor când era învăluit în omăt.

Nils Hammer sosi primul. Se așeză fără să spună nimic în locul său obișnuit, în colțul mesei lungi, luă un pahar de plastic și-și întinse mâna puternică spre cafetieră. Hammer era un investigator neînfricat. Era de încredere, cinstit și harnic, stoic și blând. Uneori stârnea discuții aprinse în timpul mesei de prânz. Era de departe cel mai sincer ofițer din secție, iar Wisting bănuia că-i plăcea să-și tachineze uneori colegii.

Apoi sosiră și ceilalți, în același timp. Torunn Borg, Christine Thiis și Benjamin Fjeld. Erau toți.

Cu numai câțiva ani înainte, cazurile serioase, ca omuciderea, tâlhăria, vătămarea corporală sau descoperirea unui astfel de cadavru adunau mai bine de zece investigatori într-o echipă. Acum de-abia se strângeau în jurul mesei de ședințe o mână de oameni.

Benjamin Fjeld era cel mai tânăr și mai puțin experimentat. Era blond, cu ochi albaștri, cu părul tuns scurt și încă avea corpul bine antrenat al unui proaspăt absolvent. Repartizat anterior cu titlu temporar în cadrul serviciului, devenise unul dintre investigatorii permanenți. Era dedicat și bine informat și avea o capacitate mare de muncă, precum și o atenție deosebită la detalii.

Torunn Borg era la fel de experimentată ca Wisting. Era cea mai metodică dintre ei și avea o abilitate aparte în a gândi logic și sistematic, urmând firul argumentelor corecte. Astfel, putea observa conexiuni cruciale în desfășurarea unui caz.

Christine Thiis era jurist de profesie și lucra la această secție de poliție de un an și ceva, însă Wisting ajunsese să vadă în ea o persoană rațională și înțeleaptă. Părea să aibă o perspectivă mai bună în materie de psihologie și natură umană decât în materie de tactici de investigare, cu toate acestea, era un procuror foarte capabil.

Wisting se așeză în capul mesei și puse pe masă o agendă neagră, neîncepută.

— Mă bucur că ați putut veni atât de târziu, spuse el. Încă nu știm cu ce ne confruntăm, dar este important să începem.

— Ce informații deținem în momentul de față? întrebă Hammer, mușcând de marginea paharului de plastic.

Wisting despături o hartă și se aplecă deasupra mesei ca să indice celorlalți locul descoperirii. Cu degetul, urmă Brunlanesveien înspre direcția Helgeroa. Lângă lacul Hallevanret găsi ieșirea spre dreapta și o zonă hașurată în verde-deschis. Luă pixul și marcă locul descoperirii ca o cruce.

— După încălțăminte și haine, sunt motive să credem că este vorba despre un bărbat, spuse el, și se așeză din nou. Bărbatul a zăcut acolo de astă-vară.

— Și nu avem nicio persoană dispărută care să corespundă descrierii? întrebă Christine Thiis.

Wisting clătină din cap.

— Pe timpul verii, aici vin circa 40.000 de turiști, le reaminti Hammer. Poate ar fi bine să extindem verificările în alte registre.

— Am verificat, explică Torunn Borg, scoțând un document din teancul de hârtii din fața ei. Nu am găsit nimic relevant. Doi turiști germani au dispărut în timpul unei partide de pescuit în partea de vest a Norvegiei, la mijlocul lunii iulie, dar numai corpul unuia dintre ei a fost recuperat, iar un turist danez este în continuare dat dispărut în zona muntelui Hardangervidda.

Wisting se uită la ceas.

— Mortensen ar trebui să vină chiar acum de la locul faptei, spuse el scriind *ID* în agendă.

Identitatea. Acesta era cel mai important lucru de care aveau nevoie ca să-și poată continua cercetările.

— Poate vom afla mai multe când ajunge.

— Cum se simte băiatul care l-a găsit? se interesă Christine Thiis.

— Tatăl său cu siguranță se descurcă, răspunse Wisting. Profesor de liceu sau așa ceva. În orice caz, nu a solicitat ajutor de specialitate. Sperăm să fie bine.

— Presa este la fața locului? întrebă Hammer.

Christine Thiis făcu semn din cap. Era procuror și solicitările din partea presei erau de obicei direcționate către ea.

— Cât timp nu avem certitudinea că este vorba despre o crimă, nu vor tulbura apele, explică ea. Există multe indicii că ar fi vorba despre o sinucidere.

Hammer dădu din cap.

— N-ar fi prima dată când cineva ia un flacon de somnifere și se aventurează în pădure.

Ceilalți aprobară.

— La urma urmei, este un loc ciudat să ascunzi un cadavru, se gândi Benjamin Fjeld, trăgând harta spre el.

Distanța dintre intersecția marcată de Wisting și clădirile fermei era de numai câțiva metri.

— Nu era deloc ascuns și mai devreme sau mai târziu avea să fie găsit.

— Cine locuiește la fermă? întrebă Christine Thiis.

Wisting își verifică notițele.

— Per și Supattra Halle.

— Supattra?

— Soția lui este din Thailanda. Ea se îngrijește de brazii de Crăciun.

Hammer își dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

— Polițiștii în uniformă au vorbit cu ei, dar nu au avut prea multe de spus, explică Wisting. Vor veni mâine la sediu ca să dea o declarație oficială, dar nu-și aminteau nimic din vara trecută care să aibă vreo legătură cu descoperirea.

— Dar autopsia?

— Mâine-dimineață vin rezultatele. Dacă avem noroc, va funcționa noul sistem de videoconferință și vom putea urmări totul de aici.

Hammer se întinse după cafetieră și-și reumplu paharul.

— E straniu, menționă el, că nu apare pe lista persoanelor dispărute. Dacă este acolo de astă-vară, n-ar fi trebuit să-i semnaleze cineva dispariția?

Wisting luă un pahar de plastic fără să spună nimic. Mai întâlnise astfel de cazuri. Existau oameni care erau invizibili pentru toți ceilalți. Cine ar fi voit să ucidă un astfel de om?

6.

Își lăsase telefonul mobil în birou. Avea un apel ratat de la Line și două de la Espen Mortensen. Tânărul criminalist îi trimisese și un mesaj, prin care-l anunța că trupul fusese ridicat și că descoperise ceva pe cadavru. Avea să ajungă la secție înainte de ora zece. În mai puțin de o jumătate de oră.

Wisting era tentat să-l sune și să întrebe despre ce era vorba. Poate că găsiseră un flacon de pastile când ridicaseră trupul sau poate un portofel care le dezvăluia identitatea cadavrului.

Pe Line urma s-o caute mai târziu. Ea obișnuia să sune când era liniște în redacție ca să-l întrebe ce face și cum se simte. Prefera să nu înceapă să-i dea explicații. Presa nu aflase încă despre această descoperire și asta era perfect. Oricum nu aveau ce răspunsuri să le ofere jurnaliștilor.

Căscă. Probabil că din cauza zăpezii se simțea atât de obosit. Dincolo de fereastră, din cer se pogorau fulgi mari și pufoși.

La 10:10, Espen Mortensen se iți pe ușa biroului. Activitatea în aer liber îi îmbujorase obrajii, iar părul îi era plin de fulgi care se topeau. Într-o mână ținea o ceașcă aburindă de cafea, în cealaltă, o cutiuță de carton, iar pe umăr îi atârna un aparat de fotografiat.

— Au ridicat cadavrul, spuse el, și se așeză pe scaunul oaspeților. Îi vor face autopsia mâine-dimineață.

— Ce ai găsit? se interesă Wisting.

Mortensen așeză cutia de carton pe birou.

— Am căutat prin buzunare înainte să-l ridice, explică el.

— Portofelul? întrebă Wisting, iar în privire îi licărea speranța că identitatea cadavrului va fi dezvăluită.

Mortensen scutură din cap.

— Chei? încercă Wisting.

Din experiență știa că o legătură de chei îi putea conduce la o adresă.

— Nu.

Criminalistul deschise cutia de carton, scoase din ea un plic de probe și-l așeză pe masă. Wisting se aplecă. În plic era un alt plic transparent, conținând o hârtie lucioasă, mototolită. Era un pliant. În partea din față era fotografia unei ambarcațiuni cu pânze albe mari. *Elida,* scria cu litere de tipar. *Sailing for Jesus.*

Wisting ridică ușor plicul de plastic.

— Ce este asta? întrebă el, rotindu-l.

Bine ați venit în port pentru a ne ruga împreună pe Elida! citi el pe spate în limba suedeză. *Muzică live și povești de viață vă sunt oferite direct de pe puntea vasului.*

— Este un pliant de la o biserică din Suedia, explică Mortensen. *Elida* este descrisă drept o biserică plutitoare, cu care călătoresc în jurul lumii pentru a propovădui cuvântul lui Iisus.

— L-ai răsfoit? întrebă Wisting, fluturând plicul conținând broșura.

— M-am informat de pe internet, preciza Mortensen. În săptămânile cu numerele 32 și 33 făceau un tur estival al Norvegiei. Stavern a fost prima lor oprire. Au fost amarați aici la chei în zilele de 9 și 10 august, înainte să-și continue drumul spre Stavanger.

Wisting încercă să-și adune gândurile. Nu credea că bărbatul decedat făcea parte din echipajul bisericii plutitoare. Un raport privind dispariția unui cetățean suedez ar fi fost înregistrat în baza de date norvegiană dacă acesta ar fi dispărut de pe un vas străin ancorat într-un port din Norvegia.

Lăsă plicul din mână și dădu înapoi paginile calendarului de pe birou. Dincolo de zilele în care fusese suspendat din funcție, căutând soluția unui caz de dispariție din urmă cu 17 ani, înapoi la

zilele de august, când încă era împreună cu Suzanne. Fusese la muncă, însă nu avusese multe întâlniri. Pentru ziua de 10 august notase *Concertul de vară*. Își amintea că fusese o după-amiază călduroasă și că el și Suzanne asistaseră la un concert de jazz în Bøkeskogen. Trecuseră patru luni de atunci. Patru luni în care rămăsese din nou singur. Și, în tot acest timp, bărbatul neidentificat zăcuse sub un pin din curtea fermei Halle.

Pliantul le oferea, evident, un indiciu cu privire la intervalul de timp în care se petrecuse tragedia. Probabil că bărbatul intrase în posesia lui cândva după 9 august, când vasul ajunsese în Stavern. Era prima probă tangibilă pe care o aveau și era un important pas înainte.

Ridică iar plicul și analiză conținutul cu mai multă atenție. Plicul transparent din interior semăna cu plicurile de probe pe care le foloseau ei, însă era decolorat și părea să fi fost expus vântului și intemperiilor.

— Era în buzunarul interior al hainei, preciza Mortensen.

Wisting voia să se asigure că înțelegea totul corect.

— Pliantul cu *Elida* era într-un plic de plastic în buzunarul interior al hainei sale? întrebă el.

Mortensen dădu din cap.

— Nu mă întreba de ce. Dar avem speranțe mari că vom găsi amprente pe el.

Wisting rămase un timp cu plicul în fața lui. Se întrebă de ce bărbatul decedat protejase pliantul, însă nu dădu glas gândurilor sale.

— Altceva? întrebă el, punând plicul pe masă.

Espen Mortensen pusese aparatul de fotografiat pe podea, lângă scaun. Apoi îl ridică în poală.

— Este cam devreme să le cunoaștem însemnătatea, spuse el. Dar am câteva fotografii.

Reglă câteva setări, prinse obiectivul camerei și întoarse aparatul cu display-ul spre Wisting.

Bărbatul fusese mișcat și acum era așezat pe spate. Mare parte din piele și țesut era desprinsă de pe față. Acolo unde fuseseră gura, nasul și ochii erau acum niște spații goale, însă câteva porțiuni din obrazul și urechea stângă, care fuseseră pe sol, erau intacte.

De nerecunoscut, se gândi Wisting. Însă, negreșit, erau rămășițele unei ființe umane.

Mortensen continuă cu secvența de imagini și se opri la una care surprindea palma stângă a cadavrului. Fusese protejată sub piept și era într-o stare destul de bună, însă nu permitea prelevarea de amprente. Rămășițele pielii erau tăbăcite și strânse în jurul oaselor decolorate. Niciun inel sau ceas de mână, observă Wisting. Unghiile dispăruseră, iar degetele înnegrite erau încleștate, ca și cum mâna sa împietrise strângând ceva la care nu dorea să renunțe nici după moarte.

Wisting se aplecă mai mult și mîji ochii la micul ecran. Era ceva ce se ițea dintre degetele curbate. Ridică privirea la Mortensen, căutând o confirmare.

— Păr, confirmă celălalt.

În fotografia următoare se vedea și mai clar. Câteva smocuri de păr blond prinse în mâna lui încleștată.

Wisting se lăsă pe spătar, știind că și criminalistul interpretase probele la fel ca el. Bărbatul decedat fusese implicat într-o luptă. O încăierare pe viață și pe moarte. Bărbatul din fotografie pierduse, dar nu fără a opune rezistentă criminalului.

7.

Line se trezi greu și rămase întinsă, ascultând sunetele înăbușite ale traficului de pe stradă. Apoi trase pilota într-o parte și-și coborî picioarele pe lângă pat. Podeaua era rece, așa că-și puse o pereche de șosete groase. Apoi se duse, somnoroasă, spre bucătărie.

Pielea i se înfioră. Își acoperi sânii cu brațul drept și merse la fereastră, să vadă cât de mult ninsese în timpul nopții. Probabil că încetase să mai ningă la scurt timp după ce se culcase, dar stratul de zăpadă se apropia de o jumătate de metru. În acel moment își văzu mașina mai jos pe stradă. Utilajele de deszăpezire o învăluiseră bine în zăpadă. Unul dintre utilajele mai mici curăța trotuarul. Un bărbat care-și plimba câinele se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă. Stătea și se uita la girofarul utilajului care împingea zăpada de-a lungul zidurilor vopsite în galben, iar fereastra se aburi de la căldura corpului ei.

Norii erau grei și cenușii. Termometrul indica –1 grad Celsius. Asta însemna că zăpada era apoasă și grea. Porni cafetiera și speră ca unul dintre vecinii care parcaseră în fața sau în spatele mașinii sale să plece înaintea ei. Nu era nevoie să facă duș înainte să curețe zăpada de pe mașină, așa că îmbrăcă un pulover gros. De fapt, puloverul era al lui Tommy și-l păstrase după ce el se mutase, cu mai mult de un an în urmă. Se mai întâlniseră și după aceea, așa că avusese mai multe ocazii să i-l înapoieze. Însă ceva o reținea. Deși trecuse o eternitate de când el îl purtase, ea încă putea să-i simtă parfumul. Dacă se întâmpla să-i fie foarte dor de el, atunci îmbrăca puloverul – era mai bine decât să-l sune.

Retrăia sentimentele de atunci și le menținea la intensitate ridicată, deși se decisese că Tommy Kvanter nu era un bărbat cu care să-și împartă

viața. Ea voia să-și întemeieze o familie, dorea un bărbat în care să aibă încredere, un om responsabil care să-i ofere siguranță. Tommy nu întrunea niciunul dintre aceste criterii. Era nepăsător și atrăgător, iar ea știa că nu este potrivit pentru ea. Așadar, acest pulover uitat îi era suficient până când avea să apară altcineva și putea să scape de el pentru totdeauna.

Cafetiera începu să bâzâie încet și să scoată aburi. Aduse ceașca plină cu cafea la masa din bucătărie și o cuprinse cu palmele. În apartament era frig.

Deschise laptopul și privi prima pagină a ediției Online a ziarului. *Va continua să ningă* era titlul principal. Nu avea de ce să piardă timpul citindu-l, așa că-și verifică e-mailurile.

Primise un răspuns la o întrebare pe care i-o adresase unuia dintre documentariști. Obținuseră informații de la Biroul de Evidență a Populației care confirmau ceea ce-i spusese tatăl ei despre Viggo Hansen. Adică faptul că acesta nu avea familie. Se născuse în Stavern în februarie 1950 și locuise pe strada Herman Wildeneys încă de când se construise casă, din 1964. Tatăl său decedase în 1969, iar mama sa trecuse în lumea celor drepți când Viggo Hansen avea 24 de ani. La adresă nu mai erau înregistrate alte persoane. Nu se spunea nimic despre locul în care își trăise primii 14 ani din viață. Line știa că datele mai vechi nu erau păstrate în format electronic și trebuia să caute prin arhiva fizică dacă voia să obțină informații care nu se regăseau în dosarele digitale. Însă, din moment ce Viggo Hansen se născuse în Stavern, existau destule motive să creadă că trăise în acea zonă toată viața sa.

Oricum, din experiență, știa că martorii erau întotdeauna cele mai bune resurse. Primul lucru pe care-l făcuse cu o noapte înainte fusese să salveze informațiile găsite în baza de date a administrației financiare, în care căutase persoane care trăiseră în

Stavern și se născuseră în același an cu Viggo Hansen. Obținuse 56 de rezultate. 28 de femei și 26 de bărbați, dintre care unul era Viggo Hansen. Pe listă apăreau și alte nume bine-cunoscute, persoane despre care știa că încă locuiau în Stavern și care-i puteau spune ceva despre Viggo Hansen. Printre alții, era un artist pe care-l intervievase în legătură cu o expoziție, pe vremea când lucra la ziarul local. De asemenea, mai erau un avocat pe nume Realfsen și o doamnă care fusese profesoară.

Numele artistului era Eivind Aske. Îl căută și-i găsi pagina web. Era ilustrator, pictor și grafician și avea în Stavern propria galerie, un studio și o imprimerie. Îi recunoscu desenele care apăreau pe ecran. În principal erau portrete de copii făcute în creion negru. Aveau o expresie blândă și sensibilă.

Atât numărul său de telefon, cât și adresa e-mail erau trecute în partea de jos a paginii web. Formă numărul, iar el răspunse aproape instantaneu.

Line se prezentă, precizându-i că i-a luat un interviu cu câțiva ani înainte, dar că acum lucra pentru *VG*. Eivind Aske îi răspunse că-și amintea de interviul pe care i-l acordase mai demult și o întrebă cu ce-i putea fi de folos.

— Speram să vă pun câteva întrebări despre Viggo Hansen, spuse ea.

— Cine?

— Viggo Hansen, repetă Line. El a murit, dar erați de-o seamă cu el și mă întrebam dacă ați fost cumva colegi de scoală.

Se lăsă liniștea, în timp ce la capătul celălalt al firului partenerul de conversație se gândea. Line se întreba dacă ea își mai amintea toți colegii de clasă. Fuseseră 21 de elevi în cei nouă ani de școală primară și gimnaziu. Dacă ei i se cerea să le treacă numele pe o listă, probabil că pe unii îi uitase, însă și-ar fi amintit de ei imediat după ce le-ar fi auzit numele. Cel puțin de majoritatea lor.

— Viggo Hansen, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului, ca și când ar fi rumegat numele. Da, îmi amintesc de el. Un băiat mărunțel. Era foarte bolnav, cred. Sau, cel puțin, lipsea foarte mult timp. Atât îmi aduc aminte.

— Chiar și așa, pot să trec pe la dumneavoastră în această după-amiază? se interesă Line.

— După-amiaza și seara nu sunt acasă, dar poți veni mâine, după ora patru.

— Putem stabili la ora patru? sugeră Line.

— La ora patru, confirmă Eivind Aske. Ai mai fost aici, așa că știi drumul.

Line închise telefonul. Deocamdată avea stabilită o întâlnire. Poate că de la Eivind Aske ar putea afla numele altor cunoștințe comune, care-l știuseră mai bine pe Viggo Hansen, ca să nu piardă timpul cu întâlniri din care să nu obțină nimic.

Găsi o foaie albă de hârtie și desenă partea de stradă unde locuise ea înainte. Cobora de la vechiul turn de apă. La capăt făcea o curbă și se intersecta cu Tyrihansveien, care făcea paralel cale-ntoarsă prin Nord. Nu se gândise la asta până acum, dar cele două străzi formau o potcoavă alungită. Casele de pe ambele părți aveau gazoane generoase învecinate cu niște spații deschise.

Așeză casa tatălui său la numărul 7 pe strada Herman Wildenvey și desenă casa lui Viggo Hansen la numărul 4, jos în curbă, pe cealaltă parte a străzii.

Apoi schiță și celelalte case, scrise numele celor care locuiau acolo și trase săgeți și linii acolo unde oamenii plecaseră sau veniseră.

— Pot să încep din partea de jos, își spuse în sinea ei. Cu cei care locuiau cel mai aproape de el, după care pot să extind cercul.

Cel mai apropiat vecin era Greta Tister, la numărul 2. Era văduvă și nu avea copii. În casa de vizavi, Silje și Steinar Brunvall ajunseseră la vârsta maturității. Steinar îi fusese coleg de clasă, în timp ce Silje era cu trei ani mai mic. Pe părinții

lor îi chema Tor și Marianne. Parcă își amintea că Steinar moștenise casa și-i căută numele în cartea de telefoane.

Așa era. Locuia acolo, împreună cu cineva pe nume Ida. Nu reuși să găsească nimic despre părinții lui. Era ciudat să-l revadă pe Steinar. Fuseseră iubiți în copilărie, mai mult pentru că el era singurul băiat din cartier de-o seamă cu ea. A fost primul băiat cu care s-a sărutat și care i-a atins sânii. Se întâmplase pe povârnișul de lângă strada principală, înainte ca ea să înceapă să poarte sutien. În copacii de acolo era construită o căsuță în care abia aveau loc doi oameni. Stăteau întinși unul lângă altul, iar buzele li s-au atins aproape în mod întâmplător. El i-a pipăit sânii, prin pulover, apoi treptat a băgat mâna pe sub bluză și i-a ridicat hainele încet, ca să-i poată vedea. Ea avea 12 sau 13 ani și nu știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi apărut sora lui.

Gândurile ei începură să zboare într-o altă direcție. Unde fusese Viggo Hansen în ziua respectivă? Oare el atinsese vreodată o fată sau o femeie? Era dificil să-și imagineze o ființă umană trecând prin viață fără s-o împartă în vreun fel cu cineva.

Turnă și cafeaua rămasă, se ridică și merse la fereastră cu telefonul în mână. Unul dintre vecini se pregătea să plece cu mașina parcată în fața ei.

Formă numărul de telefon al tatălui ei și, în timp ce aștepta, își lipi palma de geamul rece.

— Bună, spuse el răspunzând. Voi intra într-o ședință.

Line se întoarse, se sprijini cu șalele de pervazul ferestrei și aruncă o privire la notițele înșirate pe masa din bucătărie.

— Am sunat doar ca să te anunț că astăzi vin într-acolo, precizează ea. Voi sta la tine acasă câteva zile.

— Da? răspunse tatăl ei. De ce?

— Nu este un moment potrivit pentru tine?

— Bineînțeles că este. Numai că nu mă așteptam să te văd înainte de Crăciun.

— Voi scrie despre Viggo Hansen, explică ea.

— Pentru *VG*? De ce?

Line nu răspunse.

— L-ai cunoscut? întrebă ea în schimb.

— Ne salutam în treacăt, atât.

— Da, dar știi ceva despre el?

La capătul firului se făcu liniște.

— Mă pregătesc să intru în ședință, repetă tatăl său.

— Nu cred să-l fi cunoscut cineva cu adevărat, spuse Line. De aceea trebuie să scriu despre el. Despre cum este posibil să fii complet singur toată viața.

Nimeni nu mai spuse nimic, cât timp tatăl ei se gândea la asta. Părea să fi înțeles punctul ei de vedere.

— Poate fi un subiect interesant, comentă el. Dar nu este puțin prea aproape de casă?

— În ce mod?

— La urma urmei, a fost vecinul nostru. Chiar tu ai fost printre cei care au stat aici, dar nu l-ai cunoscut.

Line merse la masa din bucătărie. Și ea se gândise la asta, la faptul că ea însăși fusese unul dintre motivele singurătății lui Viggo Hansen. Scrierea unui articol echilibrat avea să fie o provocare, însă nu vedea nimic rău în asta. Se simțea ca pe vremuri, când lucra pentru ziarul local, unde îi cunoștea pe majoritatea celor despre care scria sau știa ceva despre ei.

— I-am solicitat lui Christine Thiis accesul la rapoartele din dosar, începând cu momentul în care a fost găsit, spuse ea. O poți întreba dacă a primit mesajul? Ți-l pot trimite și ție.

— Nu este un dosar penal, obiectă tatăl ei.

Ea îi putea auzi pașii în timp ce el vorbea.

— Știu, spuse ea. Încerc doar să aflu cine a fost. Vorbești tu cu ea?

— Da, dar acum trebuie să închid. Ne vedem diseară, atunci.

8.

Wisting intră în sala de ședință și-și lăsă telefonul pe masă. Uitase de Viggo Hansen. Dosarul era în biroul lui. Conținea fotografii pe care nu voia ca Line să le vadă, însă o cunoștea bine și știa că nu avea să renunțe până când nu punea mâna pe el.

Espen Mortensen era deja în sala de ședințe și stabilise legătura video cu sala de autopsii din incinta Institutului pentru Sănătate Publică din Oslo. Wisting se uita în gol la imaginea de test.

El nu-l putea da uitării pe Viggo Hansen. Cântărea adesea astfel de coincidențe lipsite de importanță. Persoana neidentificată și Viggo Hansen muriseră în aceeași perioadă, fără să le simtă cineva lipsa. Nu exista nicio conexiune imediată între incidente, însă obișnuința de a fi suspicios îl făcea să se gândească automat la asta. Nils Hammer intră și se așeză la locul său obișnuit, spuse cât de mult ura zăpada și-și vârî sub buza superioară o doză de tutun.

În cele din urmă, li se alătură și Christine Thiis pentru a asista la autopsia transmisă prin videoconferință.

Avea cu ea un teanc voluminos de documente și le așeză pe masă în fața ei.

— Au aflat, spuse ea, așezându-se. Am vorbit cu cei de la ziarul local.

— Este în ordine, comentă Wisting. Vom avea nevoie de informații.

— Ce le-ai spus? se interesă Hammer.

— Nu multe, răspunse Christine Thiis. Nu știm prea multe. Că a fost găsit un cadavru în pădurea de lângă ferma Halle. Era acolo de foarte mult timp și nu ne putem pronunța cu privire la vârsta și sexul său. Și ei au aceeași bănuială ca și noi, că a fost o tragedie personală.

Wisting dădu din cap. Asta însemna că ziarul nu avea să-i acorde o importanță deosebită, la fel ca în cazul lui Viggo Hansen.

— A fost o idee bună să vorbești cu ei acum, spuse Hammer arătând spre ecranul lat. Peste vreo oră probabil că vom ști mai multe.

— Vor năvăli din nou asupra mea.

Wisting se așeză. Imaginile din sala de autopsie umpleau deja ecranul generos. Lumina puternică de pe tavan se reflecta în plăcile albe de faianță de pe pereți și în mesele metalice.

Era un fel de show de televiziune cu care nu prea se putea obișnui. El asocia televizorul cu distracția și, într-un fel, era o experiență bizară să stea și să-i privească pe medicii legiști secționând un trup de om într-o transmisiune în direct. Însă era o formă de comunicare foarte eficientă. Înainte li se punea la dispoziție un rezumat în cadrul unei scurte convorbiri telefonice și un scurt raport care era transmis pe fax. În noua configurație, puteau să adreseze întrebări direct medicului legist și să primească răspunsul pe loc.

În camera din care erau transmise imaginile se aflau trei persoane: un medic legist expert și un asistent, ambii purtând salopete verzi, măști, mănuși și șorțuri galbene de plastic, precum și un criminalist de la Kripos, Serviciul Național de Investigații Criminale, în obișnuita salopetă albă. Potrivit documentelor, reprezentantul Kripos era un bărbat pe nume Jon Berge. Wisting îi știa numele din nenumăratele rapoarte citite, dar nu-l văzuse niciodată.

Un al patrulea bărbat intră în încăpere aducând pe o brancardă un ghemotoc în formă de corp uman, învelit în plastic alb. Pașii săi răsunară în toată sala.

— Sunteți pregătiți? întrebă Jon Berge, ridicând privirea spre cameră.

— Suntem pregătiți, răspunse Wisting.

Comunicația audio funcționa în ambele sensuri, însă semnalul video într-un singur sens.

Asistentul aduse o măsuță cu rotile plină cu instrumente și eprubete goale de probe, etichetate. Patologul trase fermoarul sacului în care era cadavrul și-l dădu într-o parte. Înlătură niște cearșafuri pătate și expuse trupul deteriorat sub lumina puternică a lămpii.

Wisting observă cum toți cei prezenți în sala de autopsii reacționară la mirosul care trebuie să fi fost copleșitor, după ce cadavrul înghețat începuse să se dezghețe.

Brațul drept al bărbatului mort era învelit într-un sac de plastic transparent, acolo unde mâna înțepenise strângând câteva fire de păr. În câteva puncte de pe îmbrăcăminte, Mortensen lipise bandă adezivă transparentă și lată, pentru a fixa eventuale urme provenind de la atacator: păr, fibre textile, piele, transpirație, sânge și lacrimi.

Patologul înregistră pe un reportofon ora și locul și rosti numele tuturor celor prezenți.

— Trupul neidentificat a sosit la Secția de Medicină Legală a Institutului de Sănătate Publică purtând un sacou maro, cămașă, pantaloni subțiri și pantofi maro de piele, continuă el. O descriere mai detaliată a hainelor va fi pusă la dispoziția tehnicianului criminalist din cadrul poliției.

Jon Berge făcu o fotografie.

— Corpul se află într-o stare de avansată descompunere, dar nu a atins etapa finală de putrefacție, continuă medicul. Rămășițele epidermei au o nuanță maronie-neagră și pot fi observate numeroase leziuni de mărimea unui ac, în formă de con, despre care se poate presupune că sunt înțepăturile furnicilor și gândacilor. Pot fi observate și leziuni cauzate de animale mari, sub forma rănilor neregulate, de un centimetru lungime, în zonele expuse ale țesutului moale, precum gleznele și gâtul. Invaziile larvelor de muscă par nesemnificative.

Își drese vocea și continuă:

— Brațul stâng este întins și așezat de-a lungul trupului. Brațul drept formează un unghi în zona cotului și este sprijinit pe piept. Palma este încleștată și pare să conțină ceva.

Blițul aparatului foto învălui cadavrul într-o lumină albă, după care patologul continuă cu descrierea externă. Apoi înlătură plasticul ce învelea brațul drept și-i îndreptă degetul mare și pe cel arătător.

— Posibile fire de păr găsite în mâna sa dreaptă, dictă el, asigurându-se să le fotografieze înainte să depărteze și celelalte trei degete. Palma mâinii drepte este pătată cu un strat negru-maroniu. Posibil să fie o crustă de sânge formată la suprafață. Un total de șase fire de păr sunt bine fixate în acea crustă.

Înlătură pe rând firele de păr folosindu-se de o pensetă și le plasă în eprubete. Apoi preluă eșantioane de probă din ceea ce era, probabil, sânge. Apoi spălă mâna, fără să găsească vreo rană pe ea.

— Vom continua, preciză patologul, invitându-l pe asistent să înlăture pantofii.

Acesta îi scoase încălțările și le înmână ofițerului de la Kripos.

— Wolverine, citi el pe talpa pantofilor. Mărimea 11,5.

— Nu este o măsură europeană, interveni Christine Thiis. Espen Mortensen introduse denumirea companiei pe calculator.

— O fabrică de încălțăminte cu sediul în Michigan, SUA, explică el. Comercializează produse în toată lumea.

Pe ecran, înlăturaseră sacoul de pe cadavru. Polițistul încercă să citească eticheta de la guler.

Mortensen își verifică notițele.

— Brioni, citi el. Am verificat. Este un brand italian.

Jon Berge dădu din cap și puse sacoul într-o pungă de hârtie.

Apoi tăiară pantalonii și-i desprinseră cu grijă. Apoi îndepărtară niște cruste de piele și niște țesut, scoțând la iveală niște fibre musculare subțiri.

— Lenjerie masculină, precizează polițistul din sala de autopsie, înainte să examineze pantalonii. John Henry Mens Dress Pants.

Ecranul calculatorului lui Espen Mortensen era plin de rezultate returnate de la diferite magazine online.

— Doar pagini din străinătate, spuse el, clătinând din cap. Shopko, Find & Save și eBay.

Mânecile cămășii fură secționate la fel ca pantalonii. Wisting privi la rămășițele bărbatului întins pe masa metalică. Coastele i se profilau în exterior, pe sub piept. Pielea maronie-neagră era crăpată și plină de leziuni deschise. Cel mai probabil provocate de rozătoare. Îmbrăcămintea era intactă și nu exista nimic care să indice violența externă, din categoria rănilor provocate prin înjunghiere sau împușcare.

Anchetatorul de la Kripos își plimbă degetele de-a lungul gulerului cămășii, căutând o etichetă care să le ofere alte indicii.

— Aici este decolorată, spuse el. Este mai închisă la culoare decât celelalte pete. Nu pot să văd ce producător este.

Își întoarse privirea spre camera de filmat:

— E posibil să fie sânge.

Medicul legist trase de o lampă cu braț mobil spre capul cadavrului și se aplecă.

— E dificil de spus, murmură el înainte să ia reportofonul și să dicteze. Posibilă fractură la tâmpla stângă.

Scoase o ruletă.

— Craniul este expus pe o suprafață în diametru de 3, 5 centimetri. Pe marginea leziunii sunt vizibile rămășițe de ceară.

Jon Berge făcu câteva fotografii la solicitarea patologului.

— E posibil să fie rezultatul unei răni provocate cu un obiect contondent. O concluzie mai mult decât provizorie.

Wisting nota ceea ce se spunea, mai mult din obișnuință. Urma să primească un raport preliminar spre finalul zilei de lucru, cu descrierea tuturor leziunilor și comentariile corespunzătoare.

Activitatea din sala de autopsie continuă cu tăierea lenjeriei și înlăturarea acesteia de pe cadavru. Medicul legist duse din nou reportofonul în dreptul gurii.

— Organele genitale externe sunt ca niște frunze, spuse el, descriind pliurile pielii din zona scrotului. Cel mai probabil bărbat, deshidratat. Pieptul și abdomenul sunt prăbușite, fiind clar vizibile porțiuni din schelet, fără a prezenta leziuni, din câte pot să îmi dau seama.

Christine Thiis se ridică, palidă la față.

— Voi fi în birou, spuse ea. Îmi faceți un rezumat mai târziu.

Wisting dădu din cap și o urmări cu privirea până ce aceasta ieși pe ușă, după care se concentră la imaginea de pe ecran.

Patologul continuă procedura de rutină înainte ca trupul să fie spălat cu apă rece.

— Este, evident, un trup al unei persoane în vârstă, spuse el, privind spre cameră. Este relativ bine conservat, având în vedere că a stat în spațiu deschis, însă este aproape imposibil de precizat când a murit.

— În urmă cu vreo patru luni? sugeră Wisting.

— Cel puțin, nu există niciun indiciu care să sugereze altceva. Temperatura medie a scăzut încă de la finalul lunii septembrie. Primele nopți geroase au început în estul Norvegiei în octombrie, așa că, da, este foarte posibil ca decesul să fi survenit la mijlocul lunii august. Și vara a fost răcoroasă.

— Și a stat într-un mediu uscat și relativ întunecat, explică Wisting, amintindu-și cum, la cercetași, învățaseră să aprindă focul de tabără pe ploaie torențială, fără să se ajute de gaz sau hârtie.

Secretul se afla sub ramurile pinilor, la baza trunchiului. Acolo unde ploaia și umezeala nu ajungeau niciodată și unde erau mereu crengi uscate.

— Asta ar explica de ce corpul se află într-o stare atât de bună, chiar și după patru luni.

— Am înțeles că nu aveți pe nimeni înregistrat pe lista persoanelor dispărute în perioada respectivă? interveni anchetatorul de la Kripos.

Wisting dădu din cap, dar conștientiză că persoanele de pe ecran nu-l puteau vedea.

— Cel puțin nu pe plan local, răspunse el. Și pe nimeni din restul țarii, care ar fi putut să ajungă pe aici, în zona noastră.

— Acum îl vom duce să-i facem radiografii, explică medicul legist. Apoi trebuie să-l cântărim și să-l măsurăm, înainte să-l secționăm. Poate că vă va ajuta. De asemenea, îl voi ruga pe stomatologul legist să ia mulaj de pe dantură. Momentan, nu pot spune mai mult decât că este un bărbat adult.

Wisting le mulțumi și ecranul se stinse.

9.

Biroul lui Christine Thiis era la capătul holului. Ușa era deschisă și Wisting intră.

— Cred că era străin, spuse el, oprindu-se lângă fereastră.

Cerul era cenușiu și începuse din nou să ningă. Fulgi mari, deși și rapizi.

Christine Thiis se lăsă pe spătar și-și încrucișă mâinile la piept.

— A apărut ceva mai palpabil în timpul autopsiei?

— Nu. Vom afla mai multe mai târziu, însă deocamdată nu știm decât că este un bărbat adult, care poartă haine și încălțăminte cumpărate din străinătate.

— Și că are o rană gravă la cap.

Wisting aprobă, își vârî mâinile în buzunare și-și rezemă fruntea de fereastra rece. Jos, într-o curte de pe cealaltă parte a străzii, câțiva copii împingeau niște bulgări uriași de zăpadă, care lăsau dâre negricioase în marea de alb.

— Ai primit o solicitare de la Line? întrebă el, întorcându-se spre procuror.

— Nu de la Line, răspunse ea, verificându-și e-mailurile. Ci din partea unui redactor-șef.

Se aplecă înspre ecran, își miji ochii și citi cu voce tare:

— Vă solicităm să-i acordați jurnalistei noastre Line Wisting accesul la conținutul dosarului vizând decesul lui Viggo Hansen.

— Am vorbit cu ea acum vreo două ore, îi explică Wisting. Vine acasă. Poate că va sta aici până la Crăciun.

— Ar fi frumos. Veți sărbători Crăciunul împreună?

— Așa sper. N-am vorbit încă despre Crăciun.

Jos, în curte, îi vedea pe copii cum netezesc partea de sus a celui mai mare dintre bulgări

înainte să-l ridice pe următorul și să-l așeze cu grijă în vârful celui dintâi.

— Ai văzut? întrebă el, făcând semn înspre ecranul calculatorului.

Christine Thiis dădu din cap.

— Momentan, nu putem decât să așteptăm, spuse ea, privind pe hol în direcția sălii de ședințe. I-am răspuns deja redactorului-șef.

Wisting nu zise nimic, așteptând ca ea să-i spună dacă refuzase cererea sau acceptase solicitarea.

— Nu văd nimic rău în a permite ziarului accesul la documente, spuse ea. Au propria răspundere cu privire la publicarea de informații personale, dar m-am consultat cu inspectorul-șef și am decis să le acordăm accesul.

Wisting o fixă cu privirea.

— Faptul că Line este cea care le-a solicitat a avut vreo influență asupra deciziei?

Christine Thiis clătină din cap.

— Nu chiar. Desigur, este important să credem că Line se va achita de sarcină așa cum trebuie, însă am impresia că este oricum un articol important.

Ea răsfoi niște documente.

— Am vorbit la instanță și cu consilierul juridic al consiliului municipal, adăugă ea. I-au permis accesul în casă.

— Perfect, spuse Wisting, rătăcind din nou cu privirea afară, pe fereastră.

Omul de zăpadă căpătase un cap cu ochi, nas, gură și o căciulă de lână.

Espen Mortensen intră în birou. Wisting stătea în picioare, sprijinit cu spatele de fereastră.

— Ce părere ai? îl întrebă Christine Thiis. Acum, după autopsie?

Criminalistul își drese glasul.

— Cred că trebuie să tratăm cazul drept o omucidere, răspunse el, așezându-se pe scaunul de oaspeți. Și că avem o întârziere de patru luni.

Wisting își dăduse deja seama de ceva timp cu ce anume se confruntau.

— Nu cred că acolo a avut loc tragedia, spuse el. Printre pomii de Crăciun.

Mortensen dădu din cap.

— A fost mutat acolo, spuse el. S-a scurs mult timp, dar la locul descoperirii nu este nicio probă care să indice faptul că a fost ucis acolo.

— Vrei să spui că a fost ucis în altă parte și apoi transportat acolo? întrebă procurorul.

Wisting își duse o mână în dreptul gurii și-și mușcă îngândurat buza inferioară.

— Dar este un loc ciudat să ascunzi un cadavru, spuse el.

De unde stătea, o vedea pe Christine Thiis scriind cuvinte-cheie cu litere mari, rotunde.

— Este posibil să se fi întâmplat undeva în apropiere? sugeră ea. La una dintre fermele din zonă, sau așa ceva?

Wisting se gândise deja la asta.

— Torunn și Benjamin verifică zona, explică el. Clădirile sunt răsfirate. Mici ferme și case individuale. Planul este să le ia declarații tuturor celor care locuiesc acolo. Ar fi fost mult mai ușor dacă am fi știut cine este.

Christine Thiis prinse capătul unui pix între dinți.

— Ce altceva avem?

— Șase fire de păr, haine și încălțăminte produse în străinătate și un pliant despre o biserică plutitoare, rezumă Mortensen. Ultima probă este, de fapt, și cea mai clară. Asta înseamnă că omuciderea a fost comisă, cel mai probabil, cândva după ce Elida a fost ancorată aici, în data de 9 și 10 august.

Nu era suficient să construiască un caz, se gândi Wisting mutându-și din nou privirea spre copii. Totuși era un început, iar el știa din experiență că urma să găsească și alte probe. Cazul avea să devină complex, strat cu strat. Exact ca un bulgăre

de zăpadă care se rostogolește pe suprafața zăpezii
și devine din ce în ce mai voluminos.

10.

Lui Line îi luă doar un sfert de oră ca să-și deszăpezească mașina. După aceea făcu un duș, își împachetă bagajul și se pregăti de călătorie. Între timp începuse să ningă din nou și zăpada se așternuse pe mașină într-un strat subțire.

Își aruncă bagajul pe scaunul din spate, mătură zăpada de pe parbriz, se sui în mașină și învârti cheia în contact. Motorul huruia, dar mașina nu pornea. Răsuci cheia înapoi și încercă iar să pornească mașina. Pe bord se aprinseră mai multe luminițe de avertizare. Apăsă accelerația și, într-un final, izbuti să readucă mașina la viață. Ambală motorul și intră pe bandă. Cauciucurile se rotiră în gol înainte de a se lipi, sigure, de asfalt.

Fulgii de nea care se lipeau de parbriz se topeau aproape instantaneu. Ștergătoarele scârțâiau și bâzâiau, iar aparatul de aer condiționat dezaburea încet parbrizul.

Drumul până acasă dura, de obicei, o oră și jumătate. Când a ajuns la jumătatea drumului, a intrat la o benzinărie și a cerut ajutor ca să schimbe ștergătoarele. Înainte de a porni la drum, și-a deschis laptopul și și-a verificat e-mailul. Printre mailurile recente se afla și răspunsul procurorului Christine Thiis.

Este un refuz, se gândi ea și dădu dublu-click pe mesaj. Răspunsul venise mult prea repede ca să fie pozitiv.

Se pregăti sufletește pentru un răspuns negativ, dar fu plăcut surprinsă când citi următoarele:

O parte dintre documentele aceştia caz pot fi ridicate de la poliția din Larvik, pentru un împrumut pe termen scurt. Proprietatea defunctului a fost trecută în administrarea municipală. Mandatarul nu are nicio obiecție ca Verdens Gang să obțină acces în locuință, iar cheile pot fi ridicate de aici.

În încheiere, procurorul i-a urat succes cu articolul pe care-l scria.

Pe chipul lui Line se așternu un zâmbet larg. Acest început de proiect era mult mai promițător decât s-ar fi așteptat.

Un utilaj portocaliu de deszăpezire trecu pe autostradă cu frezele zdrăngănind. În urma lui venea un șir de mașini care nu puteau să-l depășească.

Line se hotărî să răsfoiască ziarele în format electronic înainte să pornească la drum.

Ziarul la care lucra ea avea patru articole diferite despre vreme chiar pe prima pagină. Nu se sinchisi să-l citească pe niciunul dintre el. Și ziarul local din Larvik scrisese tot despre starea vremii. Puțin mai jos pe pagină a găsit un articol care o făcu curioasă. „Persoană găsită decedată” era titlul.

Deschise linkul și citi articolul în întregime.

Vineri după-amiază o persoană a fost găsită moartă lângă Halle, scria articolul, fără să divulge prea multe alte informații. Cadavrul prezenta semne că ar fi zăcut mult timp acolo și fusese transportat la Institutul de Medicină Legală pentru autopsie și identificare.

Articolul nu dădea mai multe informații decât se găseau în titlu. A fost găsită o persoană decedată. Line închise laptopul și-l puse în geantă.

Când reporni mașina, se auzi un scârțâit de sub capotă. Ca să nu mai audă scârțâitul, porni radioul din mașină, căută un post care nu difuza colinde de Crăciun și intră în trafic.

Nu trecu mult și ajunse din urmă coada de mașini care se formase în spatele autoutilitarei. După mult timp se ivi și cenușiul lac Farris pe partea dreaptă și ea ieși de pe autostradă în direcția Larvik. Lacul încă nu fusese acoperit de gheață și vântul forma mici valuri neliniștite pe suprafața apei.

Drumurile înspre oraș nu fuseseră deszăpezite la fel de bine și zloata de pe jos pleoscăia sub

cauciucuri și se izbea de scutul roții.

Găsi un loc liber de parcare în fața poliției. Zăpada fusese adunată în grămezi în fața intrării. Străbătu agale parcarea și intră în clădirea cu ziduri roșii de piatră. Tânărul îmbrăcat în uniformă din spatele recepției își ridică ochii din hârtii și o privi.

Line nu-l mai văzuse niciodată și se prezentă.

— Aș dori să vorbesc cu Christine Thiis, îi explică ea.

— Aveți programare?

— Da, oarecum, doar că nu am stabilit o oră anume. Am venit doar să iau niște documente.

Polițistului îi luă mult timp să găsească numărul de telefon pe o listă și apoi tastă niște cifre pe telefonul din fata sa.

— Vă sun de la recepție, zise el. Vă caută cineva.

Persoana de la capătul firului îi ceru detalii.

— O jurnalistă de la *VG,* îi răspunse polițistul.

Ascultă răspunsul și se întinse spre un plic și un formular aflate pe o bancă din spatele lui.

— Da, este aici, spuse el la receptor.

Apoi încheie conversația și-i întinse plicul lui Line.

— Christine Thiis este ocupată, o informă. Dar ți-a lăsat acest plic.

Line îl luă. Pe el era scris numele ei.

— Trebuie să semnezi aici, îi zise polițistul și puse o foaie pe pupitru.

Era un formular tipizat pentru împrumut de documente din dosar și ea trebuia să confirme că nu va copia documentele, că nu va lăsa pe nimeni să aibă acces la ele și că nu le va folosi decât în scopul stabilit.

Ea luă un pix și își scrise numele pe linia din josul paginii.

În timp ce-i returna polițistului foaia se gândea să întrebe de tatăl ei și să-i spună că a sosit. Ar putea să bea o cafea sau ceva de genul ăsta în

biroul lui. Dar se răzgândi, își dorea mai tare să înceapă munca.

Dosarul era mai subțire decât se așteptase, își dădu ea seama în drum spre mașină. Pipăi plicul și deduse că nu putea să conțină decât câteva foi. Cheile de la casă, se gândi ea fericită.

O pală de vânt mătură fulgii pe scaunele mașinii când deschise portiera.

Se așeză, vârî cheia în contact și o răsuci apăsând în același timp ambreiajul. Motorul scoase niște scârțâituri înainte să pornească.

Pe drumul dinspre Oslo se gândise cum se va instala în fosta cameră de lucru a mamei sale, de la etaj. Era o încăpere primitoare, cu un birou mare, un fotoliu generos și o tablă mare de plută atârnată pe perete.

În zăpada din fața casei se vedeau urmele de roți ale mașinii tatălui ei. Un utilaj de deszăpezit lăsase un morman uriaș de zăpadă în dreptul aleii. Era prea mare ca să se aventureze cu mașina prin el. Așa că parcă pe marginea drumului și lăsă motorul pornit, apoi se duse până la scările casei. Luă lopata și curăță zăpada de la intrare, apoi se întoarse la alee și începu să dea la o parte omătul. Transpirația îi curgea pe ceafă. Își îndreptă spatele și se sprijini de coada lopeții ca să ia o pauză.

Casa lui Viggo Hansen se afla pe cealaltă parte a străzii, la nici 50 de metri în diagonală față de casa lor. Geamurile întunecate erau pe jumătate ascunse în spatele ramurilor golașe ale mărului bătrân și cocârjat din grădină.

Line își mușcă buza de jos. O rafală de vânt trecu pe lângă ea și o făcu să înghețe. Zăpada i se topea în păr și-i curgea în jos, pe frunte. Își șterse fruntea cu mâna și continuă să dea zăpada la o parte. După 20 de minute se sui la volan și conduse mașina până în fața casei.

Bătu din picioare ca să scuture zăpada, intră în casă și încuie ușa, apoi se duse direct la bucătărie. Cafetiera fusese cadoul ei de Crăciun pentru tatăl

ei, anul trecut. Se putea face și ceai la ea. Pregăti o cană, apoi își cără lucrurile în fosta ei cameră de la etaj. Apoi luă plicul cu documentele de la poliție și cana de ceai și se duse în camera de lucru a mamei.

Unul dintre pereți era acoperit de o bibliotecă înaltă până în tavan. Beletristică, biografii, cărți de istorie, reviste și dosare cu spirală într-un amestec vesel.

În cameră, în colțul din spatele ușii, era un fotoliu generos, cu o măsuță și cu o lampă de citit în dreptul acesteia. În mijlocul camerei trona biroul mamei, cu sertare de ambele părți, plasat astfel încât persoana de la birou stătea cu spatele la ușă și zărea pe fereastră strada din fața casei.

Line își puse jos cana, se duse la fereastră și trase draperiile. Lumina cenușie de afară pătrunse în cameră și ea simți curentul care venea dinspre îmbinarea dintre geamuri.

Deasupra ușii lui Viggo Hansen lumina un bec stingher. Casa de lemn cu baiț cafeniu era puțin mai mică decât casa tatălui ei, cu acoperișul plat și cu un gard viu foarte des care înconjura proprietatea. Ușa era maroniu-deschis, cu o mică fereastră de sticlă galbenă și sablată. Pe treptele casei, stratul de zăpadă era gros, iar de acoperiș atârnau câțiva țurțuri.

Ea cântări plicul cu documente în mâini, apoi se duse la birou, se așeză și aprinse lampa. Aceasta răspândea o lumină plăcută pe suprafața mesei, făcând ca restul încăperii să se cufunde în semiîntuneric.

Rupse plicul cu unghiile și scoase documentele, care erau adunate teanc într-un dosar verde cu elastic.

În plic mai era o legătură de chei. Ea le răsturnă pe masă. Erau o bucată de plastic cu o reclamă la o firmă de lăcătușerie și o cheie prinse pe un breloc. Probabil că poliția spărsese yala și montase una nouă după ce intraseră în casă. Luă cheia, o puse în

palmă, strângând-o între degete, apoi o lăsă jos. Apoi scoase elasticul mapei cu documente.

11.

Sunetul unei autoutilitare de deszăpezire răsună până în sala de conferințe a poliției. Duduitul constant al motorului se estompa ori de câte ori mașina depășea vreun munte de omăt sau trecea de colțul vreunei case.

Atmosfera din jurul mesei era împietrită. Wisting se uită pe rând la toți colegii săi. În cursul zilei se lămuriseră că aveau de-a face cu o crimă și că punctul lor de pornire era unul dintre cele mai defavorabile cu putință: n-aveau nici cea mai mică idee cine era decedatul. Putea să prevadă încă de pe-acum că niciunul dintre investigatori nu mai avea nimic de raportat, nimic care să-i ajute să avanseze în anchetă.

Singurul care ar fi putut să contribuie cu ceva în momentul de față nu sosise încă. Espen Mortensen fusese în legătură directă cu departamentul de medicină legală pe parcursul zilei și tot el deținea toate detaliile despre descoperirile ulterioare. Wisting primise un raport cu o concluzie preliminară. Cadavrul măsura undeva între 180 și 185 de centimetri lungime și cântărea 26 de kilograme, dar greutatea lui cât timp fusese în viață trebuie să fi fost triplă. Era caucazian și avea în jur de 50 sau 60 de ani când a murit. Culoarea părului s-a stabilit că a fost blond-închis. Cauza morții a fost corelată cu rănile de la cap.

Hainele cu care fusese îmbrăcat erau și ele descrise, iar el știa că Torunn Borg cercetase mărcile și magazinele de haine, fără a putea însă să identifice de unde provenea bărbatul.

Espen Mortensen se ivi în ușă cu un teanc de hârtii. Telefonul mobil îi suna. Îl scoase din buzunar și rămase în cadrul ușii ca să răspundă. Își plimbă privirea fără țintă, până i se intersectă cu a lui Wisting.

Privirea lui era fixă, dar avea o licărire îndepărtată, de parcă ar fi fost concentrat la ceea ce i se relata la telefon. Apoi se răsuci și se îndreptă zorit spre birou.

— Line a trecut pe aici astăzi, i-a spus Christine Thiis, mai mult ca să umple tăcerea, în timp ce-l aștepta pe Mortensen să revină și să poată relua ședința.

Stătea lângă Wisting cu un caiet în față. Caietul ei era la fel de gol ca și a lui.

— Ai vorbit cu ea? o întrebă Wisting, puțin surprins că nu fusese contactat de fiica lui.

— Nu, îi răspunse Christine Thiis, dar i-am pregătit documentele și i le-am lăsat pe biroul de la recepție.

Wisting dădu scurt din cap și se uită la ceas. Era patru și cinci și decise să înceapă ședința. În acest stadiu al cercetărilor se punea accentul pe comunicarea detaliilor pe care le obținuse fiecare dintre ei, pentru ca astfel cercetările să avanseze. Nu exista niciun plan pe care să-l urmeze pentru soluționarea cazului. Toate propunerile, ideile și presupunerile trebuiau scoase la înaintare și apoi sortate și filtrate.

În deschiderea ședinței a făcut un rezumat al lucrurilor făcute până în momentul respectiv. După aceea toți cei din jurul mesei puteau prezenta detaliile pe care le aflaseră.

— Benjamin? întrebă el răsfoind printre hârtii. Ai vorbit cu Per și cu Supattra Halle?

Tânărul investigator a dat din cap și a scos audierile celor doi soți care locuiau la ferma din vecini în perioada în care a fost găsit cadavrul.

— Cred că putem să-i excludem complet, conchise el. Se ocupă de căpșuni și culeg fructele singuri pe perioada verii. Sezonul durează de la mijlocul lui iunie până în iulie. Pe 6 august au plecat în Thailanda și nu s-au întors decât pe 1 octombrie.

Wisting își notă datele.

— Vaporul *Elida* a acostat pe 9 sau 10 august, zise el și trase aceeași concluzie ca Benjamin Fjeld.

Broșura care fusese găsită ambalată în plastic în buzunarul interior al defunctului indica faptul că omuciderea avusese loc după plecarea lui Per și a Supattrei Halle în străinătate.

— A existat cineva care a avut grijă de fermă cât timp au fost ei plecați?

— Da, un fel de administrator de la una dintre fermele din jur. Va veni la audieri mâine dimineață devreme.

— Cum îl cheamă?

— Jonathan Wang, îi explică tânărul investigator și adăugă ceva ce Wisting dorise să știe. Am verificat registrele. Nu găsesc nimic acolo. Are cazierul curat.

Wisting își notă numele și observă că și Christine Thiis îl nota. Deocamdată nu aveau decât un nume, dar bărbatul se aflase singur într-o zonă izolată în presupusul moment al omuciderii. Era o informație pe care o puteau folosi mai departe.

Wisting continuă.

— Sensul giratoriu?

Dădu din cap spre Torunn Borg.

— Am vorbit cu majoritatea locuitorilor de la fermele din vecinătate. Nimic nu se evidențiază deocamdată, dar multe informații mai trebuie prelucrate. Printre altele, au fost niște nomazi care se ofereau să ascută cuțite și diverse unelte la un preț derizoriu.

— Așa este, interveni Nils Hammer. Am primit câteva denunțuri de fraudă în vara aceasta. Dădeau târcoale pe aici într-o mașină cu număr de Suedia.

— Avem un dosar deschis pentru asta? întrebă Christine Thiis.

— Nu, dar avem un număr de înregistrare pentru unul dintre mesaje, îi explică Torunn Borg.

— Altceva? se interesă Wisting.

— Oamenii nu-și amintesc prea multe. Cineva a observat un străin cu un aparat foto, alții își amintesc că o mașină de transport fusese parcată pe pajiște spre finalul verii. Un neamț s-a interesat de drumul către Mølen, iar un polonez vindea tablouri din ușă în ușă. Printre altele.

Wisting se întinse către ceașca de cafea. Tot felul de lucruri banale de genul acesta se fixaseră în amintirea oamenilor și trebuiau provocate ca să iasă la lumina zilei. Evident că existau informații care nu vor aduce după sine decât niște muncă în plus, dar cu toții știau, din experiență, că undeva printre toate acele informații, exista un detaliu decisiv. Ceea ce era total neesențial acum putea să se dovedească extrem de important peste o zi sau peste o săptămână. Sau peste un an.

— Te ocupi tu de asta? întrebă el, sorbind o gură de cafea.

Torunn Borg dădu din cap.

— Atât timp cât nu avem nimic mai interesant.

Espen Mortensen se ivi în cadrul ușii. Cu siguranță lăsase în birou documentele pe care le avusese înainte cu el. Acum ținea câte o foaie în fiecare mână și se uita de la una la alta. Apoi le-a întins pe amândouă, ca pe niște piese de puzzle care nu se potriveau. Wisting își dădu seama că tocmai primiseră niște informații care aveau să răstoarne ancheta într-un mod dramatic.

— Ce informații ai? se interesă Hammer.

— Am găsit o potrivire pentru amprente, îi informă Mortensen, avansând câțiva pași în sală.

— Amprente? întrebă Wisting și-și aminti degetele scofâlcite ale leșului.

— Pe broșura care se afla în buzunarul interior, îi lămuri Mortensen. Cea care a fost împachetată în plastic.

— Ale cui sunt? întrebă Hammer. Amprentele cui le-ați găsit?

Mortensen se uită în jos la una dintre foi.

— Ale lui Robert Godwin, îi răspunse acesta.

— Cine este Robert Godwin?

Mortensen așează foaia pe care o ținea în mâna dreaptă pe masa din fața lor.

Wisting se aplecă în față și simți cum i se zbate un nerv de la tâmplă când citi titlul: „Wanted by the FBI”.

12.

Line termină de citit documentele în mai puțin de o oră. Dosarul era ordonat cronologic, începând cu raportul primei patrule de poliție care sosise la casă și forțase intrarea. Urma un formular medical despre un deces. Apoi audierea unui bărbat de la compania de electricitate care-l găsise pe Viggo Hansen când venise să-i taie curentul. Următoarele erau o copie a corespondenței cu medicul de familie și rapoartele unui anchetator care vorbise cu poștașul și cu vecinii mai apropiați. Un document cu titlul de „Raport despre tâlhărie și sechestru" conținea lista obiectelor luate din casă de către polițiști pentru investigații mai amănunțite. La final citi raportul criminalistului care verificase casa. Lângă acestea era o mapă cu ilustrații în care era schițat cadavrul, prezentându-se și poziția camerelor din micuța casă: două dormitoare, camera de zi, bucătăria, baia, două debarale, o verandă și niște trepte care duceau în pivniță.

Copiile fotografiilor erau în alb-negru. Cele cu corpul lui Viggo Hansen erau morbide și neplăcute privirii. Îi amintea de corpul unei mumii, așa cum Line mai văzuse în fotografiile din Egipt. Corpul părea să fie complet deshidratat. Pielea i se zbârcise, părea uscată și întărită și stătea total întinsă peste oasele pumnului. Era așezat pe un scaun, ca o păpușă cenușie. Era ceva sinistru și ireal în toate acestea, făcându-l pe Viggo Hansen să pară și mai straniu în împietrirea morții.

În fața scaunului cu leșul era o masă, iar în fața acesteia era un televizor pornit. Line recunoscu logoul postului Discovery Channel. Într-o fotografie se vedea o revistă cu grila de programe, deschisă pe masă, la pagina cu emisiunile de pe 11 august. Era o bifă în dreptul unuia dintre programe. *Dosarele FBI*. în ciuda situației tragice,

Line nu-și putu înăbuși un zâmbet. Șeful departamentului de la *VG* urma să afle la ce se uita Viggo Hansen când a murit.

Niciunul dintre documentele din dosar nu divulgau nimic despre Viggo Hansen și despre cine a fost el în realitate. Acolo era descris doar după ce viața lui s-a încheiat. Cel mai interesant a fost raportul criminalistului Espen Mortensen. El nu a descris doar cadavrul, ci și casă, într-un mod lucid și obiectiv. Atât ușa de la intrare, cât și ușa de la terasa de pe partea din spate a casei fuseseră încuiate, toate geamurile erau închise și nu era niciun semn de spargere. Casa era curată și nu s-au găsit urme de luptă și nici semne că ar fi primit pe cineva în vizită.

Conform ghidului TV deschis pe masă, criminalistul a conchis că decesul a survenit cândva în cursul serii, pe data de 11 august.

Raportul medicului legist susținea această ipoteză:

„Nimic din starea în care a fost găsit cadavrul nu contrazice ipoteza că moartea a survenit în jurul datei de 11 august”, citi ea. Patologul a explicat că umiditatea scăzută din casa defunctului a condus la păstrarea într-o stare atât de bună a corpului. Aerul uscat a determinat lichidele din corp să se evapore și restul cadavrului s-a conservat prin uscare, în loc să putrezească.

În dosarul poliției mai erau câteva investigații și analize. Limbajul era birocratic, dar Line își dădu seama că era vorba despre analiza ADN. Nu exista nicio rudă pentru compararea ADN-ului, dar materialul genetic al lui Viggo Hansen a fost comparat cu câteva mostre găsite pe periuța lui de dinți și cu un fir de păr din buzunarul de la pantaloni al defunctului. Astfel i s-a stabilit identitatea.

Discuția pe care poliția o avusese cu Steinar Brunvall, vecinul lui Viggo Hansen, îi confirmă lui Line ceea ce ea bănuise despre fostul ei iubit din

copilărie. În raport se specifica faptul că el crescuse într-o casă vecină cu a lui Viggo Hansen și că preluase casa părinților după ce aceștia se mutaseră în Spania în urmă cu trei ani.

Acum era profesor și avea o iubită care se numea Ida. Aveau împreună doi copii.

Steinar nu avusese prea multe de povestit despre Viggo Hansen. Nu-și reamintise când îl văzuse pe vecinul său ultima dată, dar parcă îl zărise cândva, peste vară. În rarele ocazii când îl văzuse, acesta se îndrepta spre casă cu câte o plasă în fiecare mână. Doar o singură dată își amintește să-l fi salutat cu o înclinare a capului. Cei doi nu schimbaseră niciodată o vorbă.

Nici discuția pe care poliția o avusese cu Greta Tister, din cealaltă casă învecinată, nu fusese de prea mare ajutor. Aceasta părea mai degrabă nervoasă din cauza grădinii neîngrijite din jurul casei lui Viggo Hansen. Ea și soțul ei locuiseră în casa vecină de la începutul anilor 1970. Era cu o generație mai în vârstă decât Viggo Hansen și era de părere că de aceea nu existase nicio interacțiune între ei. Răposatul ei soț fusese în contact cu Viggo Hansen în legătură cu un foișor pe care l-au construit pe la mijlocul anilor 1990. Atunci le trebuise o semnătură de acord din partea lui. Ea îl descria pe Viggo Hansen drept un om ciudat, care-și ținea viața personală doar pentru sine. Line presupuse că Greta Tister cu siguranță povestise mai multe, despre lucruri care nu-și aveau locul într-un raport al poliției, și-și notă numele ei pe lista persoanelor cu care voia să vorbească.

În alte dosare similare pe care le văzuse Line, în care diverși oameni fuseseră identificați, investigatorii adăugaseră de multe ori fotografia de pașaport a defunctului. În acest dosar nu exista nicio astfel de fotografie cu Viggo Hansen. Probabil că nu exista nicio poză de pașaport, întrucât el nu călătorise niciodată în afara țării.

Nici ea nu avea decât o vagă imagine despre cum arăta el. I-ar fi plăcut să atașeze o fotografie în articolul pe care voia să-l scrie, dar se putea descurca și fără ea. Una dintre pozele făcute în camera de zi, în care Viggo Hansen era văzut din spate, putea fi folosită în ziar, dacă poliția îi dădea fotografiile originale. Vârful capului i se zărea deasupra spătarului scaunului. Era înclinat ușor înspre stânga și, dacă nu ai fi știut, ai fi putut crede că este o fotografie a cuiva care dormea în fața televizorului.

Se zărea și paharul gol de pe măsuța din fața lui. Pereții erau reci și cenușii, fără fotografii de familie. Acesta era un aspect care ilustra foarte bine un om izolat cu o viață singuratică.

Line adună hârtiile într-un teanc și le puse înapoi între coperțile verzi. Apoi se ridică și se duse la fereastră. Zăpada se depusese pe pervaz. Un bărbat cu o pufoaică groasă, căciulă neagră și o eșarfă care-i acoperea fața aproape în întregime venea pe stradă. O pasăre se sperie și zbură dintr-un copac din curtea lui Viggo Hansen.

Acum i se părea că va fi mai greu de scris despre viața acestuia decât și-ar fi imaginat. Deocamdată Viggo Hansen nu părea să fi lăsat vreo moștenire în urma sa pe lumea aceasta. Viața lui se învârtise în gol și fusese atât de pustie, încât era greu să produci un text de 12.000 de caractere, cât îi trebuia lui Line ca să umple șase pagini. Dar trebuia să descopere o cale, trebuia să găsească pe cineva care-și amintea de el, cineva care-și formase o impresie despre el, chiar dacă asta s-ar fi întâmplat cu mulți ani în urmă. Trebuia să încerce să creeze o imagine a celui care fusese Viggo Hansen. Casa în care locuise mulți ani ar fi putut să-i ofere câteva detalii. Poate că avea câteva cărți pe raft sau câteva fotografii ascunse într-un cufăr? Ce fel de haine purtase? Oare avusese câteva filme pe undeva? Sau câteva scrisori vechi? Care era primul lucru pe care obișnuia să-l vadă dimineața?

Astfel de detalii vor dezvălui ceva despre el. Pentru că și Viggo Hansen a avut în sufletul său o lume, chiar dacă aceasta nu le-a fost accesibilă altora. Trebuia să încerce să găsească o cale de acces înspre acea lume.

13.

În doar câteva minute, ancheta ajunsese la un cu totul alt nivel. Wisting luă loc la masa din birou. În fața lui se afla foaia cu logoul FBI-ului.

Robert Godwin era pe locul patru de pe lista celor mai căutate zece persoane din SUA. I se spunea The Interstate Strangler. Sub numele lui era menționat motivul: *Omor calificat (șase cazuri).* Șase cazuri de omucidere dovedită. Șase femei. Pe lângă acestea erau multe acuzații de viol și de răpire. FBI oferea o recompensă de până la un milion de dolari celor care ofereau informații care duceau la prinderea lui Robert Godwin.

În mijlocul foii era o fotografie a acestuia. Era alb-negru și de proastă calitate. Se vedea un tânăr cu o față îngustă și păr rar. Era bărbierit perfect și avea o linie capilară destul de ridicată. Nimic din înfățișarea lui nu trăda ce fel de om era de fapt. Ba chiar dimpotrivă.

Fotografia trebuie să fi fost veche de câteva decenii. Din notă reieșea că Robert Godwin era căutat încă din 1989.

Nils Hammer stătea pe marginea scaunului, de cealaltă parte a mesei. Espen Mortensen se afla lângă el, cu un teanc de hârtii în față. Lua câte o foaie, o citea și o dădea mai departe lui Wisting. Wisting, la rândul lui, o citea și i-o pasa lui Nils Hammer.

Era un raport general de la FBI, în care se făcea rezumatul anchetelor. Robert Godwin se născuse chiar lângă Minneapolis, în SUA, în 1950.

Wisting își imagină harta și localiză orașul, chiar la granița cu Canada. Godwin crescuse la o fermă în care familia cultiva meri, dar el devenise lector universitar, specializat în limbi și istoria artei și predase la Universitatea din Minnesota. Era necăsătorit și locuia singur.

Prima crimă a fost comisă cu mult timp în urmă, în 1983. Victima se numea Lynn Adams, o studentă în vârstă de 18 ani la universitatea la care preda Godwin. Într-o vineri după-amiază, ea urma să facă autostopul până acasă la iubitul ei, dar nu a mai ajuns acolo niciodată. De abia după o jumătate de an a fost găsită într-un canal de scurgere din afara orașului. Un muncitor de la întreținere ridicase capacul ca să verifice țevile și o găsise împachetată într-un sac de cânepă. Crima a rămas nerezolvată la poliția locală până când FBI-ul l-a identificat pe Robert Godwin, șase ani mai târziu.

Și următoarele cinci victime au fost femei tinere. În patru dintre cazuri, victimele făcuseră autostopul pe una dintre autostrăzile care duceau spre North Dakota, Iowa sau Wisconsin. A cincea victimă a fost o femeie căreia i se stricase mașina, iar cercetările au pornit de la faptul că autovehiculul ei fusese găsit abandonat într-o stație de autobuz, în afara orașului Billings.

Din raport reieșea că victimele fuseseră imobilizate cu ajutorul cloroformului, de care criminalul făcuse rost din laboratorul de chimie al universității.

Wisting își ridică privirea din hârtii. Cloroform, așa cum văzuse el în filmele americane, se gândi el, dar nu o spuse cu voce tare.

Mai mulți ani aceste cazuri au fost investigate separat. Doar cu ajutorul profilului ADN reușise FBI-ul să dea de urma făptașului. Tehnologia aceasta era complet nouă și investigatorii au primit acces la materiale biologice care rămăseseră din cazuri nerezolvate. Ei au găsit rapid ADN-ul aceleiași persoane în cinci cazuri de omucidere, răsfirate de-a lungul autostrăzii interstatale din nordul Statelor Unite. Acele cazuri aveau, în plus de asta, mai multe asemănări, cum ar fi că femeile fuseseră luate la autostop, violate, sugrumate și aruncate în șanțul de la marginea drumului.

Faptul că poliția se confrunta acum cu un ucigaș în serie a fost foarte mediatizat. Presa l-a poreclit The Interstate Strangler. Interstate, deoarece crimele avut loc în mai multe state, de la numele autostrăzii pe care își găsise victimele. Mediatizarea cazului a avut ca efect faptul că ucigașul a încetat să acționeze. Ulterior nu s-au găsit alte cadavre.

Un an mai târziu, poliția a făcut o descoperire esențială. The Interstate Strangler a acționat din nou, dar, de data aceasta, victima a scăpat cu viață. În lupta crâncenă dintre cei doi, victima l-a mușcat pe criminal până la sânge, reușind astfel să fugă de el. Ea s-a dovedit a fi una dintre studentele de la universitatea la care preda Godwin și ea le-a furnizat numele. Sângele lui avea același profil ADN ca The Interstate Strangler. Înainte ca poliția să-l prindă pe Robert Godwin, acesta dispăruse deja și pe 24 august 1989 a fost inclus pe lista celor mai căutați criminali de FBI. în același timp, investigatorii au început să se uite la alte cazuri nerezolvate în care nu existau probe ADN. Atunci s-a dovedit că sacul de cânepă în care fusese ascunsă prima lui victimă era de același tip și fabricat în același loc ca sacii care erau folosiți în livada de meri a familiei. Uciderea lui Lynn Adams a fost inclusă pe capetele de acuzare. Dar la momentul acela pe Robert Godwin părea că l-a înghițit pământul.

Wisting se lăsă pe scaun și se uită afară, pe fereastră. Se întuneca. Fulgi mari de zăpadă se rostogoleau prin lumina gălbuie a felinarelor de pe străzi. Își simțea gâtlejul uscat. Își drese glasul de parcă ar fi voit să zică ceva, dar rămase locului, ascultând tăcerea apăsătoare.

— Mai este ceva, adaugă Mortensen și adăugă o ultimă foaie.

Era o analiză comparativă de specialitate. Pe lângă cele șase omucideri pentru care Robert Godwin fusese dat în urmărire generală, agenții de

la FBI alcătuiseră o listă cu încă 17 posibile victime.

Wisting se uită cu ochi mari la Mortensen, apoi începu să citească. Era vorba despre 17 cazuri care fuseseră catalogate drept dispariții. Femei tinere care călătoreau pe autostradă, locul unde operase Godwin. Aceste victime fuseseră date dispărute după ce ziarele scriseseră despre profilul ADN care-i condusese pe polițiști pe urmele acestui Interstate Strangler și până în momentul în care Robert Godwin fusese dat în urmărire.

Investigatorii nu au ajuns la vreo concluzie, dar era clar că The Interstate Strangler nu încetase să ucidă după ce ziarele scriseseră despre el, ci doar că se străduise ca trupurile neînsuflețite să nu mai fie găsite.

Wisting dădu ultima foaie mai departe și rămase cufundat în tăcere până când Hammer termină de citit. Observă cum cele scrise acolo îl făceau pe experimentatul criminalist să-și încordeze mușchii feței. Apoi își întoarse privirea către Mortensen.

— Crezi că el este cel pe care l-am găsit noi? întrebă el.

— Descrierea se potrivește cu raportul preliminar al autopsiei, îi răspunse criminalistul și luă în mână foaia care avea fotografia lui Robert Godwin. Statură obișnuită, păr blond-cenușiu, 60 de ani, 184 de centimetri înălțime, aproximativ 80 de kilograme, citi el.

Nils Hammer puse jos ultima pagină a raportului și scutură din cap.

— Un criminal în serie care sfârșește sub un pom norvegian de Crăciun? rezumă el.

— A fost căutat peste 20 de ani, îi reaminti Mortensen uitându-se la el. N-ar fi prima dată când niște refugiați se ascund în Norvegia. Aici trăiesc și oameni care au comis omucideri și crime de război.

Wisting se scărpină pe frunte.

— Ce e cu amprentele digitale? se interesă el.

— E limpede ca lumina zilei. Amprenta degetului mare de la mâna dreaptă a lui Robert Godwin s-a aflat pe pagina a doua a broșurii și amprenta degetului arătător de la aceeași mână, pe cealaltă pagină a broșurii.

— Dar asta nu înseamnă că amprentele îi aparțin omului pe care l-am găsit, sugeră Hammer. În principiu, acea broșură poate să provină de oriunde. Robert Godwin ar putea foarte bine să se afle chiar la bordul navei cu Iisus.

— Americanii au fost informați că l-am găsit pe Godwin? întrebă Wisting.

Espen Mortensen dădu din cap.

— Kripos, centrul național de cercetare a crimelor, este în legătură cu ei.

— Am primit profilul ADN al cadavrului? voi Wisting să știe.

— Ar trebui să fie gata în cursul zilei de mâine.

— Și când vom putea compara setul de analize cu ADN-ul din SUA?

— Pentru asta există, cu siguranță, niște formalități de urmat, fu de părere Mortensen. Dar, teoretic, am putea face asta tot mâine.

Wisting se ridică și se duse la fereastră. Un bărbat într-un tractor curăța parcarea din spate. Plugul de zăpadă zgâria asfaltul scârțâind.

— Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca persoana pe care am găsit-o să nu fie Robert Godwin, adăugă Hammer.

— Cum așa?

— I-am găsit amprentele, sublinie cu tărie Hammer. Dacă nu este el decedatul, atunci înseamnă că se află în continuare undeva, în libertate.

14.

Line stătea la fereastră și se gândea dacă să coboare până la casa lui Viggo Hansen. Acum se întunecase afară și ea nici măcar nu deslușea conturul casei. Pe lângă lampa de deasupra ușii de la intrare, mai ardea un bec undeva, prin bucătărie, parcă.

Pe stradă venea în viteză o mașină. Lumina farurilor făcea ca ramurile noduroase ale pomilor din curte să-și proiecteze umbrele lungi pe zăpadă. Casa nu doar că părea goală, ci și părăsită, și avea un aer care-i răpise orice chef să intre acolo singură, mai ales noaptea. Neplăcut nu era un cuvânt potrivit. Mai degrabă ceva rău-prevestitor și înfricoșător.

Decise să aștepte cu inspecția casei până a doua zi și, în schimb, coborî la bucătărie ca să mănânce ceva.

În frigider erau două pachete de semipreparate marca Fjordiand și niște cârnați pentru grătar. În bufet găsi câteva cutii de conserve care nu-i făceau cu ochiul. Se întrebă dacă n-ar trebui cumva să meargă cu mașina la un magazin, dar zăpada care se așternuse din nou pe mașina ei o făcu să se răzgândească. Nici nu era sigură că mașina va porni.

În schimb, își pregăti două ouă ochiuri, le puse pe câte o felie de pâine uscată și le luă cu ea în camera de zi, la televizor. Mâncă în timp ce căuta printre posturile TV, până ce găsi CNN. Până și acolo știrile erau acaparate de subiectul despre vremea de iarnă. Un reporter stătea în fața unui indicator plin de zăpadă care le ura bun venit șoferilor în Minnesota. În spatele lui, fulgii de zăpadă aveau o traiectorie aproape paralelă cu strada. Textul de pe burtieră relata că acesta se află în Fargo, la granița cu North Dakota.

Zăpada i se lipea de haine și genele îi erau pline de nea în timp ce vorbea. În ultimele 24 de ore căzuse un metru de zăpadă, relata reporterul. Și erau așteptate noi căderi de zăpadă. Drumarii aveau mari dificultăți în a menține drumurile practicabile.

Știrea continuă cu o atenționare meteo venită din studio. Line mută la un canal cu documentare. Pe ecranul televizorului se depusese praf. Se ridică, își duse farfuria goală la bucătărie și luă o cârpă de praf și un tub de spray din debara.

Nu doar televizorul era prăfuit. Era un strat gros de praf și pe măsuță, și pe ramele cu fotografii și alte lucruri de-acolo.

Se întoarse la debara și umplu o găleată cu apă. După ce termină, scoase aspiratorul și curăță praful de pe jos, înainte de a spăla podeaua. A durat aproape două ore să facă curat.

După aceea în podul casei găsi o cutie în care știa că se află decorațiunile de Crăciun. Așeză stativul de lumânare pentru Postul Crăciunului pe pervazul bucătăriei și prinse o stea la fereastra din camera de zi.

În timp ce muncea, spera ca tatăl ei să nu apară, dar acum era aproape ora opt și se gândea serios să-i dea un telefon. Apoi auzi portiera mașinii închizându-se și tatăl ei intră în casă. Îl întâmpină, iar el îi zâmbi.

— Ai întârziat, îi spuse ea.

— Da, răspunse el sec fără să-i povestească ce-l reținuse de fapt. Ai mâncat? o întrebă el.

— Am mâncat două ouă, îi răspunse ea. Mă gândeam să merg la cumpărături mâine-dimineață.

— Eu nu mănânc decât ceva simplu, spuse el, și o urmă la bucătărie.

Line se așeză la masă, în timp ce tatăl ei puse trei cârnați în aceeași tigaie în care ea își pregătise ouăle ochi.

— Ai început lucrul? întrebă el. Am auzit că ai trecut pe la secție și că ai luat documentele.

— Le-am parcurs integral, spuse Line. Nu erau prea multe informații legate de povestea lui Viggo Hansen. M-am gândit să vorbesc cu câțiva dintre foștii lui colegi de scoală. Am stabilit o întâlnire cu Eivind Aske.

— Cu pictorul?

— Da, merg la el mâine-dimineață.

Tatăl ei întoarse cârnații și porni hota de deasupra aragazului.

— Ai trecut pe acasă pe la el?

— Încă nu, răspunse Line. Mâine.

Rămase așezată cât timp tatăl ei scoase o salată de cartofi din frigider.

— Tu ce știi despre el? se interesă ea.

El ridică din umeri.

— Nu l-am cunoscut.

— Despre familia lui ce știi? insistă Line. Îmi amintesc că umbla vorba că mama lui a fost la spitalul de psihiatrie și că tatăl lui fusese în închisoare.

Tatăl ei rămase pe gânduri, lângă aragaz.

— Mda, parcă îmi amintesc ceva, zise el și trase tigaia de pe foc. Ambii lui părinți muriseră înainte ca noi să ne fi mutat aici, dar se zvonea că nu e de mirare că Viggo ajunsese în halul ăla. Nu-mi amintesc din ce cauză, dar mama lui suferise un fel de cădere nervoasă.

Scoase cârnații pe o farfurie și se așeză vizavi de ea.

— Și despre tatăl lui ce știi? De ce a fost condamnat?

— Nu știu, îi răspunse el și se apucă de mâncat.

— Cu cine crezi că ar trebui să vorbesc?

— Dacă a fost condamnat, poți să ceri o copie după decizia judecătorească. Dar atunci va trebui să te adresezi Arhivei Naționale. Au trecut mai bine de 40 de ani de atunci.

— Mă gândesc la cineva care mi-ar putea povesti câte ceva despre el. Cineva care l-a cunoscut. Știi cine ar putea fi?

— Asta poate fi Greta. Ea locuiește în casa din vecini. Locuia acolo cu mult timp înainte de a ne muta noi aici.

— N-a avut prea multe de declarat la poliție.

— Se prea poate ca ea să știe mai bine ce s-a întâmplat în urmă cu 40 de ani, mai degrabă decât cine a fost Viggo Hansen atunci când a murit, sugeră tatăl ei.

Apoi vârî o bucățică de cârnat în gură, dar se opri din mestecat.

— Ai decorat casa? întrebă el și arătă înspre stativul de lumânări de pe pervazul ferestrei.

— Imediat vine Crăciunul, îi reaminti Line, iar el dădu din cap.

— Ce ți-ai dori de Crăciun?

Ea nu era sigură și nu știu ce să răspundă.

— Pe internet scrie ceva despre un cadavru găsit lângă Halle, îi spuse ea.

Tatăl ei dădu din cap și continuă să mestece.

— De aceea ai întârziat?

— Încercăm să aflăm identitatea acelei persoane, o informă el. Nu avem nicio dispariție anunțată care să se potrivească.

— Și atunci cine bănuiți că ar putea fi?

— Cel mai probabil este un străin.

— Un turist care a venit în vacanța de vară?

— Da, este posibil.

Line își dădu seama că-și reintrase în rol și-i adresa întrebările ca un jurnalist profesionist.

— Ați găsit cauza morții?

Tatăl ei se ridică, se duse la blatul din bucătărie, își clăti farfuria și o așeză în mașina de spălat.

Line îl privi scurt și înțelese brusc despre ce este vorba.

— O moarte suspectă? întrebă ea, folosind fraza pe care investigatorii o folosesc atunci când nu pot nici să confirme, nici să infirme cazul cu care se confruntă.

— Line, îi spuse tatăl și înghiți un dumicat, nu pot vorbi despre asta.

— Ce vrei să spui?

El nu-i răspunse.

— Lucrez pentru revista de weekend, continuă Line. Dar crezi că aș putea să-i rog pe colegii mei să se intereseze de ceva anume?

Tatăl ei se sprijini de blat.

— Așa merg lucrurile acum și aș prefera să le lași în pace, zise el. Și sper să nu mă mai întrebi nimic despre asta.

15.

După ninsoare se lăsă gerul. Peste noapte totul urma să înghețe. Wisting se plimba în liniște prin casă pentru a nu o trezi pe Line, care era încă în pat și dormea. Termometrul pus afară, la fereastra bucătăriei, indica minus 14 grade. Temperatura scăzuse cu mai mult de zece grade Celsius.

Rămase în fața ferestrei, amorțit, cu o ceașcă de cafea în mână. Noaptea stătuse treaz pe întuneric înainte să adoarmă – de mult nu avusese un somn atât de neliniștit. Cazul în care era prins acum avea multe ramificații și ceea ce citise despre Godwin îl speriase. În cariera lui văzuse multe, dar niciodată nu avusese de-a face cu un ucigaș în serie care acționa sistematic și care avea atât de multe crime pe conștiință. O astfel de formă de răutate era complet necunoscută pentru el. Știa că deocamdată nu văzuse decât o mică parte din acest caz.

Bău cafeaua, puse ceașca în mașina de spălat vase, se duse la baie și se stropi cu apă pe față. Apoi se îmbrăcă, își alese un pulover gros, bocanci groși, o jachetă cu puf, căciulă și mănuși cu un deget.

Afară, pe scări, își luă lopata de zăpadă de lângă ușă și tăie în bucăți stratul de gheață care se formase pe suprafața zăpezii. Își croi o potecă până la mașină și mătură zăpada de pe ea, apoi deschise portiera și urcă. Motorul tuși de câteva ori. Porni ventilatorul și dădu căldura la maximum, apoi lăsă mașina pornită și curăță restul aleii. După ce termină, în mașină se încălzise și geamurile se dezghețaseră.

Era duminică dimineața. A treia zi de advent, se gândi Wisting când încuie ușa sediului poliției.

Trebuia să vorbească cu Line despre ce anume vor face în Ajunul Crăciunului.

Departamentul de investigații era gol și cufundat în tăcere. Neoanele de pe tavanul biroului

zumzăiră când le porni. Apoi lumina albă începu să pâlpâie și umplu întreaga încăpere.

După ce își porni calculatorul, pe ecran îi apăru un mesaj. O oarecare doamnă Else Britt Gustand sunase la numărul de centrală la ora 02:16. Unul dintre operatori notase și numărul de telefon în dreptul numelui, cu mesajul că persoana respectivă dorea să fie sunată de Wisting. *Are legătură cu mortul de la Halle,* mai adăugase centralista. *Crede că este vorba despre un cetățean american, care stătuse în chirie la ea și care dispăruse în august.*

Wisting citi mesajul de două ori, apoi se uită la ceas. Nu trecuse de opt și zece. Femeia care sunase sigur dormea la ora asta. Cu toate acestea, ridică receptorul și formă numărul.

Trecu multă vreme până când răspunse cineva. Vocea de la celălalt capăt la firului era răgușită din cauza somnului.

— Else Britt Gustand.

Femeia își rosti numele înainte ca Wisting să apuce să se prezinte.

— Ați sunat în legătură cu un chiriaș american care a dispărut?

Ea își drese glasul.

— Da, nu știu dacă are legătură cu bărbatul despre care s-a scris pe internet, dar aseară, eu și cumnata mea stăteam de vorbă și ea a sugerat că poate era Bob cel dispărut. Ea a spus-o mai mult în glumă, dar e posibil ca trupul lui să fi fost acela. Apoi am căzut de acord să sunăm la poliție.

— Povestiți-mi despre Bob, o rugă Wisting.

— Nu sunt prea multe de spus. Nu era prea vorbăreț. Nici despre el nu spunea mare lucru.

— Dar a locuit la voi?

— Da, adică noi locuim în Eikelundveien, dar soțul meu are un apartament în centrul orașului Stavern, chiar deasupra pub-ului. Noi îl închiriem unor studenți în timpul anului universitar și vara – turiștilor.

— Când a locuit Bob acolo?

— De la mijlocul lunii iulie până la data dispariției.

— Când a dispărut?

— Ce să vă zic eu… înțelegerea a fost ca el să locuiască acolo patru săptămâni, inclusiv duminică, pe data de 14 august. Luni urmau să revină studenții. Dar apoi el a dispărut.

— Cum așa?

— Am trecut pe la apartament de două ori în cursul weekendului pentru a stabili cum să facem cu cheile și chestii de genul ăsta, dar nu era acasă. În orice caz, nu mi-a deschis. Apoi m-am dus eu acolo duminică, la ora 12. Ne înțeleseserăm că putea să rămână până la ora 12. Nici atunci nu a răspuns nimeni și atunci am deschis eu ușa.

— Și?

— Era pustiu. Adică lucrurile lui erau încă acolo, așa că am încercat să-l sun. Avea un număr de telefon din acela lung, ca din străinătate, dar nu mi-a răspuns. Nu mai avea niciun sens. Am încuiat ușa și am plecat și am așteptat până a doua zi. Cum n-am primit nicio veste nici până luni, a trebuit să-i împachetez lucrurile, să schimb așternuturile și să fac curățenie în apartament, ca să fie gata pentru studenți.

Wisting se lăsă pe speteaza scaunului și-și trecu mâna prin păr.

— Și nu ați primit nicio veste de la el de atunci?

— Nu. I-am trimis un e-mail și l-am anunțat că lucrurile lui sunt la mine și că i le pot restitui dacă-mi plătește noua încuietoare.

— Cum îl chema, Bob și mai cum?

— Bob Crabb. Am numărul lui de telefon și adresa lui de e-mail. Așa i-am dat apartamentul în chirie. Mi-a scris un e-mail din SUA, pe la sfârșitul lui mai.

Wisting își notă informațiile și scoase anunțul FBI.

— Cum arăta? o întrebă el.

— Avea barbă și ochelari. Părul închis la culoare.

— Ce vârstă?

— Era cam de vârsta mea, cred. În jur de șaizeci de ani.

Wisting puse jos fotografia din anunț. Vârsta corespundea, dar dacă purta barbă și ochelari, lui Else Britt Gustand i-ar fi fost greu să se pronunțe dacă într-adevăr criminalul în serie fusese cel care locuise la ea.

— Unde sunt lucrurile lui acum?

— Sunt în continuare la mine. Puteți veni să le luați.

— Mulțumesc! îi răspunse Wisting. Oricum avem nevoie de o declarație oficială din partea dumneavoastră. Peste o oră este bine?

Femeia ezită.

— Cât este ceasul acum?

— Opt și jumătate.

Ea oftă.

— N-ar fi mai bine la unsprezece?

Ar fi fost nerezonabil din partea lui să mai negocieze. Wisting căzu de acord asupra orei, încheie convorbirea și suspină. De fapt, nu mai avea răbdare. Simțea o neliniște nedefinită în întreg corpul, asemenea unei șoapte molcome în piept. O premoniție că nu avea niciun moment de pierdut.

16.

Line intră tremurând în bucătărie, porni cafetiera și se uită afară pe geam. Întreg peisajul era înveșmântat în alb. Totul era înghețat pe exterior. Aburii reci ai mării învăluiau fiordul.

Tot acest peisaj alb inspira liniște și calm. Pentru prima dată după mult timp simțea cum se relaxează. Nu avea niciun termen de predare pentru perioada imediat următoare. Dispunea de câteva zile la cheremul ei și urma să lucreze la un reportaj pe care ea însăși îl propusese. Un articol în care nimeni altcineva nu dicta ce anume era important, ce se va păstra sau ce se va tăia.

Își făcuse planul pentru ziua aceea. Primul lucru pe care voia să-l facă era să meargă la casa lui Viggo Hansen. La ora patru avea o întâlnire cu Eivind Aske, pictorul care fusese coleg de școală cu Hansen.

O pasăre neagră se ridică de pe o creangă albă înghețată, zbură către un alt copac și se așeză în vârful lui. O altă pasăre i se alătură.

Se trezise când îl auzise pe tatăl ei închizând ușa de la intrare. După aceea rămase întinsă în pat, ascultând cum mătură zăpada de pe scări și cum își lasă mașina mergând pe loc, apoi cum pleacă spre poliție. Era duminică dimineața și abia se făcuse ora opt. Trebuie să fi fost ceva absolut special cu acel bărbat care fusese găsit mort în pădurea de lângă Halle, în urmă cu două zile. Tatăl ei nu voise deloc să vorbească despre cazul la care lucra.

Se întreba dacă n-ar trebui cumva să sune pe cineva de la redacție, să le dea un pont și să-i convingă să înceapă investigațiile, dar se răzgândi.

Se scuză în sinea ei, spunându-și că asta ar fi însemnat să se bage unde nu-i fierbe oala și că în această perioadă nu făcea parte din redacția de știri.

Își unse o felie de pâine și căută niște suc sau niște lapte în frigider. Nu era de niciun fel, așa că adăugă pe agenda zilei să facă cumpărături de la benzinărie. Rămase în picioare lângă blatul din bucătărie cât timp mâncă acel mic dejun frugal și-l completă cu o ceașcă de cafea. Apoi se duse la baie și făcu un duș rapid, se îmbrăcă și ieși din casă. Respirația i se prefăcea în rotocoale albe și bocancii îi scârțâiau pe zăpada întărită. Aruncă o privire înspre casa cea goală. Se afla la aproximativ cinci metri de la drum, între pomii bătrâni cu crengile răsfirate și zăpada care se ridicase până la tencuiala casei. Perdelele atârnau albe și triste îndărătul ferestrelor întunecate, dar ea spera ca înăuntru să mai fi rămas un strop de căldură.

Una dintre păsările negre pe care le văzuse de-acasă, de la geamul din bucătărie, veni în zbor pe pragul ușii. Era un corb. Când se apropie de el, își luă zborul și trecu peste casă de parcă aceasta ar fi fost rămășițele unui hoit. Line își mută poșeta pe celălalt umăr și păși împleticindu-se prin imensii nămeți de pe marginea drumului. În poșetă avea toate documentele de la poliție, carnețelul de notițe și aparatul foto.

Niște urme înghețate de pași se profilau pe zăpada din fata ei. Era clar că fusese cineva acolo în urmă cu puțin timp. Pașii se îndreptau către ușă și, datorită lor, Line reuși să meargă mai ușor. Poate că fusese cineva de la poliție.

La ușa de la intrare fusese montată o încuietoare dublă, așa scria în raport: una sub alta. Polițiștii le spărseseră pe amândouă când pătrunseseră în casă, dar înlocuiseră doar una dintre ele.

Trebuia să găsească cheia. Ușa fusese spartă. Cineva folosise un levier sau ceva de genul ăsta și îl vârâse între ușă și tocul ușii. Tocul vechi din lemn era făcut așchii în *t t t t* jurul yalei și metalul în care intra limba yalei era îndoit spre interior.

Line s-a uitat la urmele pe care venise și nu era sigură dacă ar trebui să intre sau să rămână afară. Apoi, deodată, spiritul de jurnalist se trezi în ea. Dacă spărgătorii răscoliseră pe acolo, răsturnaseră și răvășiseră lucrurile în căutare de obiecte de valoare, atunci voia să facă niște poze.

Deschise ușa, intră și o închise în urma ei. Aerul din casă era uscat și închis și mirosea grețos, așa cum miroase de obicei în casele bătrânilor. Ușa din stânga era încuiată. La dreapta se afla baia.

Zăpada se desprinsese de pe tălpile bocancilor ei și lăsase urme albe pe jos în hol. Când va suna la poliție ca să anunțe spargerea, va fi obligată să declare că a intrat în casă.

Mai în față era ușa către camera de zi. Televizorul era poziționat exact așa cum îl văzuse în fotografiile poliției. Aceeași poziție o aveau și masa de sufragerie și mobilierul de la perete. Ușile de la dulapuri erau închise, la fel și sertarele. Nimic nu părea să fi fost atins, exceptând scaunul care era tras puțin într-o parte. Tot ce rămăsese de pe urma lui Viggo Hansen era o pată întunecată. Pata aceea era desenată pe tot fotoliul pe care stătuse și se continua până jos, acolo unde părea să fi luat forma unei păsări cu aripi mari.

Se trase înapoi și ieși din încăpere. Era o perspectivă pe care o putea folosi în reportaj. Viggo Hansen în mod evident nu primise pe nimeni în vizită cât timp trăise. Acum, că murise, musafirii veneau neinvitați. Ea simțea că povestea o răscolea și știa că mulți dintre cititori vor empatiza cu ea.

Coborî treptele, își scoase aparatul foto și făcu o poză cu încuietoarea stricată. Apoi îl sună pe tatăl ei. Își dădu seama din tonul vocii lui că era ocupat cu altceva și că se străduia să vorbească liniștit pentru a nu o alarma și pe ea.

— Casa lui Viggo Hansen a fost devastată, zise ea. Ușa a fost spartă.

— Spartă?

— Da, am trecut pe la casă. Am descoperit asta când am dat să descui ușa.

— A fost spartă de mult?

— Nu știu. Sunt câteva urme de pași pe trotuar peste care s-a așternut zăpadă proaspătă.

— Deci acum nu este nimeni înăuntru?

Lui Line nici nu-i trecuse ideea asta prin cap.

— OK, îi spuse tatăl ei. Trimit o patrulă să vadă ce s-a întâmplat. Așteaptă afară!

Apoi convorbirea luă sfârșit. Line își luă iarăși aparatul foto, ieși pe stradă și mai făcu o fotografie. Verifică rezultatul pe ecranul aparatului. Zăpada făcea ca anumite părți ale pozei să fie subexpuse. Modifică setările, făcu o nouă fotografie în care erau vizibile mai multe detalii, apoi dădu din cap aprobator. Fotografia exprima frig și însingurare și va arăta bine în ziar.

Se uită în jur după păsările negre pe care le văzuse mai devreme. Dacă una dintre ele ar fi în copacul din fața casei, ar fi constituit un detaliu foarte frumos. Nu mai văzu corbii, dar descoperi o mișcare la fereastra Gretei Tister. Era cineva acolo care se uita jos și care imediat trase draperiile.

Line zâmbi. Îi plăceau vecinii curioși.

17.

Wisting sună la patrula de poliție și le dădu informații despre cele întâmplate. Nu era prima dată când descopereau că intrase cineva prin efracție în casa cuiva care a murit. Casele nelocuite în care nu se făcuse succesiunea erau obiective interesante pentru spărgători. Insolența nu cunoaște limite. În urmă cu câțiva ani se confruntaseră cu o serie de astfel de cazuri în care infractorii citeau ferparele și dădeau spargere la cei menționați în anunțurile mortuare.

Sosiră și investigatorii: Nils Hammer, Torunn Borg, Benjamin Fjeld și Espen Mortensen.

În sala de ședințe cineva pusese un suport de lumânări de advent. S-au adunat cu toții în jurul mesei și Torunn aprinse una dintre cele trei lumânări mov. Wisting observă că flăcările acelea mici aveau un efect liniștitor asupra lui. Tensiunea din corpul lui se mai atenuă și el aștepă ca ea să sufle chibritul ca să inițieze ședința.

— Am primit un pont interesant, le spuse el și scoase notițele despre chiriașul american. Un american a închiriat un apartament în centrul Stavernului de la mijlocul lui iulie, dar a dispărut patru săptămâni mai târziu.

— A dispărut?

— Trebuia să evacueze apartamentul pe data de 14 august, dar când proprietarii au venit să recupereze cheile, i-au găsit doar bagajele, le explică Wisting, apoi rezumă puținele detalii pe care le obținuse în urma discuției cu Else Britt Gustand. Numele lui este Bob Crabb, încheie el și-i întinse o foaie lui Torunn Borg pe care scria numele.

— Poți să verifici acest nume în toate registrele?

— Mai avem altceva în afară de nume?

— Un număr de telefon american și o adresă de e-mail, spuse el arătând spre foaia pe care i-o

dăduse. Trebuie să aibă în jur de șaizeci de ani.

— Bob este prescurtare de la Robert, spuse Hammer.

— E posibil să fi fost el. Robert Godwin. Și acum să se numească Bob Crabb.

— Am o întâlnire cu Else Britt Gustand la ora unsprezece, spuse Wisting. Sper să obțin mai multe informații atunci.

Apoi se întoarse către Nils Hammer și-i spuse:

— Vreau să vii cu mine.

Hammer aprobă cu un gest scurt.

— Cum stau lucrurile cu FBI-ul și cu comparația profilurilor ADN?

Mortensen scutură din cap, ușor dezamăgit.

— Vor trece prin secția Internațională a Kripos, și acolo e birocrație, le explică el. Americanul nu vrea să ne trimită profilul ADN al lui Robert Godwin, dar va face el însuși comparația. Deci îi vom pune noi la dispoziție rezultatele imediat ce le obținem. Sper să primim un răspuns în cursul zilei.

Wisting răsfoi printre notițe și trecu mai departe. Benjamin Fjeld preluă cuvântul.

— Cu ce era îmbrăcat? întrebă el.

— Cine?

— Individul ăsta, Crabb, care a locuit în Stavern vara asta… Doamna care i-a închiriat apartamentul a observat ce fel de haine purta?

— N-am întrebat-o, recunoscu Wisting.

— Avea mașină?

— Discutăm mai în detaliu cu ea, spuse Wisting. Dar mai întâi vreau să știu ce altceva mai avem. Torunn?

— Eu am vorbit cu Stefan Johnsson, răspunse Torunn Borg.

— Cine este?

— El este căpitan pe *Elida* și confirmă că a fost în port în Stavern pe 9 și 10 august. Au împărțit fluturași în ambele zile pentru a invita lumea la rugăciunea de seară în port. Estimativ, crede că a fost vorba despre 200 sau 250 de pliante. Nu

lipsește nimeni din echipaj și nu-și amintește de nicio întâmplare deosebită din zilele când au fost acolo.

Wisting își notă.

— Cum rămâne cu îngrijitorul care s-a ocupat de fermă cât timp Per și Supattra Halle au fost în Thailanda? se interesă el. A vorbit cineva cu el?

Benjamin Fjeld ridică pixul în aer ca să arate că el se ocupase de asta.

— Johanathan Wang. Vine la ora 11.

— Fă audierea în camera cu echipament video, îl rugă Wisting. Trebuie să fi fost pe-afară când corpul a fost lăsat acolo. Fiecare detaliu mărunt pe care-l aduce poate fi interesant și nu vreau să ratez nimic.

Parcursese toate notițele și își duse cana de cafea la gură, dar își dădu seama că era goală.

— Dar cu urmele electronice cum rămâne? întrebă el, lăsând cana jos. Am putea să identificăm niște apeluri în condițiile date?

Aceasta era specialitatea lui Nils Hammer. Criminalistul scutură din cap.

— Trebuie să ne descurcăm fără sprijinul obișnuit. Datele telefonice se șterg după trei luni. Trecerile pe autostrăzile cu taxă și înregistrările video se șterg chiar mai repede de atât.

Wisting își turnă cafea din termosul de pe masă. Își duse cana la gură și bău îngândurat. Întotdeauna exista o legătură între victimă și criminal. Cartografierea mișcărilor victimei înaintea uciderii sale le oferea de obicei indicii edificatoare pentru o pistă de urmărire din cadrul investigației. Odată cu trecerea timpului, șansele de a găsi indicii scădeau. Nu doar că puteau rata detalii prețioase din declarațiile martorilor, întrucât aceștia le uitau, dar și urmele electronice erau șterse.

Au rămas la masă ca să discute dosarul. Încercau să analizeze cazul din toate unghiurile, să găsească diverse legături. Diverse teorii și

posibilități fură expuse sub formă de inferențe și supoziții.

Deoarece dețineau atât de puține informații, trebuiau să recurgă la această metodă. Să construiască ipoteze pe care să le poată testa ulterior, pentru a putea progresa în cercetările lor.

După o jumătate de oră, Wisting declară ședința închisă. Acest caz avea de fapt două ramificații, reflectă el și se ridică de la masă. Se impunea să găsească făptașul, asta era evident. Dar de data aceasta și identitatea victimei era un mare mister.

18.

Mașina de deszăpezit lăsase un morman mare de omăt în dreptul aleii ce ducea spre casa femeii care închinase apartamentul acelui american, în urmă cu o jumătate de an. Wisting îi spuse lui Hammer să coboare, ca să poată parca mașina cât mai aproape de marginea drumului.

Ea locuia într-o casă mare, veche, cu țurțuri mari care atârnau pe acoperiș deasupra ușii de la intrare.

Când sunară la ușă, auziră un zgomot slab al soneriei și așteptară afară. Wisting își frecă palmele și suflă în ele. Voia să sune încă o dată, când Else Britt Gustand deschise ușa. Se vedea limpede că dormise mult. Avea ochii somnoroși și roșii.

Chiar lângă ușă se afla o valiză de culoare albastru-închis. Eticheta de la aeroport era încă lipită pe mâner și pe ea scria OSL, Oslo Lufthavn. Data sosirii: 14 iulie.

— Aceasta este, spuse ea. Ați aflat ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știm dacă el este decedatul, îi răspunse Wisting.

Se lăsă pe vine și deschise încuietoarea bagajului.

Hainele păreau să fi fost îngrămădite în mare grabă.

— Dumneavoastră ați strâns lucrurile?

— Da, eu am strâns tot ce era împrăștiat prin apartament.

— Deci asta este tot?

Ea dădu din cap.

Wisting scoase un pulover și apoi scoase un plic gros, de culoare gri.

— Ce este acesta? întrebă el.

— Nu m-am uitat în el.

Wisting deschise plicul și aruncă o privire în el. Frântura de imagine pe care o zări îi dădu fiori pe șira spinării. Era un amestec de tăieturi vechi din ziare și articole de pe internet. A scos una dintre foile de ziar îngălbenite de vreme. Articolul care era decupat avea titlul: *Remains of Lynn Adams found in drain*[1].

Wisting ridică fragmentul și i-l întinse lui Hammer, dar îl feri de ochii femeii. Cei doi avură un schimb de priviri.

Articolul apăruse în ziarul *Minneapolis Star Tribune* pe 3 septembrie 1983 și scria cum un om de la mentenanță găsise rămășițele pământești ale unei studente de 18 ani, pe nume Lynn Adams, care dispăruse cu o jumătate de an înainte.

Articolul era însoțit de o fotografie de la locul unde fusese găsită, în care mai mulți criminaliști erau adunați în jurul unei guri de canalizare.

Wisting puse fragmentul înapoi în plic și mai aruncă un ochi altor câteva foi decupate. Erau articole din ziare.

Puse plicul înapoi în geamantan și ridică o trusă de toaletă. Reținu faptul că avea o periuță de dinți și articole de bărbierit. Dacă aveau nevoie, puteau găsi material ADN pe ele.

— A venit cu mașina? întrebă Hammer.

— Da, cu o mașină mică, gri.

— Închiriată?

Else Britt Gustand dădu din umeri.

Wisting era pe punctul de a închide geamantanul ca să-l ducă la secția de poliție și să-i parcurgă sistematic conținutul, când descoperi un aparat foto de buzunar. Îl ridică și căută butonul de pornire.

— Avea și un aparat foto mai mare, îl informă Else Britt Gustand. Și un aparat electric de bărbierit.

— Nu este aici?

— Nu. Îl purta într-o geantă pe umăr.

— Telefon mobil avea?

— Și din ăla avea. Am încercat să-l sun de mai multe ori.

Wisting puse aparatul înapoi. Nu mai avea baterie.

— Cum v-a contactat?

— Mi-a trimis un e-mail la finalul lunii mai și mi-a scris că văzuse anunțul pe internet. M-a rugat să-i închiriez apartamentul și s-a oferit să-mi plătească în avans.

— Și așa a făcut?

— Banii au fost transferați din SUA înainte de sosirea lui.

— Câți bani a transferat?

— Noi luăm 5.000 pe săptămână, vara. A plătit un pic mai târziu, din cauza ratei de schimb și a unor comisioane care au fost deduse.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Era miercuri, în ultima săptămână în care a locuit aici. Noi fuseserăm la târgul de miercuri și după aceea ne-am dus la Skipperstua ca să mâncăm ceva. Și acolo l-am văzut și pe el.

— Ați vorbit cu el?

— Doar câteva cuvinte de complezență. Mi-a lăsat impresia că nu vrea să discute cu noi. Părea cam reticent.

— Era singur?

— Da, dar mi s-a părut că așteaptă pe cineva. Stătea și urmărea trecătorii, de parcă ar fi spionat pe cineva.

Hammer preluă ștafeta.

— Vă puteți aminti ce fel de haine purta atunci, ultima dată când l-ați văzut?

Ea reflectă puțin, apoi îi spuse ezitând:

— Un sacou, cred.

— Nu ați făcut vreo fotografie, ceva?

— Nu, n-am făcut. Dar sigur au făcut alții. Străzile erau pline de turiști.

Wisting luă geamantanul și se îndreptă spre ușă.

— Inițial am crezut că el dăduse spargerea, dar sigur trebuie să fi fost altcineva, dacă el este

decedatul pe care l-ați găsit, adăugă ea.

— Spargere?

— Da, în apartament. Asta s-a întâmplat în weekendul imediat următor. Studenții plecaseră acasă. Eu am crezut că venise el ca să-și ia lucrurile și că spărsese ușa când a descoperit că schimbasem yala.

— Ați anunțat poliția?

— Da, dar nu s-a rezolvat niciodată cazul. Am primit o scrisoare după o jumătate de an în care eram informată că dosarul se va închide.

Wisting dădu din cap, de parcă asculta o poveste veche, pe care o auzise de multe ori înainte.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, spuse el, și deschise ușa.

Afară fu întâmpinat de un vânt rece care-l biciui peste față. Își încordă degetele pe mânerul valizei. Frigul îi pătrundea în oasele mâinii, dar nu se feri. Închise ochii și inspiră adânc aerul rece ca gheața. De abia după aceea era pregătit să pornească la drum.

19.

În timp ce aștepta poliția, Line făcu câteva fotografii. Zidurile întunecate ale casei goale se înălțau din mijlocul zăpezii. În seria de instantanee părea că ar fi înghețat în pământ, pustie și pătrunsă de frig. Păsările negre nu-și mai făcură apariția, dar crengile răsucite ale merilor creau o atmosferă oarecum sinistră.

Îi plăcuse dintotdeauna să facă poze și primise primul aparat foto când avea 10 ani. Când tatăl ei înțelesese că acesta era un domeniu de care era realmente interesată, îi dăruise un aparat mai scump de ziua ei, când împlinise 13 ani, și o înscrisese la un curs de fotografie. Cursul nu doar c-o învățase cum funcționează o cameră foto, dar o ajutase să devină mai creativă și să realizeze fotografii bune. Ulterior, își cumpărase un aparat mai modern și mai profesionist.

Cunoștințele de fotografie i-au fost utile în cariera de jurnalist. Ziarele aveau fotoreporteri, dar ei îi plăcea să facă singură fotografii pentru articolele la care lucra. Acestea erau parte integrantă din povestirile pe care le punea cap la cap și articolele ei deveneau astfel mai personale.

Fotografiile erau asemănătoare cu mersul pe bicicletă, se gândi ea. Inclusiv partea tehnică îi devenise reflexă. Cu toate acestea, simțea că nu mai reușește să cuprindă totul. Postprocesarea fotografiilor digitale devenise din ce în ce mai importantă. Plănuise să învețe Photoshop, dar era un program avansat și nu avusese timp să se ocupe de asta. Vacanța următoare, se gândea ea mereu, *atunci am să învăț.* După o jumătate de oră simți cum frigul începe să i se strecoare prin talpa bocancilor.

Simțise parcă privirea Gretei Tister de la fereastra bucătăriei din casa vecină și se decise să-i facă o vizită. Line și-o amintea ca pe o doamnă

drăguță. Bună și rotunjoară. Întotdeauna generoasă când veneau copiii la colindat și mărinimoasă când sunau la ușa ei, cu bilete de loterie.

Bătrâna doamnă îi zâmbi la fel de larg ca atunci când Line era mică și o invită în bucătărie. Obrajii i se îmbujorară de la căldura dinăuntru.

Greta Tister îi spuse cât de tare se bucura s-o revadă, în timp ce scotea cești și farfurioare. Adăugă că urmărea tot ce scria Line în ziar.

— S-a dat o spargere la casa lui Viggo Hansen, spuse Line și luă loc.

Greta Tister rămase cu farfurioara de prăjiturele în mână și se schimbă la fată.

— Spargere? se miră ea.

Privi pe geam, la casa aflată dincolo de gardul viu.

— Poliția vine acum ca să constate, îi zise Line. Nu cred că s-a petrecut de mult. Se mai vedeau urmele din zăpadă care duceau la ușă.

Greta Tister se așeză.

— Voi scrie un reportaj despre Viggo Hansen pentru ziar, continuă Line și-i povesti cum ajunsese în posesia cheilor casei bărbatului.

— Vei scrie despre el în *Verdens Gang*? se miră Greta Tister. De ce?

— Articolul va fi mai amplu, îi explică Line. El aici este mai degrabă reprezentantul unei dezvoltări negative a societății noastre, cu relații mai glaciale, în care oamenii nu mai au timp unii pentru alții.

După ce a rostit cuvintele și-a dat seama că ele ar putea fi interpretate drept un reproș la adresa bătrânei doamne.

— Dar așa a ales el să trăiască! i-o reteză brusc Greta Tister. Pentru el, stilul acesta de viață nu a fost o povară. El dorea să fie de unul singur. Unii oameni așa sunt. Și eu sunt singură și mi-e foarte bine așa.

Line dădu din cap și schimbă subiectul.

— Când l-ai văzut ultima dată? întrebă ea și se servi cu o prăjiturică.

— Nu ieșea niciodată, îi răspunse Greta Tister. Ar fi trebuit să se ocupe de casă și grădină, dar noi nu-l vedeam niciodată afară, decât seara târziu.

— Cât timp a trecut de atunci? De când l-ai văzut?

— Nici măcar la înmormântarea lui Trygve nu a venit. El era cel mai apropiat vecin, dar nici flori, nici condoleanțe.

— Am înțeles că Trygve mai vorbea cu el.

— Asta a fost demult. În 1993 ne-am construit un chioșc și ne-a trebuit semnătura tuturor vecinilor pentru autorizația de construcție. Atunci a fost Trygve acasă la el, dar au rămas afară pe scări.

Bătrâna doamnă luă o sorbitură de cafea.

— Nu era așa înainte, știi? continuă ea. A fost mereu mai ciudat, dar niciodată nu s-a ferit atât de tare de oameni.

Line rămase cu ceașca în mână.

— Când înainte?

— Trygve era de aceeași părere, continuă Greta Tister fără să-i răspundă la întrebare. Când a vorbit cu el despre chioșcul din curte. Parcă n-ar fi fost el însuși, îmi zicea. După aceea a devenit tot mai retras față de toți și toate.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Line. De ce a devenit așa?

Greta Tister își strânse buzele, de parcă s-ar fi abținut să spună ceva ce n-ar fi trebuit de fapt să spună.

— Eu știu asta doar pentru că Astrid mi-a făcut această confidență, și asta s-a întâmplat la mulți ani după aceea.

Bătrâna doamnă duse ceașca la gură cu ambele mâini, apoi continuă să relateze pe un ton scăzut.

— Astrid a fost asistenta-secretară a doctorului Gravdahl. Acum este pensionară și doar după ce s-a pensionat mi-a povestit.

— Ce anume?

— Gravdahl a fost medicul lui, spuse ea, făcând un gest cu capul înspre fereastra bucătăriei. El a fost cel care l-a internat pe Hansen.

— Era bolnav psihic?

Greta Tister dădu din cap, apoi sorbi din ceașcă.

— Dar ce afecțiune avea, de fapt? a voit Line să știe.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse doamna. Pur și simplu a avut o cădere.

Line rămase pe gânduri, încercând să-și imagineze cum putea o boală psihică să modifice motivația articolului. Una era să vorbești despre viața însingurată a unui om, alta era să-i expui gravele suferințe psihice.

— E cineva care deține mai multe informații? Întrebă ea, dar apucă să reformuleze întrebarea înainte ca Greta Tister să apuce să-i răspundă. Mai știi alte persoane care l-au cunoscut? Poate cineva care-l vizita?

— Nu după ce s-a schimbat.

— Cine obișnuia să-l viziteze înainte?

— Era un coleg de-o seamă cu el, care venea când și când, dar care apoi l-a vizitat din ce în ce mai rar.

— Pe părinții lui i-ai cunoscut?

— Nu. Mama lui locuia împreună cu Viggo când noi ne-am mutat aici, în 1972. După câțiva ani a murit.

— Nu a fost și mama lui bolnavă?

— Da, da, biata de ea! Bolile de acest gen se moștenesc genetic. Și nu s-a simțit deloc mai bine după cele făcute de soțul ei.

Line ridică din sprâncene. Era surprinsă, nu știa ce făcuse tatăl lui Viggo Hansen.

— S-a sinucis. Cel puțin asta s-a declarat. Dar asta se întâmplase înainte de mutarea noastră. Nu știu mai mult de-atât.

— A făcut și pușcărie, din câte am auzit.

Greta Tister dădu din cap și privirea i se îndepărtă, de parcă ar fi scotocit prin noianul de amintiri.

— Mai știi și altceva despre asta? întrebă Line.

— Nu s-a întâmplat aici, îi răspunse ea și scutură din cap. Asta s-a întâmplat pe vremea când lucra în partea de vest a țării.

Atenția bătrânei se îndreptă din nou către fereastra bucătăriei. În fața casei vecine era parcată o mașină de poliție.

Line se ridică, dar rămase locului. Se întreba dacă nu cumva ar putea să afle mai multe de la Greta Tister. Undeva departe, în urmă cu circa 20 de ani se întâmplase ceva care-l schimbase pe Viggo Hansen și-l condusese spre Spitalul de psihiatrie.

Apoi, când doamna îi făcu semn că nu, Line îi mulțumi și ieși afară, în ger.

20.

Geamantanul era așezat în mijlocul mesei metalice din încăperea folosită de criminaliști în timpul investigațiilor.

Espen Mortensen conducea procesul de inventariere a conținutului. El își nota fiecare obiect, după aceea le punea deoparte, unul câte unul. Fiecare articol vestimentar fu depozitat în pungi de hârtie. Pe fundul geamantanului se afla un binoclu, dar nimic altceva din ce nu văzuse Wisting înainte de a-l aduce.

Cele mai interesante obiecte au fost lăsate pe banca metalică. Aparatul foto și plicul cu fragmentele din ziare.

— Ce ne lipsește? întrebă Wisting.

— În afară de laptop, telefon mobil și aparatul foto mai mare?

— Documentele de călătorie, sugeră Hammer. Pașaportul și biletele.

Ceva care să fie pe numele lui.

Mortensen deșertă conținutul plicului pe masa metalică și le răsfiră cu mâna. Mai multe dintre tăieturi erau găurite la colțuri, de parcă ar fi fost prinse în piuneze pe un perete.

Unul dintre decupaje fusese datat 24 septembrie 1989 și-i arăta fața lui Robert Godwin. Era o fotografie alb-negru, în care avea mustață mare și purta o cămașă albă care era încheiată până sus la gât. Wisting se înclină în față și-l privi pe ucigaș fix în ochi.

— Sunt mai mult de 20 de ani de când Robert Godwin a fost dat în urmărire de Statele Unite ale Americii, observă Hammer. De ce și-ar face apariția aici și acum?

— Se poate să fi fost aici mereu, spuse Wisting, ridicându-și mâinile în semn de mirare. Acestea nu sunt obiectele lui. Mie mi se pare că obiectele acestea au aparținut cuiva aflat pe urmele sale.

Torunn Borg intră în birou cu o foaie în mână.

— El este dat dispărut, spuse ea, arătându-le o foaie cu fotografia unui om mai în vârstă.

Avea barbă și ochelari cu ramă subțire. Expresia feței era binevoitoare, dar în ochii cenușii se citea o durere profundă.

— Bob Crabb, continuă Torunn Borg. Un văduv în vârstă de 67 de ani, din Minneapolis.

— El nu apare în documentele noastre, spuse Wisting și începu să caute mapa în care ținea evidența tuturor persoanelor date dispărute.

— În baza noastră de date apare înregistrat cu mesaj de atenționare. Poliția din Minneapolis a trimis un mesaj către Poliția norvegiană prin Interpol pe 3 septembrie. Un prieten, care era și vecin cu el, contactase poliția când a observat că nu se întorsese din călătoria din Norvegia. Aceea este o cerere standard pentru obținere de informații.

Ea mai scoase încă o foaie.

— El a ajuns în Norvegia la Gardermoen, cu zborul FI318 via Reykjavík, pe data de 14 iulie. Avea bilet de întoarcere pe 14 august, dar biletul a fost anulat fix în aceeași zi.

— Anulat?

— Compania aeriană nu poate explica cum s-a întâmplat, dar bănuiesc că anularea s-a făcut fie telefonic, fie prin internet.

— Ce voia să facă în Norvegia?

— Conform declarației vecinului, voia să-și găsească niște rude aici. Nu mai avea nicio rudă în viață în Statele Unite. Strămoșii lui imigraseră din Toten, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Am trimis mesaj către Poliția din Gjøvik ca să facă niște cercetări.

— De ce din Gjøvik? Deja știm că închinase un apartament în Stavern încă din luna mai.

— Intenționa să meargă în Toten, îi răspunse Torunn, ridicând din umeri.

— Cei din Gjøvik au aflat că-și închiriase o mașină de la Avis. Altfel spus, această informație ne parvine de la poliția americană.

Asta reieșea dintr-un extras de cont de pe cartea lui de credit. Închiriase o mașină de la Aeroportul Gardermoen chiar în ziua sosirii sale. Unul dintre investigatorii din Gjøvik sunase și le confirmase că fusese vorba despre un Audi A3 gri, care fusese returnat în aceeași zi în care fusese anulat zborul.

Wisting avea un milion de întrebări în minte.

— Angajații de la Avis au putut să ne spună ceva?

Asta fu prima întrebare care-i veni pe limbă. Torunn Borg scutură din cap.

— Nimic mai mult decât ce scrie în calculator.

— Dar din extrasele bancare? Nu mai este nimic altceva în ele?

— Mai este o retragere mare de numerar în coroane, de la un bancomat Minibank din aeroport. În rest, nicio altă tranzacție.

— Și cazul a rămas blocat în stadiul acesta?

— Da. Poliția din SUA n-a mai luat legătura cu noi ulterior. Au conchis că bărbatul și-a prelungit șederea fără să-și fi anunțat vecinii din Minneapolis.

— Poate că s-a întâlnit cu vreun verișor din Gjøvik? sugeră Hammer.

Wisting însă nu avea chef de glume.

— N-a fost niciodată în Gjøvik, mormăi el. A fost aici, la noi, până când cineva l-a ucis și l-a ascuns sub ramurile unui brad.

— În acest caz, ucigașul este cel care a anulat biletul de avion, conchise Mortensen. Nu-ți trebuie decât numărul rezervării și numele. E posibil ca aceste hârtii să nu fi fost în geamantan. Cheile de la mașină se pot pune, pur și simplu, într-o cutie poștală sau ceva de genul ăsta.

— Aici mai este un lucru interesant, spuse Torunn Borg și scoase hârtia cu semnalmentele

pensionarului dat dispărut. Bob Crabb este un fost profesor de la Universitatea din Minnesota, acolo unde lucra și Robert Godwin.

Wisting își încrucișă brațele la piept, uitându-se la teancul de fragmente de ziare din fața lui. Una dintre tăieturi menționa recompensa de un milion de dolari pentru cei care dădeau informații ce puteau conduce la prinderea ucigașului.

— Bob Crabb era pe urmele lui, deduse el. Dar a sfârșit prin a-i deveni victimă.

Gândul care-i trecu prin minte îl făcu să se înfioare. Un criminal în serie circula în libertate.

21.

Wisting întinse mâna spre hârtiile pe care le adusese Torunn Borg.

— Profesorul Bob Crabb, își spuse.

Câteva piese din puzzle se așezau la locul potrivit. Broșura de pe vaporul creștin era una dintre dovezile pe care bărbatul decedat le adunase în cercetarea pe care o întreprinsese pentru prinderea ucigașului. Robert Godwin trebuie să fi fost unul dintre cei cărora li s-a vârât un pliant în mână când vaporul *Elida* a stat acostat pentru a propovădui cuvintele lui Hristos. Neinteresat de așa ceva, l-a aruncat cât colo. Bob Crabb l-a ridicat probabil de jos și l-a pus într-o pungă de plastic pentru a-i păstra amprentele.

— Cercetează această pistă în detaliu, te rog, îi zise el lui Torunn, returnându-i hârtiile. Poliția din Minneapolis trebuie să afle că l-am găsit. Medicii legiști au nevoie de altceva pentru a-l identifica. O radiografie dentară sau ceva de genul ăsta.

Torunn Borg dădu din cap. Deja se apucase de treabă. Nu trebuia să-i spună el ce avea de făcut.

— Apoi trebuie să cercetăm orice legătură ar fi existat între el și Robert Godwin, adăugă el. Care este motivația determinării lui. Au fost colegi la universitate? A cunoscut-o pe vreuna dintre victime? Și cum de și-a dat seama că Robert Godwin se mutase în Norvegia, dintre toate țările din lume?

Răsuflă greoi prin nări. Își simțea pulsul la nivelul gâtului și i se părea că-i crește temperatura.

— Robert Godwin a fost căutat vreme de peste 20 de ani, spuse el și-i privi pe fiecare în ochi. Bob Crabb a venit încoace pe urmele lui. Până la noi. A stat aici aproape patru săptămâni, timp în care l-a căutat. În mod cert, Robert Godwin a locuit aici mult mai multă vreme. Ar fi putut să locuiască aici

ani de-a rândul, fără ca nimeni să nu fi prins de veste. Ar fi putut să devină unul dintre NOI.

— Ce facem acum? întrebă Hammer.

Wisting își trecu palma peste buze. Nu avea niciun răspuns.

— Vrei să spui că s-a stabilit aici undeva după ce s-a mutat din Statele Unite? rezumă Mortensen. Și vrei să spui că a dobândit o identitate nouă și a început o nouă viață?

Wisting nu-i răspunse, dar se întoarse la fragmentele decupate împrăștiate pe masă.

— Aici nu este absolut nicio notă, spuse el răsfirându-le.

Fețele tinerelor dispărute prin anii 1980 se uitau la el din ziarele îngălbenite de vreme.

— Nu putea și el să scrie o adresă sau ceva? Ceva ce ne-ar putea conduce pe urmele lui?

— Cea care i-a închiriat apartamentul a spus că avea o geantă de umăr cu un laptop, îi reaminti Hammer.

Wisting rămase cu un fragment care vorbea despre Marie Gesto, în vârstă de 22 de ani, care dispăruse în timp ce făcea autostopul până la Duluth, în 1988. Îl puse jos și luă un altul similar, cu fotografia lui Isabelle Pierce din Milwaukee. Niciun cuvânt din text nu era subliniat. Nu era nimic notat pe margine. Bob Crabb trebuie să fi avut notițele de lucru pe laptop sau într-o agendă pe care o ducea după el și pe care evident că ucigașul le-a distrus.

— Trebuie să luăm legătura direct cu FBI-ul, declară Wisting.

Trebuie să cerceteze apartamentul lui Bob Crabb în amănunt. Acesta trebuie să fi lăsat ceva în urma lui, ceva din care să rezulte motivul pentru care a venit în Norvegia. Se poate ca povestea aceea cu rudele din Toten să fi fost un paravan. O poveste care să-i camufleze adevăratele îndeletniciri.

Hammer se postă lângă el și luă un fragment cu o tânără cu păr lung și blond. *Police search for Angella Olsson. Last seen on Friday*[2].

— Unde să începem căutările? întrebă el. E posibil să-și fi schimbat înfățișarea, să se fi căsătorit și să fi făcut copii. Ba chiar se poate să aibă și nepoți. Doar că…

— Când scrie că s-a născut Robert Godwin? îl întrerupse Wisting.

— În 1950…

Wisting îi măsură din priviri pe cei din cameră.

— Vreau liste! exclamă el și arătă către Nils Hammer. Liste cu toți bărbații născuți între 1947 și 1953, cu istoricul adreselor lor, astfel încât să putem sorta pe cei care s-au mutat în acest district sau au plecat din acest district după 1989. Este un început.

— Dar aici vorbim de câteva mii de oameni.

— Are cineva altă propunere?

În birou se lăsă liniștea, apoi Espen Mortensen se duse la masa de investigații și ridică aparatul foto.

— Ne uităm la fotografii? întrebă el.

22.

Stăteau adunați la un loc, în spatele scaunului lui Mortensen. Criminaliștii găsiseră în aparat un mic card de memorie. Îl puse într-un dispozitiv de citit carduri și laptopul preluă informațiile.

Erau opt fotografii. Au apărut pe ecran sub forma unor iconițe. Probabil fuseseră făcute în cursul verii. Era mult verde pe ele. Iarbă verde și copaci înverziți.

Mortensen se uită la prima dintre ele după ce o mări pe tot ecranul. Părea să fie undeva în mijlocul unei păduri. Zece – douăsprezece trunchiuri de mesteceni subțiri se înălțau către bolta albastră.

— Asta ce este? întrebă Torunn Borg.

Arătă înspre ceva dintre copaci. O clădire maronie.

— O cabană sau ceva? sugeră Wisting.

— Uită-te la următoarea!

Și aceea fusese făcută în același loc, doar că dintr-un unghi diferit. Pe margine părea să fie o grămadă de pietre peste care crescuse vegetație. Clarul era făcut pe trunchiurile copacilor din mijlocul pozei și era greu de distins ce se afla în spatele lor.

În poza următoare, formele erau mai bine definite și observară că era o fermă cu mai multe dependințe. Un hambar gri și o casă albă.

— Unde naiba e asta? întrebă Hammer. Trebuie să fie undeva prin apropiere.

Mortensen scutură din cap. Nu pentru că n-ar fi fost de acord, ci pentru că nici el nu recunoștea locul din fotografie.

Al patrulea instantaneu fusese făcut într-un loc cu totul diferit. Un loc în care ar fi fost imposibil de locuit. În mijlocul fotografiei era o casă veche de țară cu acoperișul surpat. Vopseaua se scorojise pe pereții din lemn.

Prispa era înclinată și mai multe dreptunghiuri de sticlă de la ferestre erau sparte. În curte se afla un plug ruginit sprijinit de o fântână. În afara casei zăceau resturile unui hambar ars până la temelie. Peretele din spate stătea în picioare parțial, cu scânduri înnegrite și carbonizate. În jurul hambarului erau câteva căsuțe năruite și putrezite.

— Poate că din acele locuri se trăgea el, fu de părere Wisting. Trebuie să aflăm unde este locul acesta. Cine a locuit acolo.

— Cine ar putea ști?

— Cineva de printr-un cătun sau de pe undeva trebuie să știe. Poate un istoric al locului? Cum îl cheamă pe tipul ăla care scrie uneori la ziar? Thorvik? Bjørn Thorvik. Putem să-l întrebăm pe el.

Următoarele două fotografii fuseseră făcute în același loc. Nu exista niciun indiciu care să-i ajute să deducă amplasamentul acelor construcții.

Ultimele două fotografii fuseseră făcute în plan deschis. Nicio clădire, doar liziera unei păduri și un drum forestier care trecea printre copaci.

— Asta e tot? întrebă Wisting.

— Da, asta e tot, confirmă Mortensen. Aș putea vedea când au fost făcute fotografiile.

Se uită la unul dintre fișiere și accesă informațiile din descriere.

— Asta a fost făcută pe 7 august, dar ora nu are cum să fie corectă. Arată ora 05:40 noaptea. Setările aparatului foto erau greșite.

— Era pe ora americană, observă Hammer. Nu și-a schimbat setările aparatului după sosirea în Norvegia. Noi suntem cu șapte ore înaintea lor.

— Atunci ora asta înseamnă de fapt pe la miezul zilei, spuse Mortensen, cercetând și celelalte fișiere.

Toate fotografiile datau din aceeași zi, dintr-un interval mai scurt de două ore.

— Aici erați?

Se întoarseră cu toții către Benjamin Fjeld, care era în pragul ușii.

— Am terminat cu Jonathan Wang, spuse el fluturând discul pe care înregistrase audierea.

— A plecat? l-a întrebat Wisting.

— Acum urmează să plece. De ce întrebi?

— Roagă-l să mai aștepte puțin, îi zise Wisting. Vreau să se uite la ceva.

Benjamin Fjeld ieși din birou. Wisting îl rugă pe Mortensen să scoată la imprimantă fotografia cu acea fermă distrusă.

— Lucrează cu ziua, explică Wisting. Sigur cunoaște împrejurimile. Poate știe unde a fost făcută fotografia.

Luă foaia și coborî la recepție unde Jonathan Wang aștepta pe o canapea. Era mai bătrân decât s-ar fi așteptat Wisting, cu siguranță avea peste 60 de ani, dar i se păru sprințar când sări în picioare. Era îmbrăcat în haine de lucru, o salopetă pătată și o cămașă în carouri. Partea stângă a feței îi era plină de niște cicatrici adânci.

— Mai era ceva? întrebă el.

— Am o fotografie la care vreau să te rog să te uiți, îl lămuri Wisting și-i întinse fotografia imprimată.

Wisting nu-și putea dezlipi ochii de la cicatrici.

Bărbatul luă foaia și mijii ochii.

— Știi unde a fost făcută poza asta?

— Nu, răspunse bărbatul, scuturând din cap și mușcându-și buza inferioară. Nu pot spune că am fost într-un asemenea loc. Îngrozitor de decăzut.

Ceva din ceea ce a spus sau poate felul în care a spus-o îl făcu pe Wisting să regrete că i-a arătat fotografia. Bărbatul din fața lui avu o scăpare de accent în vorbire. Un accent aproape imperceptibil.

— De ce întrebi? întrebă el și îi înapoie fotografia lui Wisting.

Wisting scutură din cap.

— Așa, într-o doară, m-am gândit că ai lucrat la mai multe ferme și că poate știi unde se află, îi

răspunse el.

— Îmi pare rău, zise celălalt. Pot să plec acum?

— Da, desigur! Și mulțumesc!

Wisting se întoarse în birou și scoase fotografia lui Robert Godwin. El avea de fapt trăsături foarte banale, fără ceva deosebit la vreuna dintre ele. Într-un raport de semnalmente, Wisting ar fi bifat pe chestionar termenul „normal" pentru bărbie, gură, nas și urechi. Avea fruntea puțin mai înaltă, dar asta era ascunsă de perciunii mai înalți. De fapt, arăta îndeajuns de nordic.

Tastă numărul de telefon al lui Benjamin Fjeld de pe telefonul din sala de ședințe și-l rugă să vină în birou.

Fotografia lui Godwin avea peste 20 de ani vechime, dar Wisting nu recunoscu niciun element al trăsăturilor care să semene cu Jonathan Wang. Dar nici nu găsi vreun argument care să-l convingă că acel criminal dat în urmărire *n-ar fi putut să fie aceeași persoană.* Trebuie să fi fost părul și cicatricea.

Benjamin Fjeld intră și se așeză.

— Ce-a spus Wang? întrebă Wisting.

— Voi printa raportul, îi răspunse tânărul polițist. Confirmă explicațiile lui Per și Supattra Halle, despre faptul că cei doi ar fi fost plecați în Thailanda și că el n-a văzut pe nimeni care să fi avut legătură cu omuciderea. În orice caz, nu din câte-și amintește el.

— Nu este norvegian?

— Nu, de fapt este din Austria și a venit aici în 1994. Înainte de 1994 a lucrat la o fermă din Danemarca. Când a venit în Norvegia a muncit la una dintre marile ferme din Nalum. Acum zece ani și-a cumpărat o mică gospodărie.

— Este căsătorit?

— Nu.

— De unde are cicatricea aceea pe față?

— Nu l-am întrebat despre asta.

Wisting împinse fotografia lui Robert Godwin către el, dar îi ascunse cu mâna fruntea pe jumătate și părul.

— Imaginează-ți că ar avea perucă, zise Wisting. Seamănă cu el?

Benjamin Fjeld se înclină și studie fotografia, apoi scutură din cap.

— De fapt, nu prea seamănă, zise el. Crezi?

— Nu, fu de părere Wisting și retrase fotografia. Doar că era ceva deosebit la felul în care vorbea. Și poate faptul că a venit dintr-o altă țară.

— Vrei să verific?

Wisting reflectă puțin, apoi îi răspunse afirmativ.

— Fă-o! îl rugă el. Află de ce a plecat din țara natală.

23.

Patrula de poliție analiză în mai puțin de o jumătate de oră spargerea dată în casa lui Viggo Hansen. Line vorbise cu ei când sosiră și-i urmări de acasă, de la fereastra camerei de lucru de la etajul al doilea. Unul dintre ei făcu fotografii cu intrarea și pe anumite suprafețe dădu cu pensula cu praf pentru detectarea amprentelor, dar nu găsi nimic. Celălalt stătu lângă el cu un caiet de notițe, în timp ce ei lucrau, ea le făcu o fotografie cu obiectivul de distanță.

După ce terminară cercetarea la exterior, intrară în casă și petrecură și acolo un sfert de oră, apoi ieșiră. După care se suiră în mașină și așteptară până când sosi un muncitor care întări, cu o șipcă, marginea stricată a tocului ușii, ca să poată încuia ușa cu yala.

Line rămase la geam uitându-se cum ambele mașini dispar pe aleea acoperită de zăpadă. Apoi își luă cheia și poșeta și intră în casă.

Ușa era murdară de la praful pentru luarea amprentelor. Line își puse mănușile, scoase aparatul foto și făcu o fotografie. Pulberea neagră care fusese aplicată cu pensula pe ușă avea un efect dramatic.

Cheia se roti în yală. Ea o scoase din butuc, apoi deschise ușa și intră.

De data aceasta simți că înăuntru era frig. Să fi fost în jur de 15 grade, estimă ea și nu-și dădu haina jos. Frigul înmuia aerul închis și ea se obișnui rapid cu mirosul puțin dulceag îmbibat în pereți. Își lăsă geanta pe un taburet din hol și se hotărî ca, mai întâi, să arunce rapid o privire în fiecare încăpere, iar mai apoi să cerceteze totul detaliat.

După ușa din stânga se afla un dormitor. Un tapet cu motiv floral, un covor improvizat, un pat

larg și două noptiere mici cu veioze de citit. Pe perete era agățată o veche fotografie de nuntă.

Părinții lui probabil, reflectă ea și se apropie de ea. Rama și sticla erau prăfuite, și chiar și fotografia devenise mată odată cu trecerea timpului. Mireasa, îmbrăcată într-o rochie colorată și fără voal, era întoarsă către mire.

În mâini ținea un buchet mare de flori. El era îmbrăcat într-un costum gri.

Line nu observă nicio trăsătură comună dintre ei și Viggo Hansen, cel puțin nu așa cum și-l amintea ea. Bărbatul era mare și puternic. Avea fața rotundă, cu un nas turtit și cu bărbie ascuțită. Era greu să-i dai o vârstă, dar în fotografie trebuie să fi avut în jur de 25 de ani. Mireasa era slabă, cu osatură fină, ce-i conferea o statură de domnișoară sprințară, cu mâini micuțe, cu încheieturi delicate și sâni care abia se ghiceau pe sub haine. Fața ei era totuși rotundă, cu gură largă, nas mic și cu pomeții înalți.

Poate este vreun album foto pe aici, pe undeva, se gândi ea, închizând ușa dormitorului în urma ei. Ar fi avut nevoie de fotografii de pe vremea când Viggo Hansen se afla alături de familia lui.

Baia, situată în capătul celălalt al coridorului, avea nevoie de curățenie. Pereții erau plini de mucegai. Lângă chiuveta îngălbenită de vreme atârna un prosop întărit. Oglinda era și ea plină de pete. Un suport de uscat haine cu cleme de rufe era prins de tavan, deasupra căzii, pe un sistem de scripeți. Line trase de sfoară. Se auzi un scârțâit și stativul începu să se bălăngănească amenințător.

Bucătăria era echipată cu toate cele trebuincioase: un bufet cu suprafețe laminate, o sobă, un frigider și o cană mare emailată. Linoleumul de pe jos crăpase pe la colțuri. Marginea blatului de lucru era zgâriată, iar suprafețele de prefabricat păreau ascunse sub mușama. Pe masa cenușie de lângă geam stătea o

ceașcă goală de cafea. Între cele două ochiuri ale geamului zăcea o muscă moartă.

Deschise ușa frigiderului, dar regretă imediat gestul. O izbi un val de duhoare. Se dădu în spate, își ținu respirația și închise ușa la loc. Apucase să vadă că înăuntru erau niște alimente acoperite cu o crustă verzuie de mucegai și o cutie de lapte.

Ar fi putut obține o fotografie bună, cu acel lapte care expirase cu mult timp în urmă.

Străbătu sufrageria și intră pe un mic coridor. Ușa unui alt dormitor era deschisă. Aceea fusese probabil camera pe care o folosise Viggo Hansen. Un pat era așezat lângă un perete. Plapuma era strânsă ordonat. Pe noptieră se afla o pereche de ochelari, chiar lângă o veioză și un ceas deșteptător. Acele ceasului se opriseră la ora cinci și jumătate.

Chiar în mijlocul peretelui gol era prins un tablou înrămat, un desen în creion al unui băiat cu undiță, vestă de înot și cizme de cauciuc prea mari. Line recunoscu micile detalii și se apropie mai mult. *Băiatul pescar,* citi ea jos în colțul din dreapta, amintindu-și de Eivind Aske. Era semnat de artistul plastic cu care avea întâlnire peste câteva ore. El și Viggo Hansen fuseseră elevi în aceeași clasă în urmă cu 50 de ani. Când îl sunase Line, el abia dacă-și amintea numele lui Hansen, dar acesta deținea o pictură de-ale lui pe peretele din dormitorul său.

În fața ferestrei era o masă de scris și pe perete era atârnată o broderie reprezentând un peisaj montan înzăpezit și o ciută care păștea lângă o apă. În afară de asta, în cameră mai erau o comodă și un fotoliu maroniu cu stofa de pe brațe tocită.

Line se duse și deschise sertarul noptierei. Găsi un pachet de șervețele de hârtie, o cutie de pastile pentru gât, un pix și o carte veche în format de buzunar. *Eight Black Horses.*

Deschise volumul la întâmplare. Foile erau tari și uscate. Textul era în engleză. Asta o luă prin

surprindere.

Mai erau două uși. Una dădea înspre beci. Simți un curent rece ca gheața pe față când o deschise. Treptele cenușii de ciment coborau până în beznă. Găsi un întrerupător și un bec stingher care ilumina încăperea din beci.

Pașii ei răsunau în timp ce cobora scările. Tavanul era foarte jos și fu nevoită să se aplece ca să nu se lovească la cap în țevile de sus.

La capătul scărilor era o încăpere mare și deschisă, cu o mașină de spălat rufe și o chiuvetă montată pe perete. În mijlocul încăperii se afla un scaun de lemn cu un mănunchi de cordelină atârnat pe spătar. Era o cordelină dură, cu fire groase și maronii. Line ridică un capăt de sfoară, își trecu degetul mare peste firele franjurate, apoi îl lăsă jos.

În colț era un boiler. Chiar lângă el se găseau niște rafturi cu diverse cutii și cu o ușă întredeschisă ce dădea înspre o boxă. În boxă erau rafturi cu borcane goale de dulceață, cutii cu ziare vechi, cutii de vopsea începute și diverse ustensile. Într-un colț erau o pereche de schiuri și bețe.

Ieși de acolo și înlătură capacul unora dintre cutiile de pe rafturi. Toate conțineau aproximativ același lucru. Un serviciu de masă vechi, lumânări vechi, perdele care fuseseră împachetate și pantofi uzați. Într-una dintre cutii zări capul unui ursuleț de pluș. Line dădu jos una ca să se uite mai cu atenție în ea. În ea găsi haine demodate pentru copii, o pereche de pantofiori și câteva jucării.

Lucrurile trebuie să fi fost de pe vremea când Viggo Hansen era copil, se gândi ea și așeză cutia la loc. Atunci descoperi că în spatele raftului și al tuturor acelor cutii părea a fi o ușă. Mai exista o boxă acolo.

Dădu jos toate cutiile și le puse în mijlocul încăperii. Apoi trase suportul cu rafturi la o parte. Ușa era fix ca aceea care dădea înspre cea de-a doua boxă. O ușă simplă de scânduri, dar încuiată cu un lacăt. Line cercetă lacătul. Era vechi și

ruginit, și-i făcea impresia că nu mai fusese folosit de mult. Era tentată să caute o șurubelniță și să încerce să-l spargă, dar se decise că ar fi mai bine să aștepte, în schimb, urcă la etaj, ca să cerceteze și ultima încăpere.

Ușa către acea cameră fusese încuiată și nu fusese încălzită absolut deloc. Ferestrele sclipeau de atâtea flori de gheață.

Părea să fie o încăpere în care Viggo Hansen depozitase tot ceea ce nu încăpuse în altă parte. Pe jos era un Moș Crăciun și o ghirlandă atârna dintr-o cutie de carton. Pe un raft montat de-a lungul peretelui zăceau reviste vechi, manuale de instrucțiuni și broșuri. Cărți, un radio vechi, câteva obiecte decorative și un morman de haine. Pe raftul de sus zări fețele a doua manechine, fiecare cu câte o perucă. Una dintre ele avea păr rar, cealaltă avea păr ondulat, cam cum îl avea mama lui în fotografia de nuntă. Line se întinse după un cap de manechin și-l dădu jos.

Ținu capul acela din plastic în mână, îl suci și-l răsuci la stânga și la dreapta, apoi îl puse la loc.

Trase ușa după ea, coborî în camera de zi și rămase o clipă locului, uitându-se la cele două scaune din fața măsuței de cafea. Un scaun era cel cu pata întunecată care mai rămăsese din Viggo Hansen. El stătuse acolo, seară de seară, își zise în sinea ei. Cu un scaun gol lângă el. Nimeni nu va ști niciodată ce părere avea el despre vreo știre și nu va discuta niciodată cu nimeni despre vreun program de televiziune. Scoase aparatul de fotografiat și făcu o poză cu cele două scaune goale.

Lângă perete, în celălalt capăt al încăperii, se afla o masă de sufragerie. Unul dintre scaune era tras puțin în afară și o pasiență era începută pe masă. Cărțile de joc aveau marginile uzate. Majoritatea erau întoarse cu fața în sus. Era o pasiență obișnuită, cu șapte teancuri de cărți. Și ea jucase pasiențe ore în șir pe primul ei laptop.

Scoase una dintre cărțile care fuseseră folosite probabil de mii de ori. Un joc de cărți pentru o singură persoană.

Secțiunea de rafturi care mergea de-a lungul camerei de zi avea patru dulapuri joase. Ea deschise ușa unuia dintre ele și dădu peste un album foto învelit în piele. După mijlocul albumului erau lipite fotografii cu acea pereche pe care o văzuse și în fotografia de nuntă din dormitor. Păreau să fie dintr-o excursie din timpul vacanței. Apoi apăru în fotografii cel care trebuie să fi fost Viggo Hansen în brațele tatălui. Mai erau fotografii din a doua zi de Crăciun și de la o petrecere. Line numără șapte adulți așezați în jurul unei mese. Pe o fotografie cu un băiețel cu ghiozdanul în spate scria *23 august 1957.* Ultimele zece pagini erau goale. Fix în dreptul ultimei fotografii scria *Vara 1962.* Viggo Hansen stătea pe un pod cu picioarele atârnate peste margine.

Line răsfoi înapoi și se uită din nou la fotografii. Putea folosi multe dintre ele, dar îi trebuiau și câteva mai noi. O frapă faptul că nimeni din fotografie nu zâmbea. Toți păreau atât de serioși! Era un fel de adio, fericire, reflectă ea și închise coperțile albumului. Inclusiv în fotografia în care Viggo Hansen stătea în fața unei prăjituri cu cinci lumânărele buzele lui erau strânse și ochii îndureraţi.

Lângă albumul foto mai era o mapă cu documente. Scrisori de la firmele de asigurări, chitanțe, înștiințare de retur al taxelor și extrase de cont. Din calcule reieșea că Viggo Hansen nu era asigurat, dacă avea un venit impozabil puțin mai mare de 200.000.

Ceea ce o surprinse cu adevărat erau însă bunurile în valoare de peste 3 milioane, dintre care 2, 5 milioane erau depuși la bancă.

Printre documente a găsit și o invitație la o reuniune de clasă după 40 de ani de la absolvirea școlii Stavern, în 1964. Foaia cu colțurile

îngălbenite informa că festivitatea urma să aibă loc duminică, 15 mai 2004. Ea îi făcu o poză și acestei invitații, ca să nu-și mai noteze numele și numărul de telefon al organizatorului banchetului.

Una dintre chitanțe îi atrase brusc atenția. Era de la lăcătușul care montase yala dublă a ușii de la intrare, într-o zi de luni, pe 1 august. Scoase factura și de acolo deduse că lăcătușul se numea R. Nicolaysen. Era posibil ca el să fi fost ultima persoană care l-a văzut pe Hansen înainte de moarte.

În corpul mic de mobilier imediat alăturat nu era nimic, iar următoarele două conțineau pahare și un serviciu de masă.

Line puse albumul și hârtiile la loc, se ridică și se duse din nou la cele două scaune goale. Pe masa dintre ele și suportul de televizor se afla ziarul cu programul TV, așa cum fusese și în fotografiile din dosarul de la poliție.

Line îl răsfoi. Își dădu seama cu ușurință ce preferințe avusese Viggo Hansen. El încercuise ora de difuzare a unor reality-show-uri, programe despre natură și documentare. Printre altele și acel program despre FBI, lângă care era trecută o bifă.

Line scoase din nou aparatul foto și făcu o poză cu programul TV. Coincidența aceasta avea ceva subtil. Ilustra cum stătuse Viggo Hansen singur acasă și, cu toate acestea, participa la viața care se derula în afara existentei lui.

După o vreme de cotrobăit prin cufere și dulapuri, găsi ceva interesant în comoda din dormitor. Era o cutie de pantofi plină cu scrisori de Crăciun.

Se așeză pe fotoliul curat și le luă pe rând.

În total erau 20 de scrisori, dar proveneau de la doar doi expeditori. Un set de scrisori erau marcate cu litere mari și ascuțite și erau semnate Frank, în timp ce expeditorul celui de-al doilea set avea un scris mai alambicat și se numea Irene.

Cea mai veche scrisoare data din 1975, după cum reieșea din timbrul de pe plic, adică din anul în care murise mama lui.

Dragă Viggo, știu că treci acum printr-o perioadă foarte dificilă.

Primul Crăciun petrecut singur, fără părinți, poate fi dureros și greu. Cu toate acestea, eu sper să ai un Crăciun Fericit și-ți doresc tot ce este mai bun pentru Anul Nou. Prietenul tău, Frank.

Temele abordate în felicitările de Crăciun se modificau în funcție de moda vremii. Cea mai veche felicitare era lucioasă și pe ea erau desenați doi spiriduși ce stăteau în staulul de vite și sunau din talangă, în timp ce gazda acelei ferme le aducea orez cu lapte. Pe cea mai recentă felicitare era un Moș Crăciun gras cu o sticlă de cola într-o mână. Avea data de 25 decembrie 1988 și nu conținea altceva decât urările clasice de Crăciun Fericit și An Nou Fericit. Jos, în colțul din dreapta, era scris doar Frank. Aici nu mai era niciun „Al tău prieten”.

Când prietenia cu Frank părea să se fi stins încetișor, Irene preluase felicitările. Ea i-a transmis urări de Crăciun din 1990 până în 1995. În prima i-a scris că ar fi fost frumos să-l revadă și că spera să se întâlnească în noul an.

Care vasăzică a existat o femeie în viața lui, se gândi Line și răsfoi următoarele cinci felicitări. Ultima se încheia cu: „Ne vedem la vară”.

Cercetă timbrele. Pe felicitările care erau de la Frank era imposibil de dedus cine fusese expeditorul, cu excepția uneia dintre ele care părea să fi fost trimisă din Langesund. Pe două dintre felicitările de la Irene se putea vedea că fuseseră puse la poștă în Horten. Line își notă numele celor două persoane care odinioară făcuseră parte din existența lui Viggo Hansen. Ei însemnaseră foarte mult în viața lui dacă le păstrase felicitările de Crăciun, dar în mod vădit el nu făcuse nimic pentru a menține aceste prietenii. Trecuseră mulți

ani de când pierduse legătura cu ei, dar Line dorea să facă săpături despre aceste două persoane.

24.

Wisting intră și închise ușa, apoi se așeză la birou. Trebuia să introducă numeroasele sarcini de lucru într-un sistem. O numise pe Torunn Borg responsabila de contactul cu autoritățile din SUA. Ea urma să descopere informații din registrul populației și să sistematizeze totul pentru a descoperi numele false sub care s-ar fi putut ascunde Robert Godwin. Dar asta nu se putea face decât într-un singur mod, și nu era sigur că acesta va da rezultate.

Benjamin Fjeld fu însărcinat să caute cercurile oamenilor pasionați de istorie și alte persoane care ar putea să identifice unde fusese Bob Crabb și unde făcuse acele fotografii.

Se logă în programul de lucru și căută plângerea făcută pentru spargerea dată în apartamentul închiriat de Bob Crabb în Stavern. Dosarul fusese deschis pe 21 august și fusese închis după șase săptămâni, din cauza lipsei de informații despre făptaș.

Erau două documente în dosar. O constatare efectuată de un polițist care fusese la locul spargerii și un document cu fotografii.

Raportul conținea informații despre loc și dată și descria modul în care s-a efectuat spargerea. În rubrica despre amprente scria: *Niciuna.* Același lucru scria și la rubrica cu obiecte furate.

Fotografiile susțineau ceea ce scria în raport. Cineva folosise un levier sau un instrument similar pe care-l introdusese între toc și ușă, astfel încât să poată smulge ușa cu yala încuiată. Era una dintre cele mai vechi și mai simple modalități de a sparge o ușă încuiată.

Wisting se întoarse la raport și citi comentariul de la final. Acolo se menționa că locuiau doi studenți în apartament și că aceștia se mutaseră cu cinci zile înainte de spargere.

Câteva obiecte ușor de vândut, precum Play Station, un laptop și câteva sticle de alcool nu fuseseră atinse. Proprietarul suspectase că un chiriaș anterior, pe nume Bob Crabb, dăduse spargerea. El folosise apartamentul drept locuință de vacanță timp de patru săptămâni și nu-l eliberase la data stabilită, astfel încât proprietarii au fost nevoiți să-i preia bunurile.

Wisting închise documentul de pe monitor, se ridică și se duse la fereastră. Din hornurile de pe acoperișuri se ridicau coloane de fum. Un văl subțire de ceață rece cuprinsese întregul fiord.

Zăpada imaculată avea un soi de efect hipnotic asupra lui, făcându-l să-și piardă concentrarea. Nu reușea să estimeze când va veni revelația care va duce la rezolvarea cazului, dar în toate dosarele în care lucrase încrederea lui că va reuși depășise teama de eșec. Și acum simțea la fel.

Se auziră bătăi la ușă și Torunn Borg intră fără să mai aștepte încuviințarea.

— FBI-ul vine încoace, spuse ea.

— În Norvegia?

Ea dădu din cap.

— Doi agenți speciali deja sunt pe drum. Doi de la sediul central din Washington și unul de la sediul din Minneapolis. Aterizează la Gardermoen mâine-dimineață devreme și vor să ținem o ședință la ora douăsprezece.

Wisting expiră încet tot aerul din plămâni. Dacă se va afla că au aterizat doi agenți FBI, ca să prindă un ucigaș în serie dat în urmărire internațională, nu vor mai avea niciun moment de liniște.

— Leif Malm de la Serviciile Secrete din cadrul Kripos. Și un inspector de poliție de la Departamentul de operațiuni internaționale vine împreună cu el.

Wisting se așeză.

— Leif Malm, repetă el gândindu-se la colaborarea pe care o avusese cu el la cazul

anterior. Eu parcă știam ca ține de Poliția din Oslo…

— În orice caz, acum lucrează la Kripos.

— Cum a rămas cu locuința lui Bob Crabb din Minneapolis? Au început deja cercetările?

Torunn Borg se așeză pe scaunul din față și-și răsfoi notițele.

— Eu am luat legătura directă cu inspectorul-detectiv Bruce Jensen de la Secția numărul 3. Acum este ora opt și jumătate dimineața la ei. Se vor ocupa de asta în cursul zilei.

— Jensen?

— Sigur este un norvegian americanizat. Și eu am niște rude acolo, lângă Lacul Superior.

— Mai păstrezi legătura cu ei?

— Nu, pentru că avem în comun doar niște străstrăbunici, sau ceva de genul ăsta.

Intră și Espen Mortensen. Avea niște documente în mână și din limbajul corpului era evident că avea ceva important de spus.

— Adu-le-ncoace! îl rugă Wisting.

Mortensen trase un scaun și luă loc.

— Căutăm o femeie, spuse el.

Wisting avu un schimb de priviri cu Torunn Borg.

— Firele de păr din mâna cadavrului provin de la o femeie.

25.

Line urcă la volan și porni mașina. Ambala motorul și-l lăsă pornit în timp ce curăță gheața de pe parbriz cu gesturi lungi. Îi înghețaseră degetele și-și dădu seama că-și uitase mănușile în holul din casa lui Viggo Hansen. N-aveau decât să rămână acolo până mai târziu. Ea era deja în întârziere, riscând să nu mai ajungă la timp la întâlnirea cu Eivind Aske.

Merse cu mașina înspre est, de-a lungul drumului național înspre Helgeroa, printr-un peisaj pustiu de iarnă, complet lipsit de culoare, cu câmpii albe și vălurite, cu copaci acoperiți de zăpadă, pe fundalul unui cer palid.

Eivind Aske locuia într-o mică gospodărie lângă Hummerbakken. Hambarul fusese transformat într-o combinație de atelier și galerie. Pe marginea drumului era un indicator cu numele lui pe doi pari care se înălțau deasupra nivelului zăpezii. Sub acel indicator era unul mai mic, prins cu două lanțuri care spuneau că este închis. Indicatorul se legăna în bătaia vântului.

Line ieși de pe strada principală și intră cu mașina în curtea generoasă. Ferestrele corpului principal erau întunecate, dar în atelierul de lucru din hambar era lumină.

Artistul se ivi în ușă și-i făcu semn. Line își luă poșeta și se duse înspre el. Afară, pe drum, trecu huruind autobuzul spre Nevlunghavn și dispăru apoi într-un nor de zăpadă.

— Ce bine că ați avut timp, spuse ea bătând din picioare ca să-și dea jos zăpada.

Înăuntru era o căldură confortabilă. Pe pereți erau agățate desene detaliate în creion, reprezentând oameni și animale. În mijlocul camerei se afla o pânză așezată pe diagonală, reprezentând schița unui băiat cu o pereche de schiuri pe umeri. Pe masa de lucru erau răsfirate

diverse creioane, cărbuni de desen, cretă și alte ustensile.

Se îndreptară către cel mai îndepărtat colț al încăperii, unde se găsea o canapea. Eivind Aske decupase articolul de ziar pe care-l scrisese Line despre el odinioară, pe când lucrase la ziarul din localitate. Acum era montat într-o ramă deasupra spătarului canapelei, împreună cu alte articole despre vernisaje și alte evenimente la care participase el. Line se înclină și citi câteva rânduri din textul pe care-l scrisese ea. Mare parte din material era redată sub formă de dialog, cu întrebări și răspunsuri.

— Dintotdeauna v-a plăcut să desenați?

— Dintotdeauna. Dinainte să încep școala, dar de-abia la maturitate am înțeles că trebuie să fac mai multe în această direcție. Am plecat în străinătate și am studiat imagine și comunicare, precum și tehnici de grafică. După cinci ani am venit acasă, am cumpărat o mică gospodărie și mi-am îndeplinit visul de artist.

În căsuța cu detaliile biografice scria că s-a născut în 1950, că este căsătorit și că a organizat mai mult de 50 de expoziții diferite în Norvegia, Danemarca, Suedia și Franța. Lucrările lui erau cumpărate de asociații de artiști, de autorități locale și de firme ca Statoil și Telenor.

— Viggo Hansen, da, spuse Eivind Aske și se așeză.

— Au trecut mulți ani de atunci. Uitasem cu totul de băiatul acela, dar, după ce m-ai sunat, am început să reflectez puțin.

Line se așeză.

— Am găsit un vechi album de fotografii cu colegii de școală, continuă Aske și scoase o fotografie alb-negru dintr-un plic. Este din clasa a 7-a, zise el. Din 1964.

Îi întinse Linei fotografia de grup. Elevii entuziasmați stăteau pe patru șiruri. Băieți și fete îmbrăcați în pulovere și cardigane croșetate de

mână. Majoritatea fetelor aveau fuste asimetrice. Băieții aveau părul tuns scurt. Sub fotografie erau scrise numele elevilor.

— Am fost 28 de elevi în clasă. Viggo Hansen este cel din stânga, de pe rândul al doilea.

Își puse degetul sub chipul unui băiat micuț și slăbuț, cu brațele și picioarele subțiri și cu trăsături care nu-i trădau starea de spirit.

— Ăla sunt eu, îi explică Eivind Aske.

El era în primul rând din față, cu un zâmbet larg pe buze.

Line își ridică privirea și se uită la bărbatul din fața ei. Se schimbase atât de mult în anii aceștia, încât nu-i mai recunoștea trăsăturile faciale, cu excepția zâmbetului larg.

— Pot să împrumut această fotografie? întrebă Line.

Ar fi putut s-o scaneze și s-o folosească în articol.

— Desigur!

Line studie și celelalte fețe și se opri la un adult îmbrăcat la costum și cravată. Primul de pe ultimul rând. Arne Lorentzen, citi ea.

— Acesta a fost profesorul vostru? îl întrebă ea.

— Lorentzen, da, răspunse Eivind Aske și se ridică. A murit.

Se duse la un blat micuț de bucătărie și aduse un termos și două căni.

— Cafea?

Line acceptă.

— Viggo Hansen avea unul dintre tablourile tale atârnat pe pereți acasă, spuse ea în timp ce el turna cafea.

Pe Eivind Aske îl trecu un fior. Cafeaua curse peste marginea căniii și se prelinse pe masă. De parcă informația asta l-ar fi luat prin surprindere.

— Scuze, spuse el, și lăsă termosul ca să aducă un prosop.

— *Băiatul pescar,* îl lămuri Line.

Aske șterse masa cu o cârpă.

— Este o pictură veche, spuse el. S-au făcut 300 de copii după ea.

— Ce credeți despre asta? întrebă Line. Despre faptul că el deține unul dintre tablourile făcute de dumneavoastră?

Eivind Aske răspunse ridicând din umeri.

— Mulți oameni îl au.

— Nu credeți că era mândru că vă cunoștea și că a fost la școală cu un artist cunoscut?

— Cel cu care ar trebui de fapt să vorbești este Odd Werner Ellefsen, îi răspunse bărbatul, direcționând discuția către altceva. Petreceau mult timp împreună.

— El este prezent în poza aceasta?

— Este chiar lângă el.

Băiatul de lângă Viggo Hansen era puțin mai bine făcut la trup, avea trăsăturile feței mai bine definite și un zâmbet reținut pe buze.

— Erau vecini, cred. Locuiau aproape de drumul spre Larvik, chiar lângă fabrica de conserve de mazăre.

Line n-a înțeles prea bine ce voia să spună.

— Acolo unde este Meny acum, îi explică Eivind Aske. Eu locuiam în cealaltă parte a orașului și nu aveam nicio legătură cu ei, în afara faptului că mergeam împreună la școală. Dar cred că niciunul dintre ei n-a avut o copilărie ușoară. Poate că asta i-a apropiat.

— Odd Werner Ellefsen tot în Stavern locuiește?

— Nu, cred că s-a mutat în Larvik.

Line se întinse după cana de cafea.

— Ați avut ceva reuniuni cu clasa în anii care au urmat?

Eivind Aske scutură din cap.

— Nu că aș fi participat la vreuna… Am primit o invitație în urmă cu câțiva ani, dar eram plecat în străinătate atunci.

Line scoase caietul de notițe.

— Vă amintiți câteva întâmplări în care să fi fost implicat și Viggo?

Eivind Aske scutură din cap.

— Nu, el era extrem de discret. Așa a fost toată viața. Un om care nu dorește să le stea altora în cale. Nu prea vorbea mult, de abia răspundea când îl întreba profesorul ceva. Și nu-mi amintesc să-mi fi povestit ceva despre el însuși. Mi se pare că a dus o viață secretă.

— Ce taine credeți că a avut?

Bărbatul aflat la vârsta a doua zâmbi la inconsecvența cu care Line îi adresa întrebările.

— Habar n-am, spuse el zâmbind.

Line îi răspunse printr-un zâmbet.

— I-ați cunoscut familia?

El dădu din cap în semn că nu.

— Se povestește că tatăl lui fusese la închisoare, spuse Line încercând să-i reîmprospăteze memoria.

— Eu nu-mi aduc aminte. Dacă ar fi fost ceva acolo, eu cred că toți copiii ar fi vorbit despre asta.

Line ridică din nou fotografia clasei.

— A existat vreun Frank în aceeași clasă cu voi? întrebă ea, gândindu-se la felicitările de Crăciun.

— Frank? Nu.

— Știți pe cineva cu numele Frank? Cineva cu care Viggo Hansen să fi păstrat legătura?

— Nu, chiar acum nu-mi amintesc de nimeni pe nume Frank.

— Dar Irene?

— Nu, nici pe Irene n-o cunosc.

Au petrecut împreună o jumătate de oră, apoi Line se ridică. Încercase să-l ajute să-și amintească mai multe, cum ar fi o anecdotă de pe vremea școlii sau vreun episod ieșit din comun, dar nu mai află nimic. Dar întâlnirea nu fusese întru totul nefolositoare. Obținuse o fotografie cu clasa și un nume nou notat pe carnețel. Odd Werner Ellefsen.

Între timp, afară se lăsase întunericul. Zăpada îi scârțâia sub bocanci în vreme ce se îndrepta spre

mașină. Line își strânse mai tare haina la gât. Se făcuse și mai frig.

26.

Investigatorii se aflau în sala de ședințe. Christine Thiis venise și ea la poliție pentru o recapitulare a informațiilor adunate peste zi.

Au început cu ceea ce era mai important: Wisting îl rugă pe Espen Mortensen să explice informațiile obținute după autopsie.

Criminaliștii porniră proiectorul și începură cu concluzia:

— Firele de păr din mâna cadavrului provin de la o femeie.

Pe ecran apăru o imagine cu mâna încleștată a bărbatului mort. Fotografia fusese făcută afară, lângă locul în care fusese găsit, printre pomii de Crăciun de la Halle. Câteva fire blonde de păr i se iveau din mână. Următoarea fotografie fusese făcută în timpul autopsiei. Mâna era deschisă și se vedea cum firele de păr stăteau lipite de sângele uscat.

— Este sângele victimei, le precizează el. Dar firele de păr provin de la o femeie.

Au așteptat cu toții să prezinte argumentele. Mortensen ridică raportul primit de la departamentul de medicină legală.

— Firele nu conțin suficient material pentru a reconstitui profilul ADN, dar s-a descoperit ADN mitocondrial. Markerul pentru sexul persoanei indică fără îndoială că firele provin de la o femeie.

— Este posibil ca probele să fi fost contaminate sau ceva de genul ăsta? întrebă Hammer. Contaminate de către una dintre doamnele care lucrează în laborator?

— Fiecare dintre cele șase fire de păr a fost testat, le explică Mortensen. Și toate au dat același rezultat.

— Deci cum îți explici asta?

— Din câte văd eu, nu există decât o singură explicație, răspunse Mortensen și-i întinse raportul

lui Wisting. De fapt, este o situație ambiguă. Victima a fost angrenată într-o luptă corp la corp cu o femeie.

— Și femeia a câștigat, conchise Hammer sec.

Wisting se uită nehotărât spre raportul din fața lui.

Acesta conținea atâtea expresii de specialitate și abrevieri, încât îi venea greu să deslușească sensul.

— Analizele ne mai relevă și altceva? întrebă el.

— Femeia este de origine europeană.

— Asta e ceva! exclamă Hammer. Atunci nu avem decât 350 de milioane de suspecți.

— Mai știm și altceva despre identitatea bărbatului? se interesă Christine Thiis.

— Până acum am avut toate motivele să credem că este dat dispărut un american pe nume Bob Crabb, îi răspunse Wisting și le explică tuturor cercetările făcute în ziua respectivă. Acum nu mai sunt atât de sigur.

— Cum este posibil așa ceva, începu procurorul, ca rămășițele să-i aparțină, de fapt, lui Robert Godwin și ca firele de păr să-i aparțină unei victime care a reușit să scape? Aceasta sfârșește prin a-l ucide și, în loc să meargă să se predea la poliție, ea îi ascunde cadavrul.

Christine Thiis dădu glas teoriei care se contura și în mintea lui Wisting.

— Acum putem răspunde la întrebarea dacă rămășițele umane îi aparțin criminalului în serie? se interesă Benjamin Fjeld.

— Sperăm să aflăm mâine când vine FBI-ul, îi răspunse Mortensen. Compararea profilurilor ADN se face acolo, în America.

Wisting se adânci în tăcere. Asta era ciudat. Un lucru pe care nu-l putea înțelege cum funcționează. Le lipseau prea multe informații ca să poată forma vreo teorie sau alta despre ce se petrecuse în realitate.

Restul ședinței a constat într-o sinteză a întregii munci depuse, dar nu găsiră nimic care să-i facă să

avanseze. Când isprăviră, deja se făcuse întuneric afară. Wisting își plimbă privirea peste fețele colegilor lui. Chiar în aceste momente n-ar fi putut să facă prea multe decât să-i trimită acasă, astfel încât să fie odihniți și pregătiți pentru ceea ce urma să se întâmple.

27.

Line puse cutia de pizza pe masa încărcată de la etajul doi, deschise capacul și mâncă pe săturate. În timp ce mânca, scoase cardul de memorie din aparat, îl băgă în laptop și transferă fotografiile în folderul intitulat *Viggo Hansen.*

Mânca în timp ce se uita la poze și le ștergea pe cele de care nu avea nevoie.

Eivind Aske se lăsase convins să-i facă o fotografie, își amintea și acum cât de dificil fusese ultima dată când îl intervievase. Ea voia ca tablourile lui să fie scoase în evidență, nu el ca persoană. Artistul se ținea încă bine și nu se schimbase mai deloc în ultimii opt ani care trecuseră. Și frizura îi era la fel. Părul negru era ondulat și părea mai des acum decât în vechea fotografie cu clasa. Aproape că-l bănuia că poartă perucă. Era puțin ciudat că ținea atât de mult să fie fotografiat. Părea să fie foarte vanitos. Fața îi era bronzată și pielea stătea întinsă peste pomeți, de parcă ar fi făcut operație estetică.

Printre lucrurile pe care le adusese de acasă era și o imprimantă color simplă, dar foarte eficientă, pe care o folosea ori de câte ori lucra pe teren. O băgă în priză și alese câteva fotografii pe care să le imprime. Apoi luă pozele și le prinse pe tabla mare de plută pe care mama ei obișnuia s-o folosească pentru desenele pentru copii, invitații și alte hârtii cu termene-limită și scadente.

Line folosi tabla ca să alcătuiască o cronologie a vieții lui Viggo Hansen. În extrema stângă scrise anul nașterii lui pe un post-it galben.

Fotografiase pozele din albumul găsit acasă la el și le ordonă cronologic, laolaltă cu fotografia clasei pe care o împrumutase de la Eivind Aske.

Trecu și anul în care micuța familie se mutase pe strada Herman Wildenvey, anul în care tatăl lui murise, 1969, și momentul de cinci ani mai târziu,

când decedase mama sa. Cu un an înainte de moartea mamei lui, primise pentru prima dată o felicitare de Crăciun de la Frank. În 1988 primea ultima felicitare. În decursul anului următor trebuie să se fi întâmplat ceva care l-a determinat pe Frank să nu i le mai trimită.

Line mai luă un post-it și scrise 1989, urmat de un semn de întrebare.

Ea mai luă o felie de pizza din cutie și căzu pe gânduri, analizând tabla în timp ce mânca. Structura aceea îi conferea sentimentul că stăpânea materialul. Ordonat alfabetic, pe ani, în ordinea corectă. Documente și dosare. Fapte și documente. Cam așa ar proceda un investigator, își spuse ea.

Apoi se așeză din nou la masa de scris. Persoana cu care Viggo Hansen păstrase legătura cel mai mult în anii de școală a fost un băiat pe nume Odd Werner Ellefsen. Exista un Odd Werner Ellefsen și pe lista plătitorilor de taxe și impozite, născuți în același an cu Viggo Hansen, dar nu găsi nici adresa, nici numărul de telefon al acestuia. Nu era trecut nici în cartea de telefoane și, dacă-l căuta pe internet, nu găsea nimic.

Îi trimise un e-mail unuia dintre documentariștii de la ziar, care ar fi putut să afle informația aceasta de la evidența populației. Apoi deschise un document Word. Începu să scrie. Voia să-și transpună în cuvinte sentimentele și ideile din ziua respectivă. Cuvintele erau greu de găsit și propozițiile se legau cu dificultate, dar reuși să formuleze câteva idei despre cursul monoton al vieții unui om care nu lăsase nimic în urma sa. Un om care fusese uitat de toți.

După o jumătate de oră auzi ușa de jos deschizându-se și pașii cunoscuți ai tatălui său, care-și puse cheile în bolul de pe hol. Apoi auzi cum își dă jos haina.

— Alo? îl auzi ea strigând.

Ea răspunse, închise capacul cutiei de pizza și luă resturile cu ea.

— Am luat niște pizza, spuse el, așezând o cutie pe masa din bucătărie.

— Și eu, zise Line zâmbind și așeză cutia lângă a lui.

Tatăl scoase o sticlă de bere din frigider și o ridică în aer, întrebând-o tacit dacă dorește să bea.

Line scutură din cap și luă loc la masă.

— A fost o zi grea? îl întrebă ea.

Tatăl doar aprobă cu un gest, apoi deschise sticla și luă o dușcă.

— Am citit raportul despre spargerea din casa lui Viggo Hansen, îi spuse el și mai luă o felie de pizza. Nu pare să fi fost nimic furat de acolo, nu-i așa?

— Nu, și eu am intrat după aceea, îi relată Line. De fapt, nimic nu părea să fi fost atins, dar e clar că acolo nu existau obiecte de valoare și nici alte lucruri interesante.

— Ce ai mai făcut? o întrebă tatăl ei, cu gura plină de mâncare.

Line îi povesti despre discuția cu Greta Tister și despre vizita de la casa lui Eivind Aske.

— Dar voi ce ați făcut? Ați aflat ceva despre omul decedat?

Tatăl ei termină de mestecat.

— De fapt, nu, îi răspunse el, schimbând subiectul. L-am verificat pe tatăl lui Viggo Hansen în registrul de condamnări.

El arătă cu felia de pizza către un plic gri pe care-l lăsase pe blatul din bucătărie.

— Și așa este. A făcut pușcărie.

— Pentru ce?

Tatăl ei lăsă mâncarea jos și-și scutură firimiturile de pe degete, apoi deschise plicul.

— Este vorba despre un furt, spuse el, scoțând o foaie. Acesta este un extras din registrul de condamnări, îl explică el și-i întinse hârtia.

Nu erau decât câteva rânduri tipărite pe partea de sus a foii.

— A fost condamnat de Judecătoria din Bergen pe 9 septembrie 1960, pentru încălcarea articolului 258, continuă tatăl ei, cu o pedeapsă de trei ani și zece luni de închisoare.

— Atunci Viggo Hansen avea 10 ani, calculă Line.

Mental plasă condamnarea pe axa temporală de pe peretele din camera de lucru.

— A fost închis până când fiul lui a împlinit 14 ani.

— A fost o pedeapsă dură, observă tatăl ei, punând restul de pizza în frigider.

— Ce-ar fi putut să fure?

— Ca să afli asta trebuie să ai acces la condamnarea în sine. Doar extrasul de la Judecătorie menționează motivul condamnării.

— Cum aș putea să-l obțin?

— Ar trebui să fie în Arhiva Națională din Bergen. Gerul făcea ca lemnul terasei de afară să scârțâie. Line se lăsă pe spătarul scaunului și simți cum toate întrebările fără răspuns alimentau șirul gândurilor din mintea ei. Cu greu va putea să doarmă din cauza lor.

28.

Era 6:45. Termometrul indica minus 17 grade Celsius. Pe întuneric, siluetele copacilor din dreptul ferestrei se profilau nemișcate. Nu era nicio adiere de vânt.

El se îmbrăcase într-un pulover cu guler răsfrânt pe care-l primise de Crăciun de la Line, în urmă cu câțiva ani, dar se întreba dacă nu cumva s-ar fi căzut să îmbrace ceva mai formal. Parcă-i și vedea pe investigatorii de la FBI că vor veni îmbrăcați la costum și cravată.

La micul dejun mâncă o felie rece de pizza și bău o cafea. Apoi se duse la baie și-și studie propria reflexie din oglindă cât timp se spălă pe dinți. O față lată și șuvițe cărunte prin păr. Ochii umflați îl priveau din oglindă. Ridurile din jurul gurii și de la baza nasului erau mai pronunțate decât înainte. Ideea că era pe cale să îmbătrânească îl răscoli puțin și își mută privirea de la oglindă.

Rămase îmbrăcat cu puloverul, își puse o căciulă, mănuși și o jachetă de puf, închise capsele până sus, apoi ieși din casă. Mașina îi porni fără probleme, dar îi luă ceva timp ca să curețe parbrizul de gheață. Gerul îi mușca obrajii și-i înghețа nasul.

Imediat ce se sui în mașină, condensul apăru pe geamuri. Dădu cu spatele ca să iasă de pe alee și aruncă o privire spre casa lui Viggo Hansen înainte de-a porni spre poliție.

Era pentru prima dată când nu putea să-i împărtășească fiicei lui ideile legate de o cercetare în curs. Ținuse întotdeauna cont de clauza de confidențialitate, dar ei doi nu se sfiiseră niciodată să discute anumite scenarii. Cazul la care lucra acum era atât de important, încât, dacă ar fi vorbit cu Line despre el, nu s-ar fi putut aștepta din partea ei să nu transmită mai departe. Dacă acel criminal în serie dat în urmărire ar fi în viață și s-ar

afla undeva în Norvegia, o scurgere de informații în presă ar fi fost dăunătoare în privința urmăririi lui.

Ar fi riscat să divulge niște ponturi și era foarte probabil ca cineva să-l recunoască și să-i îndrume în direcția cea bună. Dar ar putea de asemenea să-i dea posibilitatea de a fugi mai departe și de a le scăpa printre degete. Și dacă se dovedea că locuise în Norvegia mai mult de 20 de ani, în pace și prietenie, atunci nu și-ar fi putut asuma riscul ca americanul să se evapore.

La opt fără un sfert, Wisting își agăța jacheta pe cuierul din spatele ușii și-și puse căciula și mănușile pe raftul de sus, din spatele scaunului. Peste noapte nu apăruse nicio informație nouă. Nu aveau nici rapoarte și nici date proaspete. Wisting profită de orele dimineții pentru a se pregăti. Se știa despre FBI că avea obiceiul de a trece peste autoritatea poliției din SUA, iar Kripos avea o reputație similară. Era cazul lor și, chiar dacă ei avuseseră inițiativa întâlnirii, Wisting era hotărât să rămână la conducerea anchetei.

Reciti toată documentația primită de la americani despre Robert Godwin. Asta era ceva folositor. Nu a descoperit prea multe lucruri pe care nu le știa deja, dar reținu câteva expresii din terminologia americană.

După aceea se pregăti pentru întâlnirea în sine. Alcătui o listă cronologică, unde explica punctual care erau pistele propriei lor investigații și care era, în opinia lui, calea de urmat.

Pregătirile de acest gen îi erau utile. Experiența lui amplă îi reamintea ce anume aveau și ce anume le lipsea din caz.

Firele de păr îl debusolau. Firele de păr ale unei femei. Chiar dacă nu reușea să integreze asta în imaginea de ansamblu a cazului, căutau totuși o femeie.

Wisting se minuna de cât de multe se puteau deduce din cele mai mărunte detalii de la locul

crimei. Dovezile tehnice deveniseră tot mai importante în cercetare și cântăreau greu în rezolvarea cazului. Dar una erau urmele, altceva era să le interpretezi corect pentru a descoperi ce anume se întâmplase cu adevărat.

În toate crimele pe care le cercetase de-a lungul carierei, avusese un singur caz de omucidere în care criminalul fusese femeie. În istoria crimelor, astfel de cazuri erau reduse la număr și, de obicei, era vorba despre acțiuni disperate. Nu era convins că și acum ar fi trebuit să caute o astfel de femeie, dar nu găsea nicio altă explicație logică pentru cele șase fire de păr găsite în mâna încleștată a decedatului.

Lucră în continuare la sintetizarea informațiilor pe care le aveau. Rezultatul fu o axă temporală extinsă, care începea din 1983, când Robert Godwin i-a luat viața primei sale victime, și se întindea până la găsirea acelui cadavru, în urmă cu trei zile. Între cele două repere a marcat ceea ce mai știau despre mișcările ucigașului. Distanța temporală dintre cele două puncte era mare. Aveau informații reduse, prezentate sub forma unor fragmente disparate ale evenimentelor.

Trei bătăi ușoare la ușa biroului îl făcură să-și ridice privirea din hârtii.

Christine Thiis își vârî capul pe ușă.

— Acum au sosit! îl anunță ea. FBI-ul.

Când se ridică, văzu că spătarul scaunului avea o pată umedă de transpirație în dreptul spatelui său.

29.

Dormitorul era scăldat în lumina cenușie a dimineții. Line rămase întinsă în pat, studiind modelul de pe tapet. Chiar înainte să adoarmă îi venise o idee. Era prea obosită ca să se scoale din pat s-o noteze și-și luase gândul cu ea în somn, în speranța c-o va găsi tot acolo, a doua zi de dimineață.

Își închise ochii, încercând să reînvie ideea. Și atunci își aminti. Pornise de la faptul că se gândea cu ce urma să se îmbrace la înmormântarea lui Viggo Hansen și apoi se întrebase cine va veni la biserică. Apoi se gândi că trebuie să cumpere flori. Poate că ar trebui să preia inițiativa și să colecteze bani de la vecini pentru o coroană? Acele gânduri o făcură să se gândească la preot. El urma să țină o predică de comemorare și ultimul lucru la care se gândise era că trebuia să vorbească și cu acesta.

O oră mai târziu, Line se afla în biroul bisericii. Jarle Lunden o botezase și o confirmase și pe ea și tot el fusese cel care slujise la înmormântarea mamei ei. Acum era un bărbat cu părul alb, cu pleoape grele, dar cu același zâmbet blând.

O întrebă ce mai face și ce mai făcea tatăl ei și află că și ea, și tatăl ei locuiau singuri.

— Mereu îți văd numele în ziar, îi spuse el. A fost interesant să-ți urmăresc evoluția.

Line zâmbi. Lunden se lăsă pe spătarul scaunului.

— Asta este cel mai fascinant când muncești o viață în același loc, continuă el. Să vezi ce direcție au luat existențele oamenilor pe care i-ai cunoscut. Am botezat bebeluși care au crescut și au devenit politicieni, actori și artiști faimoși, dar și copii care au devenit drogați, spărgători de bănci și ucigași. Am confirmat fete care au devenit unele dintre handbalistele cele mai bune din lume și băieți care au devenit scriitori faimoși. Am cununat miri, între

care ura a încolțit și a devenit atât de puternică, încât unul i-a luat viața celuilalt soț.

Line era tentată să-l întrebe ce anume îi făcea pe oameni să meargă pe o anumită cale. Dacă îi determina existența sau soarta ori voia Domnului, dar se abținu. În schimb, îi povesti despre reportajul la care lucra și despre cum încerca să se documenteze despre viața lui Viggo Hansen.

— Nu l-am întâlnit decât o dată, îi mărturisi preotul.

— Când a fost asta?

Jarle Lunden își schimbă poziția și scaunul scârțâi puțin.

— În urmă cu 42 de ani, când i-a murit tatăl. Nu mi-aș fi amintit dacă nu ar fi fost prima înmormântare la care am oficiat slujba. De atunci încoace am participat la peste o mie de înmormântări, iar acum înmormântarea lui Viggo Hansen va fi ultima. De Anul Nou mă pensionez.

Își mută poziția din nou pe scaun.

— Am avut o sarcină greu de îndeplinit pentru un băiat tânăr și proaspăt absolvent. Din fericire, a fost o ceremonie cu doar câțiva apropiați prezenți.

Line își scoase caietul de notițe și răsfoi până ajunse la o pagină goală.

— Din ce motiv a fost dificil?

— Întotdeauna este dificil în cazul celor care-și iau viața și aceea a fost prima dată când eram nevoit să mă adresez celor rămași.

— Tatăl lui Viggo Hansen s-a sinucis?

Jarle Lunden dădu din cap.

— Am fost chemat acasă la ei după ce l-au dat jos. Viggo Hansen era un tânăr în vârstă de 18 sau 19 ani pe atunci. Stătea nemișcat la masa din bucătărie și nu știu dacă a auzit ceva din ce i-am spus. Mama se plimba de colo colo, vorbind fără încetare.

— S-a spânzurat?

— În beci, spuse părintele.

Line revăzu în minte pivnița rece. Avea un tavan jos. Fusese nevoită să se aplece ca să nu se lovească de clopoței. Nu-și putea încă imagina cum ar fi putut cineva să se spânzure acolo.

— De ce a făcut asta?

— Nu știu. N-a lăsat nicio scrisoare de adio. Dar îmi amintesc că mama îl certa pe băiat. Este vina ta, îi spunea ea. În repetate rânduri.

— Ce crezi despre asta? întrebă Line.

— Nu știu ce să cred, îi răspunse preotul. Îi spunea atât de multe, pentru că-și ieșise complet din minți. Și, în astfel de circumstanțe dureroase, este o reacție firească să învinuiești pe cineva. Dar ea își învinovățea propriul fiu… Îmi amintesc că a fost foarte dureros s-o aud pe mama lui aruncându-i vorbele acelea grele.

— Poliția a făcut cercetări?

— Era la locul faptei când am ajuns eu. Polițiștii au fost cei care l-au dat jos. Ce au făcut mai departe cu cazul acela, nu știu.

Line își notă să-l roage pe tatăl ei să caute cazul în arhivă.

— Crezi că va veni cineva mâine la înmormântare?

Jarle Lunden scutură din cap.

— Nu avea nicio rudă, nici colegi de muncă și nici prieteni. Poate vin câțiva vecini sau cineva care l-a cunoscut din școală.

Preotul se aplecă peste birou.

— Trebuie să recunosc că singurătatea lui mă întristează. E dureros când te gândești că au trecut patru luni de la moartea lui până când a observat cineva.

Își așeză mâinile pe biroul din fața lui și-și împleti degetele.

— Poate că aceasta este singurătatea supremă, medită el. Nici măcar să nu existe în gândurile altcuiva.

Line își notă propoziția. Ar fi putut deveni un citat bun din articol.

— Ce v-ați gândit să spuneți la slujbă? întrebă ea.

Lunden se lăsă din nou pe spătarul scaunului.

— M-am gândit să încep cu vorbele unui poet chinez, îi răspunse el și căută o foaie cu citate. „Nu ai trăit în van dacă ai auzit ciripitul păsărilor primăvara, cântecul greierilor vara, zumzăitul insectelor toamna și sunetul zăpezii care cade iarna”.

Line își înclină capul într-o parte și se uită afară pe fereastră. O ceață rece învăluia orașul.

— Foarte frumos, spuse ea. Îmi dați voie să-l reproduc?

— Desigur. Îți pot da întregul discurs mâine după înmormântare. Poate vei găsi și alte citate. În cuvântul Domnului există multă consolare pentru cei singuri. Cele mai puternice cuvinte sunt ale lui Iisus.

Părintele ridică foaia cu citate și citi:

— *Doamne, Dumnezeul meu, strigă Iisus. De ce m-ai părăsit?*

Apoi lăsă foaia jos.

— Asta ne spune nouă că Iisus a cunoscut sentimentul de a fi singur și părăsit.

Line își notă, mai mult din politețe. Nu credea că va face referire la Biblie în articolul ei. Apoi îi mulțumi pentru întâlnire și se ridică.

— Mai este ceva, spuse Jarle Lunden când se ridică pentru a o conduce la ușă. Vineri a sunat la parohie o doamnă care m-a întrebat când este înmormântarea.

— O doamnă?

— Da, dar n-am vorbit personal cu ea. Secretara a preluat apelul, dar apoi mi s-a adresat mie. Mai mult ca să mă informeze că va veni totuși o persoană la biserică.

— Știți cum o cheamă?

— Nu. Și eu am întrebat cum o cheamă. Aș fi fost interesat să povestesc cu oameni care l-au cunoscut pe Viggo Hansen, ca să fac niște

mențiuni în timpul slujbei, dar numele ei nu a fost notat.

— Cine-ar fi putut să fie?

Preotul dădu din umeri și-i deschise ușa.

— Poate vom afla mâine.

30.

În sala de ședințe era o tavă cu sandviciuri, câteva sticle de apă minerală, un termos cu cafea și cești.

Probabil Christine Thiis le comandase. Wisting șterpeli o chiflă cu friptură de vită și reașeză restul chiflelor astfel încât ceilalți să nu observe că deja mâncase din ele.

Mâncă în timp ce răsfoia notițele pregătite. Sublinie cele mai importante puncte și încercui cuvintele-cheie, astfel încât să se poată ghida după ele.

Criminaliștii din echipa lui ocupară locurile de pe o latură a mesei. În afară de el și de Christine Thiis, la întâlnirea aceea trebuiau să mai participe Nils Hammer și Torunn Borg. Mortensen urma să anunțe descoperirile de natură tehnică și să prezinte materialul fotografic pe proiector. Nils Hammer și Torunn Borg participau în primul rând ca să asigure o prezență numerică egală.

Când sosiră musafirii, Wisting se ridică de la locul lui, din capul mesei. Christine Thiis le ieși în întâmpinare, făcând un pas într-o parte ca să-i invite înăuntru. Apoi urmară prezentările și strângerile de mână.

Unul dintre agenții FBI era o femeie. Se numea Maggie Griffin și avea în jur de 40 de ani. Era îmbrăcată formal într-un costum negru, era brunetă, cu părul tuns scurt și avea o strângere fermă de mână. Unul dintre colegii ei era cu vreo zece ani mai în vârstă și se numea Donald Baker, un bărbat cu o mină gravă și cu riduri adânci în fiecare colț al gurii, în vreme ce celălalt coleg era mai tânăr și se numea John Bantam.

Era slab și musculos, cu păr negru tuns scurt, și s-a prezentat drept analist.

— Mă bucur să vă revăd, spuse Leif Malm și-l prezentă pe Wisting. Aceasta este Anne Finstad,

inspector de poliție în cadrul Departamentului International de Operațiuni.

Era singura care purta uniformă. Haina îi atârna la umeri. Era trasă la față și palidă.

Wisting luă cuvântul și vorbi în engleză. Îi rugă să se așeze, le mulțumi pentru prezență și-i îndemnă să ia chifle sau cafea.

Agenții FBI confereau sălii o formă de autoritate neobișnuită pentru el. Își drese glasul, dar aștepta până ce toată lumea primi cafea.

— În urmă cu trei zile, la o gospodărie mică, a fost găsit cadavrul neidentificat al unui bărbat, la aproximativ zece kilometri distanță de centrul orașului, începu el prezentarea și-i făcu un semn lui Mortensen.

Fotografia cu cadavrul aflat sub un brad, lângă Halle, fu proiectată pe ecran.

— Medicii legiști estimează că trupul neînsuflețit a stat acolo în jur de patru luni, continuă Wisting.

Agenții speciali FBI dădură din cap și priviră fotografiile. Cunoșteau deja detaliile cazului din rezumatul pe care-l primiseră, dar fotografiile reprezentau o noutate.

Wisting le explică urmele de lovituri care au zdrobit craniul și le aduse la cunoștință înălțimea și greutatea bărbatului și mărcile hainelor pe care le purta.

— În buzunarul interior al jachetei avea o pungă de plastic închisă etanș, continuă Wisting, așteptând ca Mortensen să găsească fotografia. Aceasta conținea o broșură care a fost distribuită în Stavern pe 9 și 10 august. Pe broșură am găsit amprentele lui Robert Godwin.

Wisting tăcu, dându-le ocazia agenților FBI să adauge ceva dacă doreau.

Cel mai în vârstă dintre ei își drese glasul.

— Ei bine, acesta nu este trupul lui, spuse el, deschizându-și mapa cu documente cu mișcări domoale. Am comparat profilul ADN-ului său cu

probele de referință prelevate de pe cadavru, continuă el și scoase un document. Nu există nicio potrivire.

Wisting luă hârtiile, nervos că americanii nu-i trimiseseră rezultatele probelor înainte de sosirea delegației.

— Nici noi nu ne-am așteptat la asta, adăugă el scurt și-i dădu cuvântul lui Torunn Borg.

— Cadavrul este cel mai probabil un văduv în vârstă de 67 de ani, din Minneapolis, le spuse ea și le prezentă motivul pentru care îl suspectaseră.

Espen Mortensen proiectă fotografiile cu tăieturile din ziare legate de cazul Godwin și care fuseseră găsite în geamantanul lui Bob Crabb.

— Am luat legătura cu criminaliștii de la Secția 3 a Poliției din Minneapolis și i-am îndemnat să meargă la apartamentul lui și să-l cerceteze, conchise Torunn Borg.

Donald Baker avu un schimb de priviri cu tânărul de la secția de poliție din Minneapolis.

— Au intrat în apartament în urmă cu trei ore, îi informă agentul. Apartamentul prezintă semne că a fost mult timp nelocuit. Oamenii noștri cercetează documentele și tot restul. Așteptăm să găsească material din care să extragem ADN-ul, pentru a finaliza identificarea cadavrului.

— Partea interesantă este că și Robert Godwin, și Bob Crabb au predat la aceeași universitate, sublinie Torunn Borg. Am dori să aflăm cât mai curând care a fost legătura concretă dintre cei doi.

— Oamenii noștri se ocupă de caz, o asigură Donald Baker. Din primele mesaje pe care le-am primit reiese că Bob Crabb a manifestat un interes puternic pentru Robert Godwin.

Agentul FBI arătă înspre proiector.

— A avut un birou în care am găsit tăieturi similare din ziare.

Wisting își umplu cana de cafea, apoi continuă:

— Prin urmare, noi suntem înclinați să credem că Bob Crabb, prin investigațiile pe care le-a făcut,

a descoperit dovezi clare că Robert Godwin s-a mutat în Norvegia și că locuiește aici. Așa că el însuși a venit încoace, încercând să-l găsească.

— Și multe indicii arată clar că a și reușit, adăugă inspectorul de poliție Anne Finstad. Că a reușit să-l găsească pe Godwin, asta vreau să spun, și că Godwin este cel care i-a curmat viața lui Bob Crabb.

— Aceasta este cea mai plauzibilă teorie, spuse Wisting.

— Dar există dovezi care o contrazic.

Espen Mortensen prezentă o fotografie cu firele de păr prinse în mâna bărbatului decedat.

— Acestea sunt firele de păr ale unei femei, spuse Wisting și observă cum lui Anne Finstad îi cad colțurile gurii în timp ce el expunea rezultatul cercetărilor medicilor legiști.

— Aceste rezultate sunt corecte? întrebă agenta FBI.

— Par să fie absolut certe, îi răspunse Mortensen. S-a efectuat analiza ADN-ului mitocondrial. Markerii de sex indică în mod cert o femeie, dar am cerut ca probele să fie analizate din nou.

Leif Malm fusese tăcut până acum. Dar acum se îndreptă puțin de spate.

— OK, rosti el. Altceva aveți?

Wisting făcu un rezumat al investigațiilor tradiționale pe care le întreprinseseră și le spuse că nu dispunea de probe electronice, întrucât cadavrul fusese găsit după un timp atât de îndelungat.

Donald Baker își luă notițe, apoi lăsă pixul jos.

— Putem spune cu certitudine că Robert Godwin a fost aici și că, indubitabil, a stat aici vreme îndelungată. Ce anume ați făcut pentru a-l găsi?

— Aceste informații sunt proaspete, obținute în urmă cu câteva ore, spuse Wisting, dându-și seama că intrase în defensivă. Până la această ședință

existase posibilitatea, teoretic vorbind, ca persoana găsită decedată să fie Robert Godwin.

Își drese glasul și continuă:

— Vom extrage liste din registrul populației, pentru a identifica oamenii din această categorie de vârstă care s-au mutat în acest district.

— Credeți că s-a înregistrat în calitate de emigrant? întrebă Anne Finstad cu un zâmbet discret. N-ar fi mai probabil ca el să fi stat aici ilegal?

— Oricum, acestea sunt lucruri care trebuie făcute, îi răspunse Wisting, știind că existau peste 25.000 de oameni în țară care nu se regăseau în niciun registru. Cea mai mare speranță o avem ca poliția din Minneapolis să găsească indiciul care l-a pus pe Bob Crabb pe urmele lui și l-a determinat să vină încoace, spuse el.

— Listele de la evidența populației sunt o idee bună, fu de părere Donald Baker. Pur teoretic este posibil ca el să se fi înregistrat aici, dar cu toate acestea ar putea fi greu de găsit.

— Ce vreți să spuneți?

— Va trebui să parcurgeți toate acele liste, om cu om, dar eu cred că se află printre ei.

Investigatorul FBI mai experimentat se aplecă peste masă.

— Am mai avut experiențe de acest gen, adăugă el. După cum se arată datele problemei, este foarte posibil ca Robert Godwin să fi devenit *omul cavernelor.*

— Un om al cavernelor? repetă Nils Hammer. Ce înseamnă asta? Că s-a ascuns într-o peșteră pe undeva?

— Așa le spunem noi, îl lămuri Donald Baker. Fugari care, într-un final, găsesc pe cineva cu o viață ternă, îi fură identitatea și preiau existența anonimă a unei persoane care nu va lipsi nimănui. Nu fac altceva decât să umple un spațiu gol și să trăiască mai departe, la fel de izolați și de însinguraţi ca individul al cărui loc l-au luat.

— Ce se întâmplă cu cealaltă persoană? întrebă Torunn Borg. A cărei viață o înlocuiesc?

Donald Baker ridică din umeri, dar cu toții știau răspunsul.

Wisting se lăsă pe spătarul scaunului. Un om al cavernelor, reflectă el. O persoană care s-a strecurat în viața unei alte persoane. Asta căutau! Un demon care s-a mutat în viața altui om.

31.

Ceasul de pe peretele sufrageriei bătu de douăsprezece ori. Ceea ce o determinase pe Line să-și viziteze bunicul era un amestec de remușcare și de interes personal. Bunica din partea tatălui ei murise pe când ea avea 4 ani, iar bunicul patern a trăit singur în toți anii care au urmat. În urmă cu 11 ani se pensionase – fusese medic la spitalul din oraș. Era membru de onoare în multe asociații și comitete, dar ea știa că petrece mult timp singur și că tatăl ei nu îl vizita prea des.

Ea tăie felii prăjitura vieneză pe care o cumpărase și le puse pe o tavă, pe care o duse în camera de zi.

Bunicul se uita la televizor. Un post străin de televiziune difuza un documentar despre închisoarea de pe insula Alcatraz. El se ridică, luă telecomanda și dădu sonorul mai încet. Marele fotoliu era complet tocit. Perna de la spatele lui era plată și catifeaua de pe brațele fotoliului era uzată. Ceva din această imagine o făcu pe Line să se oprească brusc în loc. Avea presimțirea că este pe cale de-a descoperi ceva important. Sentimentul nu dură mai mult de o fracțiune de secundă, apoi dispăru. Ca și cum ar fi făcut o descoperire importantă pe care ar fi voit s-o împărtășească, dar care a dispărut chiar înainte să fi apucat să o rostească.

Se așeză pe celălalt fotoliu și încercă să-și dea seama ce simțise. Bunicul era adus de spate. De fapt, ar fi avut chef să-l întrebe dacă se simte singur, dar nu îndrăzni. Poate că se temea de ce ar fi putut să-i răspundă și de responsabilitatea care ar fi căzut asupra ei odată cu răspunsul lui.

— Este frig afară, îi spuse ea în schimb.

Bunicul se aplecă înspre pervazul ferestrei și-și miji ochii spre stația meteo electronică pe care o primise cadou de la Line în urmă cu câțiva ani.

— Minus 16,3 grade Celsius, îi răspunse el. Azi-noapte a scăzut până la minus 18,7. E bine, dacă nu trebuie să ieși din casă.

Line zâmbi și mușcă dintr-o felie de prăjitură vieneză.

— Ce mai face fratele tău? se interesă el.

— Cred că muncește mult, îi răspunse Line. N-am vorbit cu el de ceva timp.

Pe vremea când ea și Thomas erau mici, nu fuseseră doar frați, ci adevărați prieteni care-și protejau reciproc secretele și care se apărau unul pe altul. Ea simțea în continuare o conexiune puternică cu el, dar cumva fiecare dintre ei o apucase pe drumul său și, treptat, au întrerupt legătura.

Au pălăvrăgit despre una-alta, iar apoi Line îi povesti bunicului despre Viggo Hansen și despre articolul pe care-l scria despre el.

— Tu i-ai cunoscut, bunicule? îl întrebă ea.

— Părinții lui se numeau Solveig și Gustav Hansen. Locuiau chiar lângă fosta fabrică de conserve de mazăre, înainte să se mute pe strada Herman Wildenvey. Fabrica de conserve de mazăre, zâmbi bunicul cu nostalgie. Acolo lucram eu pe timpul verilor după război. Sonny Hermetikk, conservele Sonny. Nu produceau doar conserve cu mazăre. Erau tot felul de conserve metalice cu fructe, carne, pește și legume. Înainte acolo fusese o fabrică de mașini. Se produceau mașini de transport care funcționau cu baterii, știai asta?

Line dădu din cap că nu și apoi încercă să readucă conversația la cursul ei inițial.

— Știi cine au fost părinții lui? repetă ea. Solveig și Gustav Hansen.

Bunicul clătină din cap.

— Eu am crescut în cealaltă parte a orașului, în Fjerdingen, spuse el. Dar, dacă au locuit lângă fosta fabrică de conserve, trebuie să fi stat cu chirie la Carlsen. Țineau chiriași la etaj. Asta

trebuie să fi fost casa de lângă locuința lui Herman Wildenvey. Chiar peste drum de casa lui Jonas Lie, unde locuiau pe vremea aceea nepoții lui Colin Archer.

El luă o foaie de hârtie și desenă strada principală care ducea spre Stavern.

— În fața fabricii nu era decât o livadă uriașă de meri care se întindea până la drumul principal, își aminti el în timp ce desena. Pe colț aici locuia un pilot maritim și în spatele casei lui locuia familia Rakke. Pe partea opusă a drumului locuia familia Nyhus și lângă ei era cabinetul doctorului Welgaard.

Line urmărea liniile creionate de el.

— Da, conchise bunicul. Dacă au locuit lângă fabrică, atunci sigur au stat în chirie la etaj în casa lui Carlsen.

— Carlsen locuiește acolo în continuare? întrebă Line.

— Nu, bătrânii au murit, evident. Cred că au avut doar o fată. Era de-o seamă cu mine și cred că s-a căsătorit și s-a mutat la Moss.

— Știi pe cineva de pe vremea ta care mai locuiește acolo?

— Trebuie să mai fie Annie Nyhus, răspunse bunicul marcând printr-un X casa respectivă, chiar peste drum de locuința unde stătuse în chirie familia Hansen. S-a născut în timpul războiului și de atunci locuiește tot acolo.

Mai stătură la taclale până când pendula bătu ora unu. Line se ridică. Ideea care îi venise o bântuise tot timpul cât stătuse acolo. Când bunicul se ridică de pe scaunul tocit ca s-o conducă, la plecare, ea simți că premoniția ei începea să prindă contur. Nu ca atunci când, în sfârșit, înțelegi ceva, ci ca o neliniște crescândă în corp. O vagă bănuială că nu toate detaliile legate de moartea lui Viggo Hansen se susțineau. Se puse rapid în mișcare. Se îndreptă în grabă către mașină, încercând s-o pornească, și, concomitent, își deschise laptopul.

Porni încălzirea, uitându-se în dosarul despre Viggo Hansen și, mai departe, la fotografii. Apoi căută poza cu cele două scaune goale din fața televizorului. Scaunul din stânga era murdar și avea pete întunecate care rămăseseră de la trupul celui mort, dar scaunul din dreapta era cel tocit. Acela avea o pernă murdară și turtită pe spătar și, pe margine, stofa era uzată aproape de tot în locul în care pulpele se frecaseră de șezutul scaunului. Scaunul din dreapta fusese locul obișnuit al lui Viggo Hansen când se uita la televizor.

Cu toate acestea, trupul lui fusese găsit pe celălalt scaun.

32.

Stratul subțire de gheață de pe parbriz se topea încet. Line își luă privirea de la ecranul laptopului, se uită afară și reduse căldura din mașină.

După ce începuse să lucreze ca jurnalist pe cazurile de crimă, gândirea i se schimbase. Își dăduse seama că în spatele suprafețelor frumos poleite puteau să se ascundă intenții criminale. Devenise sceptică și bănuitoare în privința majorității lucrurilor. Era posibil ca faptul că Viggo Hansen nu fusese găsit pe scaunul lui să nu aibă nicio relevanță. Se poate să se fi așezat acolo de bunăvoie, pentru că scaunul pe care-l folosea de obicei era tocit. Dar putea să însemne și că cineva îl mutase acolo pentru a da impresia că adormise liniștit în fața televizorului. Era o idee care nu-i dădea pace și se simțea obligată să meargă înapoi în casa lui. Ultima dată când cercetase casă, căutase alte lucruri. Povestirile din viața lui, lucruri care să-i spună cine fusese el. Acum în sufletul ei încolțise o urmă de îndoială: oare moartea lui să nu fi avut totuși cauze naturale?

În timp ce stătea în continuare cu laptopul în brațe, primi un e-mail de la departamentul de știri al ziarului.

Unul dintre documentariști descoperise un fost coleg de școală de-ai lui Viggo Hansen. Odd Werner Ellefsen locuia pe strada Bugge, din Torstrand, fostul cartier muncitoresc din Larvik. Conform informațiilor din registrul populației, acesta locuia singur încă de când se mutase aici, în 1972.

Ea se hotărî să-i facă mai întâi o vizită lui Annie Nyhus, femeia care locuia și în prezent acolo unde copilărise Viggo Hansen. Apoi putea să meargă cu mașina în oraș și să încerce să dea de Odd Werner Ellefsen. După aceea va merge puțin la

cumpărături, ca să umple frigiderul, înainte de-a ajunge din nou la casa lui Viggo Hansen.

Ar fi frumos să pregătească, într-o zi, o masă cum se cuvine și să-l invite pe bunicul, se gândi ea și porni mașina. O masă în Ajunul Crăciunului. Bunicul adora cotletele de oaie, dar în seara de Crăciun mâncau întotdeauna coaste. Dacă le va cumpăra după aceea, putea să lase carnea la înmuiat până a doua zi, să o servească atunci.

Parcă mașina pe terenul viran cu pietriș de lângă drumul spre Larvik, acolo unde bunicul îi povestise că fusese o livadă de meri pe vremea când în acel loc exista fabrica de conserve de mazăre. Line își aminti că acolo fusese o benzinărie Esso. Acum era demolată și, în ultimii ani, locul fusese părăsit.

Casa în care locuiseră părinții lui Viggo Hansen în anii 1950 și la începutul anilor 1960 era modernizată. Era chiar la stradă, dar avea o grădină mare în spate.

Luă cu ea harta schițată de bunicul, traversă strada și găsi o cutie poștală montată pe stâlpul gardului. Pe aceasta scria Nyhus.

Casa era puțin mai ascunsă și se afla în spatele unor copaci de foioase cu ramurile răsfirate. Din aceștia căzură câteva bucăți de zăpadă atunci când câteva ciori își luară zborul din vârful copacilor.

Până în dreptul ușii cineva curățase zăpada, formând o cărare îngustă. Pe trepte erau așternute crengi de molid, iar pe treapta superioară era o lădiță cu o plantă perenă verde, decorată cu fundițe roșii.

Line sună la ușă și nu trebui să aștepte prea mult. O doamnă micuță și vârstnică deschise ușa și se uită la ea peste ochelari. Avea părul cărunt pieptănat strâns la spate și purta un șorț la mijloc.

— Treci înăuntru, îi spuse ea Linei, înainte să se prezinte. Nu sta acolo, că îngheți!

Line își scutură zăpada de pe bocanci și se grăbi să intre, iar bătrâna închise ușa în urma ei.

— Sunteți Annie Nyhus? o întrebă ea.

— Da, eu sunt, da, spuse ea. Cine o caută mai exact?

Line se prezentă și-i explică de ce venise.

— Am văzut anunțul în ziar și am citit că a murit, spuse ea, și o conduse pe Line în bucătărie.

Mirosea a prăjituri de Crăciun. Pe bufet se aflau patru cercuri din prăjitura tradițională de Crăciun, *kransekake.*

— Dar eu nici măcar nu știam că mai trăiește, continuă Annie Nyhus. Cu atât mai puțin că locuia în continuare aici, în oraș. Nici nu-mi amintesc ultima dată când l-am văzut.

— De fapt, pe mine mă interesează cel mai mult ce anume vă amintiți din acele vremuri în care el și familia lui au locuit chiar peste drum, spuse Line și se așeză.

— Prăjiturile sunt pentru loteria de Crăciun a Asociației Medicale, îi explică Annie Nyhus, fără să asculte ce-i spuse Line. Dar mai am aici câteva fursecuri cu migdale.

Scoase o farfurie cu fursecuri de migdale, minuțios ornate cu glazură de zahăr tos. Apoi reluă firul poveștii.

— Viggo Hansen, mda, spuse ea așezând niște cești pe masă. Au locuit în casa familiei Carlsen, la etaj. Majoritatea timpului erau doar el și cu mama lui, Solveig. Tatăl lui călătorea în toată Norvegia pentru a construi centrale electrice. Gustav îl chema. Era mult timp plecat pe coasta de vest, cred.

Luă un ștergar și șterse câteva firimituri imaginare de pe masă, apoi aduse termosul și turnă în cești fără să o fi întrebat pe Line dacă dorește.

— Cred că s-au mutat de aici când avea 13-14 ani, într-o casă, sus, pe strada Herman Wildenvey. Nu înțeleg de unde au avut bani pentru asta, așa, dintr-odată.

Annie Nyhus se aplecă în față peste masă și coborî tonul.

— Gustav Hansen a fost închis, știi? Îl vedeam atât de rar. Construia centrale electrice, deci noi credeam că el e plecat în interes de serviciu, dar Erna a fost cea care ne-a povestit. Erna era căsătorită cu William Sverdrup, care era polițist.

— Pentru ce l-au închis? întrebă Line.

— O spargere sau ceva, acolo în Vestlandet. A fost prins, dar, dacă banii au fost găsiți sau nu, asta-i altă poveste.

Line puse mai multe întrebări despre infracțiunea care dusese la încarcerarea lui Gustav Hansen, dar Annie Nyhus nu mai avea alte informații.

— Se zvonea că mama lui Viggo Hansen a fost internată în spital cu probleme psihice, continuă Line și văzu cum în ochii bătrânei din fața ei se aprinse un licăr.

— Despre asta nu am auzit nimic, spuse ea aproape insultată. Dar nu m-ar fi mirat. Nu părea tocmai întreagă la minte.

— Cum așa?

— Păi, cum să-ți spun? Nu avea legătură cu nicio altă femeie de pe strada noastră. Ducea o viață retrasă. Draperiile erau trase întotdeauna la ea acasă. Nu știu ce se petrecea în interior.

— Ați avut vreo legătură cu Viggo?

— Era mai mic cu zece ani decât mine. Mi-l amintesc doar ca pe un băiat liniștit.

— A avut legătură cu altcineva poate? Cu niște băieți de-o seamă cu el, poate?

Annie Nyhus luă un fursec, îl înmuie în cafea și supse din el cât timp se gândea.

— Cred că a fost apropiat de Frank, spuse ea într-un final. Și poate cu Neamțul-Ole.

Frank trebuie să fi fost expeditorul felicitărilor de Crăciun pe care le găsise acasă la Viggo Hansen, se gândi Fine.

— Cine este Frank? întrebă ea.

— Frank Iversen era fiul pilotului maritim. Era cam cu un an mai mare. Obișnuiau să-și petreacă

un oarecare timp împreună. Poate pentru că au lucrat împreună la fabrica de creveți.

— Vreți să spuneți fabrica de conserve de mazăre?

— Nu, nu. Fabrica de creveți Reime. Familia Reime locuia la patru case depărtare de aici. Fabrica de creveți se afla în grădina din spatele casei. Și eu am curățat creveți acolo.

— Cunoașteți cumva pe cineva care se numește Irene, o cunoștință de-ale lui Viggo? întrebă Fine, gândindu-se la celelalte felicitări de Crăciun.

Annie Nyhus își înmuie din nou fursecul în cafea, dar de data aceasta nu păru să-i fie de prea mare ajutor.

— Știi unde locuiește Frank acum? continuă Line cu întrebările.

— Iver Iversen primise o poziție de controlor încărcare-descărcare marfă în Langesund, deci întreaga familie s-a mutat acolo în anii 1960. Imediat apoi am auzit că soția lui a murit, dar după aceea n-am mai auzit nimic despre el.

Se auzi ușa de afară și niște pași răsunară pe hol.

— Acesta trebuie să fie Greger, spuse Annie. I-am promis o prăjitură dacă trece pe la mine. Este atât de drăguț să-mi curețe zăpada și să mă ajute.

Se ridică în picioare și-l întâmpină cu toată inima pe un bărbat de-o seamă cu ea, cu păr des și creț și cu pumni masivi.

— Ai musafiri? îi spuse el zâmbind.

— Este fiica lui Wisting, îi zise Annie. Nepoata doctorului Roald Wisting, de la spital.

Line zâmbi la auzul felului în care fusese prezentată și la renumele pe care-l avea bunicul de pe vremea când era doctor.

Bărbatul cel impunător îi întinse mâna rece ca gheața și se prezentă drept Greger Eriksen.

— Scrii la ziar, spuse el, și se așează.

Annie Nyhus îi oferi o ceașcă de cafea și împinse tava cu prăjiturele mai aproape de el.

— Va scrie despre Viggo Hansen, îi explică ea. Cel care a locuit în casa familiei Carlsen în anii 1950 și 1960.

Greger Eriksen luă o prăjitură.

— Deja a scris despre el în ziar, menționă el. Nu i-a scris numele, dar articolul despre el trebuie să fi fost. Patru luni au trecut până l-au găsit.

Line îi povesti despre proiectul ei. Greger Eriksen o fixă cu privirea pe Annie Nyhus.

— Nu este chiar atât de ușor să fii singur, decretă el. Trebuie să găsești pe cineva cu care să-ți împarți viața.

— Chiar adineaori vorbeam despre fiul pilotului maritim, adăugă Annie. El și Viggo Hansen erau destul de apropiați. Au lucrat la fabrica de creveți, spuse Line.

— Ați menționat și un alt nume, spuse Line. Neamțul-Ole?

— Da, așa i se spunea, săracul de el. Porecla i-a rămas până în zi de azi.

— Cine este Neamțul-Ole?

— Este fiul Piei Linge. Era cu câțiva ani mai mare decât ceilalți, dar se ținea de obicei după băieții mai mici. Pia locuia în anexă, în spatele casei familiei Reime și lucra la fabrica de creveți.

— Și Ole a lucrat acolo?

— Nu, el a lucrat puțin la groapa de gunoi din Bukta, dar nu mai știu ce s-a ales de el de atunci.

— Locuiește în continuare în Stavern?

— Habar nu am. N-am vorbit cu el de mult timp. Întotdeauna a dus o viață mai retrasă.

Se întoarse către Greger Eriksen:

— L-ai văzut?

Bărbatul cel masiv scutură din cap.

— Nici Ole și nici Pia nu o duceau prea bine, continuă Annie Nyhus. Ole era copil de neamț, știi? Pia s-a ținut cu nemții în timpul războiului, până la eliberarea Norvegiei, și Ole s-a născut în luna ianuarie a anului următor.

— Au fost mai mult zvonuri, zise Greger Eriksen, dregându-și vocea și luând o sorbitură de cafea. Nimeni nu știe cine a fost tatăl lui, de fapt.

— Dar s-a întreținut cu nemții în Rakke.

— Poate că a făcut parte din ambele tabere, fu de părere Eriksen. Gura lumii zicea că a lucrat pentru frontul salvării și că a încercat să se infiltreze în rândurile nemților.

— În orice caz, a trebuit să trăiască cu rușinea aceasta toată viața, declară ferm Annie Nyhus. Chiar dacă nu a suportat-o prea mult timp. Nu împlinise nici măcar 50 de ani când a murit.

Discuția alunecă înspre prăjiturile de Crăciun, păsările, gerul de afară și vreme. După o jumătate de ceas, Line se ridică și mulțumi pentru tratație.

Înainte să ajungă la mașină aruncă o privire spre ferestrele de la etajul casei Carlsen, în care draperiile întotdeauna fuseseră trase. Era pe calea cea bună, simțea ea. Înaintă pe drumul plin de umbre și de negură, acolo unde locuise Viggo Hansen.

33.

Zăpada bătătorită făcea drumurile alunecoase și încetinea traficul. Line era nerăbdătoare să avanseze și sună la informații în timp ce traficul avansa în ritm de melc. Femeia care-i răspunse o ținu mult la telefon, dar o informă până la urmă că un anume Ole Linge locuia pe Brunlanesveien, la numărul 550.

Primi numărul prin SMS, apoi fu transferată spre altcineva. Un bărbat cu voce domoală îi răspunse chiar în momentul în care ea voia să închidă.

— Sunteți domnul Ole Linge? întrebă Line.

— Cine îl caută? îi răspunse cel de capătul firului.

Line se prezentă.

— Vă sun în legătură cu Viggo Hansen, îi explică ea. Știți că a murit?

— Am citit anunțul.

— Scriu un articol despre viața lui în *VG* și caut persoane care l-au cunoscut și care ar putea să-mi relateze câte ceva despre el.

La capătul firului se așternu tăcerea și Line crezu o secundă că apelul s-a întrerupt.

— Despre viața lui? se miră bărbatul care părea să fie Ole Linge.

— De fapt scriu despre cum este să fii singur, îi explică ea. Cum este să treci prin viață fără să ai pe cineva cu care s-o împărtășești. În acest context aș dori să vorbesc cu oameni care l-au cunoscut.

— Da, bine, fu el de acord.

— Veți merge mâine la înmormântarea lui?

— Nu prea ies de obicei.

— Ați fi de acord ca mâine după-amiază să trec pe la dumneavoastră?

— De ce?

— Ca să vorbesc cu dumneavoastră despre Viggo Hansen. Încerc să descopăr ce fel de om a

fost.

La capătul celălalt se lăsă din nou tăcerea. Un șofer impacientat ieși din coloană și depăși două autoturisme, apoi se înghesui înapoi în coadă.

— La ce oră? se interesă Ole Linge.

— La ora trei? sugeră Line.

El repetă ora, de parcă ar fi voit să se asigure că nu se suprapune cu vreo altă întâlnire.

— Da, este bine, enunță el.

Încheiară apelul și Line avu senzația că și bărbatul cu care tocmai vorbise ducea o viață de pustnic, exact ca și Viggo Hansen.

Pe Storgata traficul se târa în urma unui tractor care curăța mormanele uriașe de zăpadă.

Orașul se vedea ca un amfiteatru în stânga ei. Se aplecă să vadă clădirea poliției și văzu chiar și etajele superioare, unde avea biroul tatăl ei. Se gândi la cordelina zdrențuită care fusese înnodată într-un scul, jos în pivnița lui Viggo Hansen. Îi venea greu să creadă că ar fi fost aceeași cordelină cu care se spânzurase tatăl lui în 1969.

Își scoase telefonul și formă numărul tatălui ei. Era posibil să mai existe un raport despre acest incident, undeva, în arhiva poliției. Traficul reintrase în ritm normal. Telefonul sună, dar nu-i răspunse nimeni.

După pasajul subteran de la gară, viră la dreapta pe strada Bugge, trecu de fosta fabrică de suc și merse cu mașina aproape până la capătul străzii, dincolo de zona de case, până la zona industrială îngrădită.

Nu găsi numărul pe care-l căuta și îl deduse matematic, pornind de la numerele caselor învecinate.

Era o căsuță pătrată, mai mică decât celelalte case de pe stradă. În jurul casei era un gard din lemn înalt, ale cărui scânduri erau atât de apropiate încât blocau complet posibilitatea de-a vedea înăuntru.

Line parcă pe stradă și coborî din mașină. Aerul uscat aducea cu el mirosul mării.

Gerul făcea ca izul acela să-i rămână în nări când inspira.

Nici măcar cutia poștală nu fusese marcată, nici cu numele, nici cu numărul casei, dar casa era în mod cert locuită. Aleea care ducea către garaj era curățată de zăpadă și era făcută potecă și către ușă.

Line se duse la ușă și bătu. Îi deschise un bătrân care rămase în pragul ușii, studiind-o. Avea pielea palidă precum ceara, de parcă rareori ar fi ieșit la aer curat. O barbă cenușie i se revărsa peste reverul cămășii. Avea părul țeapăn și ciufulit, tăiat alandala și neuniform, de parcă și l-ar fi tuns singur.

— Dumneavoastră sunteți Odd Werner Ellefsen? întreabă Line.

Bătrânul dădu din cap.

— Avem o cunoștință comună, continuă Line. Viggo Hansen îmi este vecin.

El părea să înțeleagă despre ce vorbește Line. Ea își mută poșeta de pe un umăr pe altul.

— Ați fost în aceeași clasă la școala Stavern, îi explică ea. Înmormântarea lui va avea loc mâine.

Un licăr se ivi în ochii bărbatului din fața ei și înclină capul aprobator, dar precaut.

— Mă întrebam dacă aș putea să vorbesc puțin cu dumneavoastră, insistă Line.

— Despre ce?

— Despre Viggo. Aș putea, vă rog, să intru?

Ea își puse brațele unul peste altul, aproape de piept, ca să-i arate că era prea frig pentru a rămâne să-și poarte discuția afară.

Ellefsen aruncă o privire rapidă pe coridorul din spatele lui, de parcă ar fi voit să se asigure că toată casa era ordonată și prezentabilă. Apoi dădu scurt din cap.

O conduse într-o bucătărie în care totul părea să-și aibă locul stabilit. Era curată și ordonată, cu o

micuță decorațiune de Crăciun așezată în mijlocul mesei.

S-au așezat fată în față. Bătrânul era tăcut și nu o servi cu nimic.

Line îi povesti despre locul ei de muncă de la *VG* și-i spuse că articolul la care lucra era motivul pentru care venise.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut, zise ea.

— Nu l-am cunoscut, o corectă el.

— Dar ați fost în aceeași școală, nu?

— În urmă cu mulți ani.

Îi răspundea prin propoziții scurte și stătea cu ochii pironiți la masă.

— Când l-ați văzut ultima dată? se interesă Line.

Odd Werner Ellefsen ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc.

Vocea lui era atât de stinsă. Încât Line deslușea cu greu ce spune bătrânul.

— Ați păstrat legătura cu vreunul dintre colegii de atunci? întrebă Line. Cu Frank Iversen sau cu Neamțul-Ole?

El dădu din cap că nu.

— Când v-ați mutat din Stavern?

— Cu mult timp în urmă.

Era ceva ciudat la bărbatul din fața ei. Felul în care se exprima o făcea să se îndoiască de faptul că înțelesese despre ce vorbește.

Scoase un aparat foto și-i arătă vechea fotografie cu clasa.

— Acela sunteți dumneavoastră, îi spuse ea arătându-l pe băiatul care stătea lângă Viggo Hansen.

Odd Werner Ellefsen se aplecă în față, privi micul ecran și aprobă.

— Eu sunt, da, spuse el, și își reluă poziția.

— Vă amintiți când a fost făcută fotografia? întrebă ea, în speranța că imaginea îl va ajuta să-și împrospăteze memoria.

Drept răspuns, bărbatul își întoarse capul într-o parte apoi îl readuse la loc.

Line îi mai adresă câteva întrebări, dar celălalt continuă să-i răspundă monosilabic. Nimic din ceea ce spunea nu ajuta la completarea imaginii lui Viggo Hansen.

Închise coperțile agendei fără să fi scris multe cuvinte-cheie, dar înțelese mai bine din ce cauză cei doi băieți nu fuseseră prea apropiați în copilărie. Amândoi erau rezervați și timizi și poate că, în realitate, nu fuseseră prieteni pe vremuri, ci fuseseră percepuți astfel deoarece amândoi erau retrași și asociali.

34.

Spre finalul ședinței, bariera de formalități dintre investigatorii locali și agenții FBI fu îndepărtată. Discuțiile continuară și le fu din ce în ce mai ușor să-și găsească cuvintele în engleză.

— Un lucru nu înțeleg, spuse Nils Hammer. De ce a ales să vină încoace, taman în Norvegia? Există țări mai puțin riguroase și unde vremea este mai blândă.

— Eu cred că se simte aici ca acasă, fu de părere John Bantam.

Privi afară pe geam la peisajul înghețat.

— Vremea asta îmi amintește de clima de acasă, din Minneapolis. Ierni reci cu multă zăpadă, dar verile pot fi blânde și călduroase. În plus, eu cred că oamenii care locuiesc aici sunt ca și oamenii din Minnesota. Stau cu ușile ferecate și cu draperiile trase. Își ascund sentimentele și-și păstrează cu sfințenie secretele.

Înainte ca Wisting să declare ședința încheiată, căzură cu toții de acord să se reunească peste trei ore pentru noutăți.

Torunn Borg făcuse aranjamente pentru a le pune la dispoziție agenților birouri separate. Le arătă locurile în care își puteau desfășura activitatea. Wisting se întoarse în propriul birou, își verifică mobilul și văzu că avea un apel nepreluat de la Line.

O sună înapoi.

— Ești pe drum? Conduci? o întrebă el.

— Am fost la Torstrand și am vorbit cu cineva care a mers la școală cu Viggo Hansen, îi explică ea.

— Ai reușit să avansezi cu cercetările? se interesă el.

— Da, puțin, dar nu știu cât de mult pot să folosesc din ceea ce am, îi răspunse ea. Știai că

tatăl lui Viggo Hansen s-a spânzurat în pivnița casei?

Wisting fu luat prin surprindere și admise că nu auzise vreodată despre asta.

— Jarle Lunden mi-a povestit.

— Preotul? Ai vorbit cu el?

— Da. El a fost chemat la locul cu pricina când s-a întâmplat. Și poliția a fost prezentă. Crezi că există dosarul acela pe undeva?

— Când s-a întâmplat asta?

— În 1969.

— Nu știu. Toate dosarele care nu trebuie arhivate conform legii, mai vechi de 25 de ani, au fost distruse când ne-am mutat în noul sediu al poliției, în 1995, dar am să cercetez. Știu că pe unele le-au păstrat. Printre ele se află și registrele ofițerilor de serviciu.

— Super. Când ajungi acasă?

— Încă nu știu, dar sigur voi veni târziu. Ce vrei să faci acum?

— Mă întorc la casa lui Viggo Hansen. Vreau să verific niște detalii.

— Ce fel de detalii? o întrebă el.

— Ceva ce mi-a scăpat. Ceva la care nu mă gândisem ieri, când am fost acolo.

Nu-l lăsă s-o mai descoasă cu întrebările.

— În plus, mai există o încăpere din pivniță în care nu a intrat nimeni când a fost găsit mort, continuă Line. Este o boxă ascunsă în spatele unor rafturi.

— Ce era înăuntru?

— Nu știu. Era încuiată.

Wisting zâmbi.

— Și asta ți-a stat în cale?

— Deocamdată, da.

— Dacă poliția a scăpat ceva din vedere, dă-mi de știre, o rugă el.

— Apropo, am trecut pe la bunicul astăzi, continuă Line. Voiam să-l salut.

— Ce mai face?

— Bine, m-a ajutat să găsesc pe cineva care l-a cunoscut pe Viggo Hansen dinainte ca familia să se mute pe strada Herman Wildenvey. Printre altele, am vorbit cu o bătrână doamnă care mi-a povestit că tatăl lui Viggo a fost condamnat pentru jaf.

— Jaf? În extrasul din registrul de condamnări scria furt calificat.

— Se poate să fi fost doar niște zvonuri. Am trimis un e-mail către arhiva de stat din Bergen, dar încă n-am primit răspuns.

După încheierea convorbirii, Wisting se duse la Bjorg Karin de la biroul pentru evidența condamnărilor. Aceasta nu răspundea doar de consemnarea în registre și de arhivare, ci avea și o capacitate extraordinară de a ține minte unde se afla orice, fie că era vorba despre documentele din diverse dosare aflate în curs de cercetare, fie despre cărți de drept, taxe sau amenzi. Wisting avea o foaie pe care scrisese data la care Gustav Hansen fusese declarat decedat, dar nu reuși să-și îndeplinească misiunea înainte să guste dintr-o prăjitură și să bea o jumătate de ceașcă de cafea.

Dacă existau documente despre sinucidere în arhiva de jos din pivniță, ele trebuiau să fie ușor de găsit după dată.

Până când se întoarse în birou, Torunn Borg deja îi redirecționase un e-mail conținând listele de la registrul populației. Erau 2.127 bărbați în comună care îndeplineau criteriile de căutare. Robert Godwin avea 61 de ani, dar ei căutaseră după bărbați cu vârsta mai mică sau mai mare cu trei ani. Dacă Godwin se stabilise în acest district cu identitate falsă, atunci el ar fi putut să treacă drept o persoană care era de fapt cu doi-trei ani mai tânăr sau mai în vârstă decât în realitate.

Trebuiau să găsească mai mulți oameni, se gândi Wisting.

Chiar cu zece oameni alocați cazului, va dura mai multe săptămâni până vor verifica dacă fiecare

nume de pe listă corespundea cu cel care pretindea că este persoana respectivă.

Deschise tabelul în Excel care fusese atașat. Sortă numele alfabetic, pe nume, vârstă și localitate. Era o coloană separată pentru cei care se declaraseră emigranți sau care s-au stabilit aici după ce Robert Godwin s-a mutat din SUA. Lista se redusese acum la 123 de nume. Cu asta trebuiau să înceapă, dar avea să fie o muncă meticuloasă.

35.

La ora cinci se adunară din nou în sala de ședințe. Agentul special Donald Baker ceru cuvântul.

— Am încheiat cercetările din apartamentul lui Bob Crabb, spuse el cu o voce pătrunzătoare, și am vorbit cu oameni care l-au cunoscut și care știau cu ce se îndeletnicește.

Agentul FBI se uită pe foile din fața lui, apoi continuă.

— Nu am identificat nicio legătură directă între el și Robert Godwin. Amândoi au predat la universitate în anii 1980, dar la facultăți diferite. Crabb i-a fost profesor lui Lynn Adams.

— Prima victimă, remarcă Torunn Borg.

Donald Baker dădu din cap.

— Ea a dispărut în 1983, continuă el. După șase luni a fost găsită într-o gură de canalizare. Doar după șase ani Godwin a fost dat în urmărire, după ce am reușit să facem legătura directă dintre el și omucidere. Rămășițele ei trupești erau strânse într-un sac de cânepă, de tipul celor folosite la livada de meri a familiei lui.

— Omorul l-a răscolit pe profesorul Crabb, spuse John Bantam. În 1989, o altă studentă de-ale lui Crabb a fost atacată, dar a reușit să fugă. Ea a susținut că Robert Godwin este făptașul, iar probele ADN au confirmat că el este Ucigașul Interstatal.

— Asta trebuie să-l fi revoltat foarte tare pe Crabb, interveni Donald Baker. Robert Godwin a fost căutat, dar a dispărut fără urmă. Recompensa se stabilise la suma de un milion de dolari în schimbul oricărei informații care ducea la prinderea lui. Atunci Bob Crabb a început propria lui anchetă.

El îi făcu un semn colegei lui ca să preia ștafeta.

— Profesorul Crabb le-a spus vecinilor că pleacă în Norvegia ca să-și caute rudele, explică ea. Pare să fi fost doar o poveste ca să ascundă adevăratul motiv. În fața colegilor de la facultate susținuse posibilitatea ca Robert Godwin să se fi mutat în Scandinavia. Godwin era foarte preocupat de străbunii lui norvegieni, studiase chiar și limba și era șeful unui program de studii nordice.

— Stai puțin! îl rugă Wisting. Vreți să spuneți că Godwin are strămoși norvegieni?

— 20 la sută din populația din Minnesota este de origine norvegiană, îl lămuri John Bantam. Stră-străbunicul meu a fost de loc din Kristiansand.

— Spui că a studiat norvegiana? întrebă Nils Hammer. Asta înseamnă că el vorbește norvegiană?

Maggie Griffin schimbă o privire cu Donald Baker. Amândoi păreau uluiți că aceste informații ieșeau la iveală acum pentru prima dată, după 20 de ani de când Robert Godwin fusese dat în urmărire.

— Are un doctorat în limbi scandinave, îi răspunse Baker.

— Deține titlul de doctor?

Donald Baker aprobă din cap.

— Din ce regiune erau bunicii lui Godwin? se interesă Wisting.

Maggie Griffin scoase o foaie și o împinse către Wisting.

— Acesta este străbunicul lui, le precizează ea.

Wisting zâmbi. Angajatul unei fabrici de la Brunlanaes Bergs Sogn, pe numele lui Niels Gustavsen, a plecat spre New York cu vaporul cu aburi *Norge,* pe 26 aprilie 1889.

— Fotografiile, spuse Wisting în norvegiană și se uită la colegii săi. Fostele mici gospodării pe care le fotografiase Bob Crabb. Ar putea fi situate acolo de unde proveneau bunicii lui. Poate aceasta a fost modalitatea de a-i găsi.

Cei trei americani se uitară întrebător la el, iar Wisting le explică despre fotografiile pe care le găsiseră în aparatul foto al lui Crabb. Espen Mortensen porni proiectorul și deschise fotografiile. Construcții vechi, aflate în paragină.

Agenții FBI schimbară câteva priviri.

— Dă înapoi, îl rugă Donald Baker și-și lărgi puțin cravata.

Mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos, în spatele nasturilor cămășii.

Espen Mortensen se execută. Fotografia cu hambarul ars umplu ecranul. Buruienile și tufișurile crescuseră printre ruine.

Donald Baker își trecu mâna peste bărbie, în timp ce colegii săi respirau întretăiat. Era evident că observaseră la fotografia aceea ceva ce nu văzuseră la prima vedere.

— Unde este locul acesta? întrebă el.

Vocea lui profundă devenise parcă și mai gravă.

— Nu știm, îi răspunse Wisting. Acum mă gândesc că se poate să fi fost locul în care au trăit părinții lui Godwin. Le vom arăta celor pasionați de istorie locală, pentru a încerca să descoperim coordonatele acestui loc.

Donald Baker își umezi buzele.

— Mai este ceva ce nu am discutat, rosti el.

Wisting dădu din cap. Agentul special își ridică privirea înspre ecran, apoi îl privi drept în ochi.

— Vom avea nevoie de o listă cu fetele care au dispărut fără urmă în Norvegia.

36.

Se întunecase deja puțin când Line descuie ușa casei lui Viggo Hansen. Nu se simțea confortabil acolo și aprinse toate luminile dinăuntru. După ce intră în cameră, rămase pe loc și ascultă. Totul era nemișcat, conchise ea, apoi se duse spre locul din fața televizorului, acolo unde fusese găsit trupul neînsuflețit al lui Viggo Hansen. Își plimbă privirea de la un scaun la altul.

Scaunul din stânga avea acele pete întunecate de umezeală, dar nu era tocit deloc. Pe scaunul din dreapta, în schimb, erau semne vizibile de uzură pe perna de la șezut și pe brațe. O altă pernă decorativă era lipită de spătar. Acela era scaunul în care obișnuia el să stea.

Și podeaua din sufragerie avea povestea ei. Între scaunul uzat și masă erau căzute firimituri de pâine și alte resturi mărunte de mâncare, iar pe porțiunea de podea dintre cameră și bucătărie era o potecă mai întunecată la culoare. Un amestec de mizerie și de uzură, o cărare formată după ce Viggo Hansen se ridicase de pe scaun, se dusese la bucătărie și se întorsese, de nenumărate ori.

Urmări traseul și ajunse în mijlocul bucătăriei. Se uită împrejur prin încăpere. În afară de cana de pe masă, totul era ordonat și curat. Dădu să iasă din cameră din nou, când un mic detaliu o țintui locului. Cafetiera de pe bufet se afla chiar lângă frigider. Rezerva era plină pe jumătate cu apă. Se duse la ea și deschise capacul filtrului.

În filtru se afla cafea măcinată uscată.

Fusese pregătită, se gândi ea. Exact așa obișnuia și mama ei să facă când aștepta musafiri. Obișnuia să umple rezervorul de apă și să pună cafeaua în filtru, astfel că, atunci când soseau musafirii, nu trebuia decât să apese butonul aparatului.

Line se dădu un pas în spate.

Așteptase pe cineva în vizită? Pe cine oare? Și de ce chemase un lăcătuș să monteze o yală dublă la ușa de intrare? Îi era oare teamă de musafiri nepoftiți?

Avea în geanta de pe umăr documentele din dosarul poliției. Se așeză la masa din bucătărie și scoase raportul poliției.

Nimic din raport nu dădea de bănuit că Viggo Hansen ar fi fost ucis. Dar nici nu contrazicea această ipoteză. Concluzia era limpede. Nu era trecută nicio cauză a morții, deoarece deteriorarea corpului era prea avansată.

Ar fi voit să-l sune pe tatăl ei, dar se răzgândi. Poate că imaginația îi juca feste. Scaunul tocit și o cafetieră gata pregătită nu demonstrau nimic.

Se întoarse în cameră și rămase locului, uitându-se la propria imagine reflectată în ferestrele întunecate. Apoi se întoarse și cercetă camera în același mod în care analizase și bucătăria. Nimic nu-i captă atenția. Nimic din ce nu văzuse înainte. Cu toate acestea, avea în continuare senzația că scăpase ceva din vedere.

Sentimentul o făcu să străbată casa din nou, încăpere cu încăpere.

La final, rămase în capul scărilor de la pivniță. Curentul rece din întuneric i se încolăci în jurul gleznelor. Nu avea nicio tragere de inimă să coboare, dar voia să vadă ce se află în spatele ușii ferecate.

Își aminti dintr-odată că în holul de la intrarea în casă văzuse un dulăpior pentru chei.

Poate cheia de la boxa din beci se afla acolo.

Se duse pe verandă și deschise ușița dulapului de pe perete.

Era gol. Erau patru cuiere goale.

Închise la loc ușa dulăpiorului și coborî în pivniță. În boxa neîncuiată observase data trecută o ladă de unelte. Lacătul s-ar fi putut deschide printr-o lovitură de ciocan.

Și putea cumpăra un lacăt nou și să lase cheia în dulăpior.

În lada de scule nu era niciun ciocan, dar ea cotrobăi și găsi o cheie fixă care-i putea fi de folos. Chiar dacă ar fi găsit cheia corectă, nu era sigur că lacătul s-ar fi deschis. Lacătul era ponosit și ruginit și părea să nu fi fost descuiat de mult timp.

Îi veni o idee.

Unde se aflau celelalte chei ale lui Viggo Hansen? Cheile lui de la casă. Cheile de la cele două încuietori noi ale ușii de la intrare. Polițiștii le spărseseră când intraseră în casă. După aceea s-a montat o nouă yală, dar ea niciodată nu văzuse și nu citise nicăieri despre celelalte două chei.

Lăsă jos cheia fixă, urcă din nou în bucătărie și se așeză la masă, în fața raportului de poliție. Scoase documentul care arăta ce luaseră oamenii legii din casă. Majoritatea erau obiecte care ar fi putut să-i ajute la identificare, din câte înțelese ea, printre altele o periuță de dinți și un pieptăn care fuseseră trimise la analiză ADN. Despre chei însă nu scria nimic.

Răsfoi hârtiile și scoase raportul medicilor legiști. Sub unul dintre. primele puncte era descrierea hainelor cu care fusese îmbrăcat. Jeanși, tricou, chiloți și șosete. Un ceas de mână fusese dat jos de pe mâna stângă, trei coroane fuseseră găsite în buzunarul drept al pantalonilor, dar nicio cheie.

Acasă Line obișnuia să-și lase cheile în sertarul unei comode din hol. Se ridică de la masă și ieși în hol. Deja cercetase sertarele comodei de acolo și-și aminti că într-unul dintre ele erau o mulțime de lucruri aruncate de-a valma. Îl deschise și începu să caute printre pixuri, chitanțe, manuale de instrucțiuni și alte mărunțișuri, dar nu găsi nicio cheie.

Apoi inspectă hainele atârnate pe hol, dar nu găsi nimic în buzunare.

Își aminti că în dormitor văzuse o pereche de pantaloni pe speteaza unui scaun. Intră acolo și cercetă buzunarele, dar și acelea erau goale. Scotoci prin sertarele din bucătărie, în hainele agățate în dulap și printre cele din coșul de rufe murdare și în toate celelalte locuri, dar nu găsi nici măcar o cheie.

Într-un final, nu rămăsese decât o explicație. Cheile fuseseră luate din casă. Fie de poliție, care uitase să treacă și asta în raport, fie de altcineva care, pur și simplu, închisese ușa și-l lăsase pe Viggo Hansen mort pe scaun, în fața televizorului.

37.

În sala de ședințe se lăsă tăcerea. Cuvintele lui Donald Baker încă pluteau în aer și un fel de neliniște colectivă îi cuprinse pe toți cei din încăpere. Un fel de tensiune pe care nimeni nu îndrăznea s-o întrerupă primul.

Wisting simți cum pielea de pe față i se răcește. Cazul la care lucrau începuse să atingă dimensiuni nebănuite. Nu înțelegea de ce nu se gândise la asta mai devreme, dar dacă ucigașul în serie care fugise din SUA se ascunsese în Norvegia vreme de mai mult de 20 de ani, nu exista niciun motiv care să-l împiedice să-și continue crimele aici.

Gândul acesta îl făcu să i se umezească palmele și să transpire. Nu-i venea în minte nicio femeie dată dispărută în acest district, dar existase un caz de dispariție în Porsgrunn, în urmă cu câțiva ani, care fusese puternic mediatizat, dar nu și rezolvat. Același lucru s-a întâmplat și cu un caz din Kristiansand, unde o tânără fusese văzută făcând autostopul lângă Grădina Zoologică. Apoi mai era cazul Diana, din Drammen, și câteva cazuri izolate în Oslo. Doar din câte își amintea el fotografiile din ziare, socoti cinci femei tinere.

Își drese glasul și se întoarse către agentul FBI îmbrăcat în costum negru.

— Ce anume vezi în fotografii? îl întrebă el. Ce anume ai observat tu și nouă ne-a scăpat?

— Fântâna, spuse Donald Baker.

Wisting se uită din nou la proiector. În mijlocul imaginii se afla o construcție rotundă de piatră.

— Mai multe dintre victimele lui Robert Godwin au fost găsite în astfel de ferme abandonate, îi explică agentul FBI. Pe fundul unor fântâni secate care nu mai sunt folosite.

Wisting ridică teancul de hârtii xeroxate ale documentelor provenite de la americani.

— Aici scrie că femeile au fost descoperite pe marginea drumului, spuse el. Și că el obișnuia să ia în mașină femei care făceau autostopul de pe marginea drumului principal, apoi le arunca trupurile neînsuflețite în șanț.

— Acelea au fost printre primele cazuri, îi explică Baker. La care am găsit material genetic. Ulterior, ucigașul s-a perfecționat și și-a ascuns victimele. Au fost 17 femei pe care le-am găsit în fântâni și în genul acesta de locuri. Una dintre ele a fost găsită la câteva zile după deces. Tehnicienii noștri au găsit ADN-ul lui Godwin pe ele, dar restul de 16 victime nu au putut fi legate direct de el. Ele sunt doar posibile victime de-ale lui.

— Arată-ne și celelalte două locuri, spuse Wisting și se uită spre proiector.

Espen Mortensen apăsă pe primul rând de fotografii și proiectă imaginea în care nu exista nicio clădire, ci doar câteva pășuni și un drum forestier printre copaci.

— Uitați-vă aici! spuse Nils Hammer, arătând înspre un element de beton rotunjit, care părea să răsară din iarba de la marginea ogorului. Este o cisternă pentru o rețea de irigație sau ceva de genul ăsta.

Al treilea loc pe care Bob Crabb îl fotografiase era, de asemenea, o fermă mică și părăginită. O căsuță albă de țară și un hambar cenușiu printre mestecenii zvelți, în stânga hambarului se vedea acoperișul piramidal, de modă veche, al unei fântâni.

— Bob Crabb trebuie să fi cartografiat fântânile din zonă, fu de părere Mortensen.

— Oare cum credeți că am putea găsi aceste locuri? întrebă Wisting.

— Benjamin se ocupă de asta, îi zise Torunn Borg. El a vorbit toată ziua cu diverși oameni pasionați de istorie locală, dar eu nu cred că asta a dat roade.

Leif Malm, de la Kripos, stătuse tăcut în timpul ședinței.

— Eu pot alcătui diseară o listă cu femeile date dispărute, se oferi el. Întrebarea este ce categorie de vârstă și ce zone geografice să selectăm pentru victime.

— La noi a acționat în cinci state, îi zise John Bantam. O zonă mai întinsă de o rază de 550 de kilometri.

— Adică de la Trondheim până aici, conchise Wisting.

Christine Thiis își drese glasul.

— Despre câte victime ar putea fi vorba? întrebă ea.

Directorul Serviciului norvegian de Informații se uită pe geam, ia întunericul de afară.

— Având în vedere că e o perioadă mai lungă de 20 de ani, spuse el gânditor, în jur de 500 în total în toată Norvegia. Majoritatea pe coasta de est și majoritatea au fost bărbați. Cred că mai rămâne o listă de aproximativ 100 de femei ale căror cazuri nu au fost elucidate.

— 100?

— Evident că vom mai tria dintre acestea. Unele au fost date dispărute pe mare, altele sus în munți. Mai putem elimina persoanele cu probleme psihice care au dispărut din ospicii, mai ales că unele dintre ele au lăsat bilet de adio. Astfel vom ajunge undeva la 50 de femei care au dispărut fără urmă.

Donald Baker își îndreptă spatele.

— Urmați drumurile principale, spuse el. Robert Godwin își alegea victimele de pe autostrada dintre state. Trebuie să găsiți acele femei tinere care au dispărut de pe marginea autostrăzilor sau în apropierea lor.

Se întoarse către imaginea de pe proiector.

— Cu cât veți găsi mai repede aceste locuri, cu atât mai iute veți găsi și cadavrele.

38.

Lacătul nu cedă după prima lovitură. Line ridică masiva cheie fixă din nou și lovi încă o dată. Lacătul se desfăcu, dar rămase atârnat de inele.

Line îl îndepărtă și deschide ușa. Lumina se proiectă pe ciment și ea întrezări câteva cutii de carton pe jos.

Dibui pe întuneric un întrerupător pe peretele din interior și aprinse singurul bec de pe tavan. Becul avea o lumină slabă și nu bătea până în colțurile încăperii.

Locul era aproape gol. Pe lângă cele trei cutii de pe jos, mai era un cufăr vechi de carton cu încuietori de metal. În cuierele de pe unul dintre pereți atârnau câteva haine. Totul era acoperit de un strat fin de praf.

Line trase una dintre cutii la lumină și o deschise. Conținea bibliorafturi cu numele Gustav Hansen scris pe cotor. Îl scoase pe unul dintre ele și răsfoi hârtiile. Erau diverse scrisori și documente de la Bergenshalvøens Kommunale Kraftselskap, o rețea de energie electrică din Bergen, din anii 1950. Un alt dosar era denumit Bergsdalsvassdraget, Sistemul hidroenergetic de pe râul Bergdalen, și conținea diverse specificații și desene tehnice.

Acele documente trebuie să fi aparținut tatălui său, se gândi Line și scoase o mapă prinsă cu elastic, care fusese lăsată pe fundul cutiei. Desprinse elasticul și deschise mapa. Găsi un teanc de articole decupate din ziare vechi. Primul articol era din *Bergens Tidende* și era datat 27 iunie 1960. Articolul se numea „Seiful de la Poșta din Bergen”.

Line scoase de acolo fragmentul fragil de ziar și citi:

Un spărgător se află în libertate, după ce pe la orele 3 noaptea a reușit să jefuiască un seif de la

Poșta de pe Småstrandgaten din Bergen.

Vecinii au fost treziți de o bubuitură puternică și un șofer de taxi l-a văzut pe făptaș fugind spre Rådstuplassen. Spărgătorul de seifuri a pătruns în incinta poștei cu ajutorul unei scări pe care o sprijinise de peretele clădirii, unde a fost spartă o fereastră de la etajul al doilea. Se zvonește că s-a furat o sumă consistentă de bani și că funcționarii băncii au așteptat cu nerăbdare ca inspectorii de poliție să termine investigația, ca să poată număra suma rămasă în seif.

Următorul fragment era datat un an mai târziu:

„Spărgătorul de seifuri a furat 175.000 de coroane", era titlul scris cu majuscule.

Bărbatul care în noaptea de luni spre marți a spart seiful de la oficiul poștal din Småstrandgaten a dat lovitura într-un moment în care rezerva de bani era foarte mare, a declarat, pentru ziarul Bergens Tidende, *dirigintele poștei, Kåre Palmer Holm. Suma-record pe care a furat-o se ridică la 175.000 de coroane.*

A doua zi, ziarul anunța că spărgătorul de seifuri a fost prins.

Poliția a arestat un bărbat de pe coasta de est, suspectat pentru spargerea seifului de la sediul central al poștei, în noaptea de luni. Suma furată se ridică la 175.000 de coroane. Bărbatul a fost arestat într-o colonie de muncitori din Masfjorden, acolo lucra la construcția hidrocentralei Matre.

175.000 de coroane, reflectă Line. Oare cât ar însemna asta în zilele noastre? În jur de două milioane?

Mai erau și alte tăieturi din ziare.

„Spărgătorul de seifuri nu vrea să discute cu poliția", acesta era următorul titlu. Articolul relata cum cel arestat a refuzat să recunoască implicarea lui în acest caz și n-a acceptat să fie audiat de mai multe ori.

Într-un alt fragment de ziar, inspectorul de poliție Brinchmann relata despre dovezile pe care

le aveau împotriva omului de pe coasta de est. Pe hainele lui se găsise pudră care provenea din izolația ignifugă a seifului și ar fi putut să fure dinamită de pe șantierul unde lucra. Martorii de la locul de muncă au putut confirma că fusese plecat de pe șantier cu permisie și că luase cu el o mașină de pe șantier în noaptea respectivă. „Banii au dispărut", mai scria ziarul din ziua dinaintea procesului său de la Tribunalul din Bergen.

Ultimul fragment de ziar prezenta un rezumat al ședinței de judecată, când Gustav Hansen a fost condamnat la trei ani și zece luni de închisoare:

„În verdictul unanim s-au luat în considerare faptul că acuzatul a acționat cu intenție la spargerea seifului, suma considerabilă de bani care a fost furată și faptul că acuzatul a refuzat să coopereze la returnarea sau la găsirea acesteia".

Line puse tăieturile de ziar înapoi în mapă, închise dosarul și așeză elasticul la loc.

Acesta este secretul familiei, se gândi ea. Trebuie să le fi fost foarte greu să-l poarte cu ei. Acea zi în care tatăl lui fusese arestat trebuie să fi fost un moment fatidic din existența lui Viggo Hansen. Viața lui niciodată nu a mai fost ca înainte.

Ea puse totul la loc și cercetă și celelalte cutii. Cămăși, cravate, o pereche de pantaloni de costum, o haină și o pereche de pantofi lustruiți într-una dintre cutii, iar în a doua cutie erau salopete de muncă.

Cufărul avea întăriturii metalice la colțuri, două încuietori și un mâner de piele. Deschise încuietorile și-i ridică capacul. Era pe jumătate plin de fotografii înrămate, câteva gramofoane, câteva cărți, un plic gros maroniu și un teanc îngălbenit de scrisori, legate cu o sfoară destrămată.

Peste toate acestea era o foaie împăturită în două. Line o despături. Era certificatul de deces al lui Gustav Hansen, născut pe 19 octombrie 1928. La rubrica pentru data și ora decesului scria 24 mai

1969, în jurul orei 05:00. La cauza decesului era trecut: „sinucidere prin spânzurare”.

Line lăsă să-i cadă în poate mâna în care ținea scrisoarea îngălbenită și se uită prin încăpere. Tot ce a rămas de pe urma lui Gustav Hansen era adunat aici, reflectă ea. Lucrurile lui nu ocupau mult loc, dar toate fuseseră așezate în această boxă, iar ușa fusese blocată. În fața ușii fusese postat un dulap, ca și cum ceea ce se afla aici ar fi fost un lucru de care ceilalți membri ai familiei n-ar fi voit să-și amintească.

Line puse jos certificatul de deces, chiar lângă ea, și se uită la restul conținutului.

Erau fotografii vechi. Într-una dintre ele, familia era adunată pe o canapea, dar în rest erau fotografii cu patru bărbați și două femei, toți cu chipuri foarte serioase. După hainele pe care le purtau, s-ar fi spus că fotografiile ar fi fost făcute la începutul secolului XX.

Line le întoarse și pe verso, dar nu scria nici anul și nici numele.

Pe coperțile vechilor discuri de vinii, Gustav Hansen își scrisese numele jos, în colțul din dreapta. Erau artiști precum: Bill Haley and His Comets, Pat Boone, Nat King Cole și Elvis Presley. Muzicieni care fuseseră la apogeul carierei lor când Viggo Hansen era tânăr, în anii 1950, dar care erau în continuare difuzați la radio.

Line luă una dintre cărți. „Bufnitele către Atena” de Herman Wildenvey, publicată în 1953. Pe prima pagină, cea cu titlul, era o dedicație: *„Pentru Gustav Hansen cu ocazia zilei de 19 octombrie 1953” Mult noroc! Herman Wildenvey.* De unde Line deduse că volumul fusese un cadou de ziua lui.

Volumul conținea o colecție de poezii scrise de André Bjerke, Gunnar Reiss-Andersen și Tarjei Vesaas. Line le puse unele peste altele lângă cufăr și scoase teancul de scrisori. Fără să dea jos sfoara, își dădu seama că erau scrisori pe care Gustav

Hansen i le trimisese din Bergen soției sale în timpul încarcerării. Line nu avea chef să le citească, așa că le lăsă deoparte.

Plicul cenușiu conținea scrisori vechi și groase, precum și alte documente scrise cu litere gotice. O carte poștală decolorată era cu un vapor cu aburi, andocat în port. Pe partea ilustrată scria, cu litere mari și albe: *DS Norge.* Cartea poștală îi fusese expediată Annei Sofie Nielsen, Manvik, Brunlanaes și era datată 26 aprilie 1889. Scrisul de mână întortocheat era greu de descifrat, dar începea cu „Dragă mamă", apoi spunea cât de greu era să-și ia adio și că următoarea oprire era America. Cartea poștală era semnată cu „Al tău, Hans".

Urmau alte scrisori, în care emigrantul vorbea despre pășuni fertile, recolte bogate, străzi iluminate și plimbări în mașini luxoase.

Hans Gustav Nielsen se stabilise în Vestul Mijlociu al Statelor Unite, întâlnise o femeie care emigrase din vestul Norvegiei, se căsătorise cu ea și avuseseră un copil împreună.

Printre hârtii se afla și un certificat pentru atestarea arborelui genealogic care demonstra că Hans Gustav Nielsen era fratele străbunicului lui Viggo Hansen. În acest vechi document erau trecute toate rudele lui.

Line rămase nemișcată în lumina slabă, ținând în mână acest vechi certificat. Se deschidea o posibilitate în acest caz, deduse ea. Undeva în lume, se putea ca Viggo Hansen să aibă rude.

39.

Când Wisting se întoarse la birou găsi o mapă de plastic, transparentă, cu un set de documente de poliție vechi. Pe un post-it galben Bjorg Karin scrisese că spera că acelea erau documentele de care avea nevoie Line.

El scoase documentele din mapă. Prima hârtie era o foaie tipărită din registrul ofițerului de serviciu. Pe 24 mai 1969, la ora 07:48, venise o notificare urgentă din partea serviciului de gardă al spitalului către poliție, trimisă pe strada Herman Wildenvey numărul 4.

Solveig Hansen își găsise soțul spânzurat în beci. Patrula care se deplasase la locul faptei a raportat că doctorul Gravdahl îl declarase mort pe bărbatul în vârstă de 41 de ani, pe nume Gustav Hansen. Exista și o corectură în mesajul primit de la medicul de gardă. Fiul defunctului, în vârstă de 19 ani, Viggo Hansen, fusese cel care-l găsise spânzurat în boxa din beci. Raportul era semnat de agentul de poliție Thorsen.

La acel raport era anexată o copie a certificatului de deces și se întindea doar pe trei sferturi de pagină. Gustav Hansen se spânzurase în boxa din beci. Cordelina fusese prinsă de o țeavă de evacuare de sub tavan. Era prinsă jos, pe tavan, astfel încât defunctul s-a sinucis aplecându-se în față, în poziție de stat în genunchi. Intenția fermă de a-și duce gestul până la capăt a fost susținută de declarația soției, conform-căreia bărbatul fusese foarte deprimat pentru că era șomer după ce fusese angajat o lungă perioadă la dezvoltarea rețelei de energie din Vestlandet.

În mapă nu era nicio fotografie. În urmă cu 40 de ani nici nu se obișnuia să se facă fotografii în astfel de cazuri.

Wisting adună documentele și le lăsă pe colțul biroului, ca să-și amintească să le ia acasă.

Arhiva din beci găzduia tragedii mai mari, schițate în rapoarte mai scurte decât în cazul sinuciderii lui Gustav Hansen.

Rămase așezat la masă, cufundat în gânduri.

— Evident, mormăi el nervos.

Porni calculatorul și dădu clic pe fotografiile pe care Espen Mortensen le descărcase de pe cardul de memorie al lui Bob Crabb. Le răsfoi pe rând, până când dădu peste ceea ce căuta. Acea fotografie în care se vedea fântâna de pe pajiștea din fața fermei ce stătea să se prăbușească. Acum, când știa ce ar putea să se ascundă pe fundul fântânii, detaliul care-i atrăgea atenția era hambarul ars din fundalul fotografiei. Incendiul acela trebuie să fi fost atât de puternic, încât au fost chemați polițiștii și pompierii. Pe undeva, prin beciul poliției, trebuie să existe un raport cu descrierea incendiului, a daunelor produse de acesta și, probabil, cu cauza incendiului.

Nu existau prea multe incendii de asemenea proporții în districtul lor, cel mult unul sau două.

Wisting se uită din nou la fotografie. Probabil că locul fusese părăsit cu mult timp înaintea incendiului, dar vegetația părea să fi pus stăpânire pe locul pârjolit. Incendiul avusese loc cu cel puțin zece ani în urmă.

Deschise jurnalul informatic cu toate cazurile de amendă. Sistemul nu era conceput doar pentru a căuta cu eficiență un caz înregistrat, ci și pentru a scoate rapid statistici și pentru a face analize. Dacă voia cineva să știe câte mașini s-au furat în raza unei secții de poliție în anul precedent, nu trebuia decât să tasteze încălcarea respectivă a legii și perioada. Apoi rezultatele căutării puteau fi filtrate în funcție de zona orașului, strada pe care au avut loc cele mai multe furturi, ziua sau ora la care s-au petrecut. Astfel numărul cazurilor devenea un instrument de management pe care poliția îl putea folosi ca să-și trimită resursele către un anumit caz.

Wisting nu era un utilizator experimentat. Doar pentru a porni de undeva, introduse o perioadă din 1989, anul în care Robert Godwin a fugit din SUA, până în 2005. Problema era că incendiile erau trecute în statistică sub diverse categorii, în funcție de cauze și de daunele produse.

În plus de asta, unele incendii erau înregistrate la investigații, așa cum și decesele obișnuite puteau fi înregistrate, pentru a consemna suspiciunile de omucidere.

Căutarea lui Wisting îi blocă sistemul. Când, în sfârșit, s-a afișat rezultatul, acesta conținea 1.132 de cazuri. Totul, începând cu incendierea coșurilor de gunoi și a mașinilor, până la case și școli.

Se lăsă pe spate și se hotărî să încerce o altă abordare. Finn Haber fusese tehnicianul criminalist al acelei secții de poliție până când a ieșit la pensie. Wisting avea numărul lui. Își scoase telefonul și-l sună.

Vocea care-i răspunse era fermă și calmă, așa cum fusese întotdeauna, chiar și când Wisting îl chemase de urgență în nopțile în care avuseseră loc cele mai cumplite cazuri.

— Am nevoie de ajutor, spuse Wisting după câteva replici de complezență. Și nu-ți pot explica motivul acum.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am o fotografie care a fost făcută cândva în vara aceasta. Trebuie să aflăm unde este locul din fotografie.

— Nu l-ați întrebat pe cel care a făcut poza?

— E mort acum.

Se așternu liniștea preț de-o clipă, apoi Finn Haber continuă:

— Ce te face să crezi că aș putea fi de ajutor?

— În fotografie este o fermă mică foarte veche, îi explică Wisting. Hambarul este ars complet. M-am gândit că poate ai fost chemat la acest incendiu.

— Trebuie să văd fotografia, îi răspunse Haber. Sau este atât de secretă încât nu poți să mi-o trimiți?

— Pot să ți-o trimit pe telefon, îi sugeră Wisting.

— Trimite-mi-o! îi răspunse scurt Haber și închise fără alte comentarii.

Wisting simplifică totul. Ținu mobilul în fața ecranului și făcu o fotografie.

Poza rezultată era surprinzător de bună. Dacă Haber ar ști unde era acel loc, l-ar găsi cu ușurință.

Expedie fotografia ca atașament într-un SMS. După zece secunde primi un apel de la Haber.

— Hagatun, îl informă scurt. A fost părăsită în anii 1970 și a rămas nelocuită de atunci. A ars în august 2000. Probabil o joacă de copii cu chibrituri. Casa nu mai era cuplată la energie și nu era nicio altă sursă care ar fi putut cauza incendiul.

Wisting dădu din cap. Acum își reaminti și el cazul. Doi băieți de la o fermă învecinată fuseseră audiați, dar refuzaseră să admită c-ar fi avut de-a face cu incendiul.

— Un drum năpădit de buruieni merge într-acolo, chiar înainte de drumul de acces către fosta scoală din Tanum, continuă Haber. Poate fi destul de dificil să ajungi acolo, mai ales după ultimele ninsori.

Wisting scoase o hartă din sertar și o despături. În acel loc erau marcate două construcții mai mari și trei mai mici. Locul era înconjurat de pădure.

— Drum bun și cale bătută într-acolo! îi ură Haber. Și Crăciun Fericit îți doresc!

— Mulțumesc, la fel și ție! îi răspunse Wisting. Și mulțumesc pentru ajutor!

Închise chiar în momentul în care Benjamin Fjeld intra în birou. După el venea Nils Hammer.

— Cred că am identificat unul dintre locuri, spuse Fjeld și puse fotografia casei părăsite pe biroul lui Wisting.

Wisting se uită la fotografia printată și la cea de pe monitor.

— Hagatun, îl informă scurt.

Tânărul anchetator deschise gura, dar rămăsese fără cuvinte. Hammer zâmbi cu gura până la urechi.

— Și eu am aflat acum două minute, le explică Wisting și le relată despre conversația cu fostul specialist în incendii.

— Ce dispui să facem acum? întrebă Fjeld. Să continuăm cu cercul pasionaților de istorie și chestii de genul acesta?

Wisting reflectă. Informația inclusă în fotografiile digitale consemna că imaginile fuseseră obținute în aceeași zi, la o distanță de mai puțin de două ore.

La ferma pe care o identificaseră era imposibil de ajuns fără mașină. Asta însemna că fotograful nu parcursese o distanță prea mare între cele două locuri și celelalte locuri fotografiate trebuie să se afle prin apropiere.

— Concentrați-vă asupra proprietarilor din acea zonă, spuse el, încercuind zona mare din jurul cătunului Hagatun.

Tânărul anchetator dădu din cap, de parcă ar fi voit să spună că înțelege raționamentul lui Wisting. Apoi făcu stânga împrejur și ieși din birou.

— Ar fi meritat niște laude, comentă Hammer și se așează.

Wisting aprobă. Nu prea se pricepea să le spună cuvinte de laudă celorlalți anchetatori când aceștia făceau o treabă bună. În calitate de șef de investigații, avea sarcina de a păstra entuziasmul și implicarea la cote ridicate în rândul membrilor echipei sale.

Hammer își scoase încet cutia de snus din buzunar. Wisting se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vrei să-ți asumi tu răspunderea pentru asta?

— Adică?

Wisting aşteptă până când Hammer îşi vârî pachetelul de snus sub buza superioară.

— Vreau să alcătuieşti un plan ca să ajungem la ferma aceea şi să secăm fântâna. Fără să afle cineva că aceasta este o acţiune întreprinsă de poliţie.

40.

Era aproape ora șapte și jumătate când Line se ridică și-și dezmorți picioarele. Apoi făcu câteva fotografii cu obiectele din camera închisă și aranjă lucrurile din cufăr așa cum fuseseră, dar mai întâi fotografie numele de pe arborele genealogic. Apoi închise ușa și prinse lacătul înapoi în inelele metalice.

Afară începuse să bată vântul. Era un vânt rece, care-ți înghețа sângele și care-ți biciuia fața. Line porni, cu pași mici și rapizi, pe drum în sus.

Fusese la magazin înainte de-a ajunge acasă și lăsase cumpărăturile în mașină. Acum le luă și le duse în bucătărie.

Tatăl ei nu sosise acasă, așa că puse alimentele în frigider, își făcu o ceașcă de cafea și se duse în biroul de la etaj.

Reușise să adune multe informații în ziua respectivă, se gândi și așeză laptopul pe birou. Nu era sigură cum va folosi toate acele informații, dar, în orice caz, era pe cale să-și contureze o imagine despre Viggo Hansen și despre viața acestuia. O viață petrecută în umbra greșelilor comise de părinții săi.

Luă o coală albă, scrise numele lui în mijlocul foii și-l încercui. Apoi scrise numele oamenilor care, într-un fel sau altul, avuseseră o legătură cu el. Trecu numele părinților lui chiar deasupra cercului interior, marcând printr-o cruce faptul că erau decedați. De partea cealaltă, trecu numele prietenilor și cunoscuților lui. Artistul Tivind Aske și Odd Werner Ellefsen din scoală, Frank Iversen de la fabrica de creveți, Neamțul-Ole și Irene, cu un semn de întrebare în dreptul ei.

Separat, scrise numele vecinilor și, la final, notă ceea ce aflase de la persoane cu funcție oficială. Cu preotul vorbise deja, dar ar trebui să vorbească și cu doctorul care, pe vremea lui, îl declarase

inapt de muncă. Poate c-ar fi trebuit să vorbească și cu cineva care-l cunoscuse în perioada în care fusese internat la psihiatrie. Trebuie să fi existat un responsabil de caz la Forțele de Muncă Norvegiene, NAV, care să dețină acea informație.

Își scoase notițele obținute în urma conversației purtate cu Annie Nyhus din ziua respectivă. Frank Iversen se mutase cu părinții în Langesund când tatăl lui se angajase pe post de controlor încărcare-descărcare marfă, în anii ’60.

Nu exista niciun Frank Iversen în Langesund, cel puțin nu în evidența datornicilor și în niciun alt registru la care ea să aibă acces. Trimise informațiile pe care le deținea la departamentul de verificări al ziarului, pentru că ei ar fi putut să-l identifice într-o altă regiune a țării.

Trebuia să se gândească la modul cel mai serios să înceapă să scrie sau cel puțin să structureze materialul.

În loc să înceapă să schițeze materialul pe laptop, așa cum obișnuia, de data aceasta scoase la imprimantă fotografiile pe care le făcuse. Le prinse pe tabla de plută, pentru a putea recrea ordinea cronologică a vieții lui Viggo Hansen.

Adăugă și fotografiile cu casa cea întunecată și sinistră, cu ușa care fusese spartă, programul TV de pe măsuță, fotografia din care se vedea ceafa cadavrului așezat pe scaunul din fața televizorului, felicitările de Crăciun, pozele de familie, lacătul de la boxa din beci, certificatul de deces al tatălui lui și tăieturile din ziare despre spargerea seifurilor din 1960. Tot cam așa proceda și un cineast când crea firul epic, reflectă ea și așeză vechea fotografie a clasei în acel șir de poze.

La final, îi rămăseseră două fotografii despre care nu știa dacă fac parte din această poveste. Fotografia cu cele două scaune goale, în dreptul măsuței din camera de zi, și cea cu cafetiera care fusese pregătită dinainte la bucătărie. Rămase cu ele în mână, gândindu-se ce șanse ar fi fost ca o

persoană să fi intrat peste Viggo Hansen și să-l fi ucis.

Acum, când avea această perspectivă de ansamblu, posibilitatea i se părea mult mai mică decât înainte. El niciodată nu primea vizite și atunci cine ar fi putut să vină să-l ucidă?

Auzi o portieră trântindu-se și imediat auzi pașii tatălui ei jos, în hol. Lăsă din mână cele două foi imprimate și coborî în întâmpinarea lui.

Vedea că era extrem de tulburat. Avea cearcăne și era palid. Pe chip avea adâncituri și riduri fine pe care înainte nu le observase și care-l făceau să semene cu un portret dintr-o pictură veche în ulei.

— Am găsit dosarul despre sinucidere, spuse tatăl ei, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Ai avut dreptate, spuse el și-i întinse câteva documente într-o folie transparentă. S-a sinucis în beci.

Ea luă foile, surprinsă că el își amintise de rugămintea ei.

— Mulțumesc, îi spuse ea, dar se decise să mai aștepte până să cerceteze documentele.

În schimb, îl întrebă:

— Ți-e foame?

El îi zâmbi și dădu din cap, apoi porni pe urmele ei la bucătărie. Ea scoase tigaia, turnă puțin ulei în ea și o puse la încins, după care scoase din congelator o pungă de tocăniță semipreparată, *pytt i panne.*

— Asta-i tot ce am găsit, îl preveni ea, arătându-i punga.

— Chiar nu contează ce este, îi spuse el cu un zâmbet.

Ea răsturnă conținutul pungii în tigaie și o lăsă să se dezghețe.

— Mergi mâine la înmormântare? întrebă ea, amestecând cubulețele de legume și de carne în tigaie.

Vedea pe chipul lui că e cu gândul în altă parte și că nu prea o asculta.

— Mâine-dimineață este înmormântarea lui Viggo Hansen, îi veni ea în ajutor. Eu mă gândeam să merg.

— Este foarte frumos din partea ta, spuse tatăl ei. Ai comandat și niște flori?

— Am sunat la florărie, îi răspunse ea. Am comandat o coroană. Am scris pe panglică: „Un ultim omagiu din partea vecinilor de pe strada Wildenvey”.

— Te-ai consultat și cu ceilalți vecini?

Line dădu din cap în semn că nu.

— Mi-am asumat riscul. Bănuiesc că nimeni nu va veni oricum mâine-dimineață ca s-o vadă.

— Cât îți datorez? întrebă el, scoțând portofelul din buzunarul de la pantaloni.

— Pentru mâncare sau pentru flori? Nu-mi datorezi nimic, spuse ea, întorcând mâncarea în tigaie. Ai apucat să-l întrebi pe Thomas dacă vine de Crăciun acasă?

Tatăl ei se duse la bufet și scoase două farfurii.

— Îl pot suna mâine-dimineață, îi răspunse el și pregăti masa.

Au mâncat în liniște. Line ar fi avut chef să-i povestească despre cum începea să prindă contur istoria vieții lui Viggo Hansen, dar nu deschise subiectul. Tatăl ei avea alte lucruri pe cap. Cazul la care lucra acum îl preocupa într-un mod nemaivăzut până atunci de către ea. Era mai îngrijorată din această cauză și nu se mai supără că o lăsase complet pe dinafară.

41.

Știrea că identificaseră unul dintre locurile în care Robert Godwin ar fi putut să ascundă vreo victimă norvegiană se răspândise deja înainte de ședința de dimineață.

— Benjamin Fjeld a identificat una dintre fermele din fotografii, începu Wisting, lăsându-l pe tânărul anchetator să culeagă laurii. Provocarea este aceea de a afla ce anume conține fântâna, fără ca această mișcare să ajungă la buletinele de știri.

Îi făcu un semn lui Nils Hammer, care se ridică și se duse la proiector, unde Mortensen arăta o fotografie din avion cu ferma părăsită. Pădurea pusese stăpânire pe acele clădiri, care deveniseră greu de întrezărit prin hățișul de crengi înverzite.

— Ferma se află la circa 300 de metri depărtare de drumul principal, îi explică Hammer, arătând cu degetul. L-am pus pe un amic de-ai mei care are tractor să curețe zăpada până cât mai aproape de casă. După aproximativ 200 de metri, pe drumul acela sunt pietre căzute de pe povârniș. Asta înseamnă că ultima porțiune de drum va trebui parcursă pe jos.

Wisting aruncă un ochi pe fereastră. Pesemne că stratul de zăpadă ajunsese în medie la 70 de centimetri grosime pe alocuri, înainte de schimbarea vremii și instalarea gerului.

— Pentru a nu atrage atenția asupra noastră, ne vom sui cât mai mulți și vom pune cât se poate de mult echipament într-o singură mașină, continuă Hammer. Am făcut rost de o mașină de transport cu tracțiune integrală, e în garaj.

— Ai vorbit cu proprietarul terenului? se interesă Christine Thiis.

Hammer îi făcu semn că nu.

— Proprietatea a fost cumpărată de Bertram Nalum cândva prin anii ’80. S-a ocupat mai mult de pădure și de terenul arabil, dar în 2000 a primit

o despăgubire de la firma de asigurări, după ce i-a ars hambarul.

Benjamin Fjeld ridică mâna.

— De fapt, aici există o legătură, spuse el. Când l-am interogat pe Jonathan Wang, mi-a povestit că a muncit la ferma lui Bertram Nalum înainte de a-și cumpăra propria lui gospodărie.

— Nu cumva venea din Austria? dori Wisting să știe.

Tânărul investigator dădu din cap.

— Când a venit în Norvegia?

— La începutul anilor ’90.

Wisting își notă numele bărbatului cu cicatricea pe față, apoi îi făcu semn lui Nils Hammer să continue.

— Am chemat patru bărbați de la trupele speciale care pot să coboare pe fundul fântânii, continuă Hammer. Aceștia se vor întâlni aici la ora zece. Nu știm care sunt condițiile sau cât de complexă va fi operațiunea despre care vorbim. Dacă în fântână este apă, atunci poate fi înghețată până la fund.

— Ce vom face dacă găsim ceva? întrebă Torunn Borg.

— Atunci cazul, va fi preluat de tehnicienii de la criminalistică.

Espen Mortensen trase cana de cafea în dreptul lui.

— Dacă vom găsi lucrul de care ne temem noi, va fi o muncă imensă, observă el.

— Putem să vă susținem și noi cu un echipaj, interveni prompt Leif Malm de la Kripos. Băieții pot să se prezinte la apel în două ore, dacă este nevoie.

Wisting dădu din cap, apoi întrebă:

— Ai reușit să obții o listă de nume?

Leif Malm își drese glasul.

— Da, răspunse el, scoțând un set de liste capsate din mapa lui. Este mai scurtă decât am estimat eu ieri. Mai exact, dacă limităm căutarea la

femei cu vârsta cuprinsă între 18 și 25 de ani, vârsta victimelor lui Robert Godwin în SUA, ne rămân 14 nume. Dar dacă presupunem că el a ales și victime mai în vârstă, deoarece el însuși a îmbătrânit, lista este de trei ori mai lungă.

— Câte, mai exact?

— 46 de dispariții. Cazurile de posibile sinucideri și femei care au dispărut în expediții în pădure sau în munți au fost excluse. Am procedat similar și cu alte câteva cazuri în care soțul a fost pus sub acuzare, dar în care corpul n-a fost niciodată găsit.

Donald Baker de la FBI stătuse în liniște și ascultase.

— Cât de aproape sunt aceste cazuri de drumurile principale? Ai aflat ceva despre asta?

Leif Malm dădu din cap.

— 12 dintre cele 14 femei au dispărut din marile orașe care sunt interconectate cu drumuri europene.

— Ai mai găsit și alte asemănări între cazurile acestea din listă? se interesă Wisting.

— Am putea spune că se observă o oarecare periodicitate, răspunse Malm. Primul caz din listă datează din 1991, apoi un alt caz a apărut aproximativ un an mai târziu, dar există câteva intervale de timp goale, ceea ce face ca aceste cazuri să nu constituie un tipar.

— De când datează cel mai recent caz? întrebă Christine Thiis.

— De acum doi ani și jumătate.

— Cum rămâne cu celelalte liste? întrebă din nou Wisting. Listele cu bărbații din grupa corespunzătoare vârstei lui și care s-au stabilit în acest district?

— Mă ocup de asta, îi explică Torunn Borg.

— Poți să fii mai explicită?

— Încerc să-i localizez pe cei mai recent sosiți, după mesajele transmise de aceștia autorităților norvegiene, prin care anunță că vor să locuiască

aici, așa cum impune legea. Apoi m-am uitat la situația familială și alte relații, ca să pot alcătui o listă scurtă de la care să pornim căutările. De exemplu, există șanse reduse ca persoana pe care o căutăm să fie o persoană publică sau să dețină o poziție de conducere în afaceri sau în industria Norvegiei.

Donald Baker îl aprobă.

— Cel pe care-l căutăm duce, mai mult ca sigur, o viață izolată, precizează el.

— După ce obținem rezultatele filtrate, vom putea face o comparație facială între vechea lui fotografie din anunțul de dare în urmărire și fotografia de pașaport sau poze din alte registre, continuă Torunn Borg.

— Avem acces la pozele de pașaport?

Întrebarea era justificată. În urmă cu o jumătate de an, un nou regulament le interzisese polițiștilor să acceseze registrul de pașapoarte în cercetările lor de urmărire penală.

— Fotografiile există acolo, constată Torunn Borg, fără să specifice cum avea de gând să fenteze regulamentul. Întrebarea este la ce fel de rezultate trebuie să ne așteptăm. Probabil că vârsta și-a pus amprenta asupra înfățișării lui, dar a și făcut ceva ca să-și schimbe aspectul fizic.

— Ce ziceți de un portret-robot? sugeră Espen Mortensen. O fotografie prelucrată pe calculator care să ne ofere o înfățișare aproximativă a lui Robert Godwin.

— Oamenii noștri se ocupă de caz, o asigură Donald Baker. Astfel de programe nu sunt altceva decât niște presupuneri, dar ne-ar prinde bine în acest caz.

Benjamin Fjeld ridică mâna. Wisting îi dădu cuvântul.

— Nu-i așa că el folosea cloroform asupra victimelor sale? întrebă el.

— Așa este, spuse Donald Baker. În registre s-a consemnat dispariția unei cantități destul de mari

de cloroform din departamentul de chimie de la universitatea la care a lucrat el. Dacă și aici folosește aceeași metodă, trebuie să aibă acces la o resursă de cloroform. Cred că tiparul este similar.

— De fapt, la ce se folosește cloroformul? întrebă Hammer. În afara sedării oamenilor din filme?

— În industria chimică, răspunse Mortensen. Este un solvent.

Torunn Borg dădu din cap și-și notă și acest parametru de căutare în listele cu nume.

— Ce ne facem dacă presa începe să întrebe la ce anume lucrăm? făcu Christine Thiis.

— Bună întrebare, comentă Leif Malm. Când se va afla, ziarele vor vui cum nu s-a mai văzut. CNN-ul va veni încoace ca să difuzeze știrile live.

Wisting, la rândul lui, îi adresă o întrebare lui Nils Hammer. Acesta avea suficientă experiență la departamentul de narcotice și știa să folosească metode de cercetare și măsurători neortodoxe.

— Vom face cât mai puține declarații, sugeră Hammer. Dacă se vor apropia prea mult, atunci le vom spune că lucrăm la un caz referitor la niște carteluri de droguri și căutăm un transport. Atunci jurnaliștii obișnuiesc să păstreze discreția. Nimănui nu-i arde să strice o anchetă antidrog în derulare.

— Cum facem asta?

— Cel mai simplu este să transferăm toate întrebările către departamentul antidrog și să-i lăsăm pe ei să le spună că nu doresc să comenteze o anchetă în plină desfășurare.

Wisting aprobă.

— Un plan bun! zise el, apoi recapitulă restul sarcinilor și lămuri chestiunile de ordin practic.

Donald Baker rămase în sala de ședințe după ieșirea tuturor. Se ridică și se duse la fereastră. Afară, lumina dimineții făcea zăpada să scânteieze.

— Sper că toți înțeleg cât este de important să păstreze secretă întreaga operațiune, spuse el.

Robert Godwin este pe undeva pe-aici, nu trebuie decât să-l încercuim. Dar, dacă se află că suntem pe urmele lui, îi vom pierde iarăși urma.

Agentul FBI se răsuci către Wisting.

— Are 61 de ani acum, dar este ca un pește prădător, spuse el. Uneori trebuie să iasă din adâncuri ca să tragă aer proaspăt. O dată la doi ani face o nouă victimă. Mai are încă vreo cincisprezece sau douăzeci de ani de trăit. De aici deducem că ar mai putea face opt sau zece victime dacă nu-l găsim.

42.

Chiar când parca în fața bisericii îi sună telefonul. Avea numărul salvat în agendă – era Knut A. Sandersen, șeful departamentului de știri.

Îi răspunse prin a-și rosti numele.

— Tocmai intru în biserică, merg la slujba de înmormântare, adăugă ea, ca șeful ei să nu se întindă prea mult cu vorba.

— Cine a murit?

— Viggo Hansen, bărbatul găsit în fața televizorului. Îți amintești?

— Mda, cum merge scrisul la articolul acela?

— Bine, îi răspunse Line. Știu unde stătea și la ce se uita când a murit.

În fundal auzi uruitul aparatului de cafea și și-l imagină pe șeful departamentului de știri ținând telefonul între bărbie și umăr.

— Sper că se uita la o emisiune cu audiență mare sau ceva de genul ăsta, zise el. Poate vei fi invitată în studioul acelei emisiuni.

— Se uita la Discovery Channel. Stătea singur acasă și de acolo urmărea mersul lumii. Este un unghi foarte bun din care să începi portretul unui om însingurat. Chiar atunci urmărea un program despre celebre cazuri de la FBI, continuă Line.

— De unde știi asta? Că tocmai la asta se uita?

— Își planificase seara și bifase emisiunea în programul TV. Era deschis pe măsuță, la ziua de joi, 11 august. Mai era bifată încă o emisiune, la o oră mai târzie, despre elanii din Alaska, pe postul național NRK 2, dar atunci când el a fost găsit, televizorul era în continuare pornit pe Discovery Channel.

— Ce fel de fotografii ai?

— Am câteva făcute în casă, îi răspunse Line. Dar am unele și de la locul crimei, care pot fi folosite în ziar.

— Un portret ai?

— Cea mai recentă poză cu Viggo Hansen datează de la o reuniune de clasă din 1964.

— Nu-i suficient.

— Eu cred că ar merge, ripostă Line. Este o fotografie care este grăitoare despre cât de puțin le-a păsat oamenilor de el. Și că nimeni n-a făcut o singură fotografie cu el în ultimii 47 de ani ai vieții sale.

Șeful departamentului îi dădu dreptate aici.

— Mai ai mult până termini articolul? se interesă el. E posibil să am nevoie de tine la un alt material.

Line se aplecă peste volanul mașinii și se uită la drapelele care erau coborâte pe jumătate, de fiecare parte a porții de acces în spre cimitir.

— Ce fel de material? îl întrebă ea.

— Vinerea trecută s-a găsit un alt cadavru, într-o zonă defrișată, chiar la marginea orașului.

— Am auzit și eu ceva, aprobă Line.

— Se bănuiește că ar fi ceva acolo. I-am pus deja pe Morten P și pe Harald Skoglund să se ocupe de asta, dar s-ar putea să am nevoie și de tine. Tu ești cea care are cunoștințe în partea locului.

— Ce te face să crezi că ar fi ceva acolo?

— Am prins de veste că probele ADN au fost trimise la Interpol.

Line simți cum o cuprinde curiozitatea.

— Asta ar avea sens doar dacă individul ar fi străin, observă ea.

— Eu cred că e mai mult de-atât. Au chemat un anatomo-patolog în afara programului și au făcut autopsia încă de sâmbătă. În mod normal amână autopsia până luni. Au chemat chiar și oameni în plus în laborator. Omul nostru din interior zice că li s-a ordonat să lase orice altceva deoparte.

— Poliția ce zice?

— Încă nu i-am întrebat pe ei, mai întâi facem cercetări preliminare. Dar o echipă de tehnicieni de la Kripos așteaptă să se-ndrepte către Larvik.

— De unde ați aflat toate astea?

— Am aflat pe surse, din poliție.

Line zâmbi în sinea ei. „Surse din poliție” nu putea însemna altceva decât că unul dintre tehnicienii criminaliști a menționat acasă că va lipsi câteva zile, iar soția lui a spus mai departe, într-o conversație cu o prietenă, care la rândul ei a ciripit mai departe. Oricum, indiferent care ar fi fost sursa, informațiile erau interesante și înțelegea acum de ce Sandersen era interesat de caz.

La capătul firului se lăsă tăcerea. Îl auzi înghițind o gură de cafea.

— Tu ai auzit ceva despre asta? întrebă el când ea nu mai zise nimic.

Line ocoli întrebarea.

— Am fost ocupată cu propriul meu articol, îi spuse ea.

— Dar există vreun semn că ar fi ceva interesant la mijloc? insistă șeful departamentului.

— N-ar fi mai bine ca Morten P să ia legătura direct cu poliția? îi sugeră ea. Dacă ei nu pot să răspundă, și tăcerea lor este un răspuns.

— Da, da, vom urma procedurile obișnuite, doar mă întrebam dacă nu ai prins tu ceva din zbor.

— Înțeleg.

— Rămâi cu antenele ridicate atunci și sună-mă dacă auzi ceva. Înainte de-a publica ceva, trebuie să avem identitatea bărbatului. Cred că așa vom obține niște titluri suculente.

43.

Ramurile pline de zăpadă atârnau greu pe marginile drumului îngust. Wisting ținea concentrat volanul, în timp ce mașina fără însemnele poliției înainta prin nămeți. Cauciucurile se învârtiră în gol pe ultima pantă înainte de terenul plat. În față, descoperi dubița care adusese oamenii și echipamentul până în locul în care se vedea mormanul de pietre prăvălite pe drum.

— Mai departe nu putem merge, îi spuse el lui Donald Baker, oprind motorul.

Donald Baker dădu din cap.

Înainte de-a se da jos din mașină, își puse mănușile și căciula. Baker fusese nevoit să împrumute un costum de neopren din magazia unității de intervenții. Era cu un număr prea mic și-l făcea să se miște greu.

— E frig, constată americanul.

Wisting dădu din cap. Pădurea din jurul lor îi mai apăra puțin de vânt, dar aerul înghețat se simțea în nări.

De fapt, nici n-ar fi trebuit să vină aici în acest tărâm stăpânit de iarnă, dar agentul FBI era croit din aceeași stofă ca și Wisting. Simțea nevoia de a-și găsi propria orientare pe teren. Doar mergând pe urmele adevărate ale făptașului, amândoi simțeau că fac progrese.

Acolo unde se termina drumul, observară urmele oamenilor care cărau săniile grele cu echipament. Când Wisting porni pe acele urme, se afundă până la genunchi. Bocancii i se umplură de zăpadă într-o clipă. Când mergea, simțea cum zăpada se topea și-i uda picioarele.

Când ajunseră acolo, era ud leoarcă și de-abia dacă mai simțea frigul. Din hambarul ars nu rămăsese decât un perete înnegrit care răsărea din zăpadă.

Ferma părăginită părea încremenită în peisaj, pustie și înghețată, cu geamurile pline de flori de gheață, care-i împiedicau să vadă în interior.

— Un loc perfect pentru el, fu de părere Donald Baker.

Cei de la trupele speciale deja instalaseră un cort și fântâna dezafectată fusese deszăpezită.

Fântâna era o structură circulară de piatră, cu un braț de lemn care atârna într-o parte. O piatră de pavaj fusese așezată fix în mijlocul capacului de la fântână, suficient de mare și de grea ca să împiedice copiii s-o ridice. Unul dintre ofițeri o împinse la o parte și vârî marginea unei lopeți sub capacul de lemn. Capacul înghețase pe pietre, deci până la urmă fu nevoit să rupă una dintre scânduri.

În buzunarul lui Wisting începu să bâzâie telefonul, își dădu jos mănușa dreaptă și-l pescui din buzunar. Era un număr necunoscut.

— Da? răspunse el.

— Sunt Morten P de la ziarul *VG,* se prezentă interlocutorul.

Wisting simți că-i cade cerul în cap.

— Sunt William Wisting, îi spuse el.

Aburii respirației rămâneau în fața gurii asemenea unui nor alb, în timp ce vorbea.

— Vă sun în legătură cu cazul de vinerea trecută, îi explică jurnalistul. Despre un bărbat care a fost găsit pe o zonă de defrișare unde oamenii își taie singuri pomul de Crăciun. Cunoașteți cazul?

— Da, răspunse Wisting.

— A fost identificat?

Afară era prea frig ca să stea într-un loc. Wisting puse un picior într-o parte, se mută pe celălalt și apoi reveni.

— Nu avem o identitate certă, îi răspunse el. Dar avem o bănuială despre cine ar putea fi.

— I s-a făcut autopsia?

— Da.

— Sâmbătă sau duminică?

Jurnalistul avea o voce surprinsă, dar Wisting bănuia că insinua ceva prin acea întrebare.

Înjură în gând. Jurnaliștii mai experimentați, specializați pe crime, știau că la institutul medico-legal nu este nimeni în timpul weekendului și că efectuarea unei expertize în afara orelor de lucru însemna că e un caz absolut special.

— Da, răspunse el.

— S-a descoperit cauza decesului?

— Cadavrul prezenta semne că ar fi stat afară mult timp, îi răspunse Wisting, doar ca să evite răspunsul. După câte se pare, de prin vară.

— S-a descoperit cauza decesului?

Wisting se uită în jur, încercând să scape de această convorbire. Bărbatul cu lopata reușise să mai desprindă câteva bucăți de lemn din capacul fântânii. Doi dintre cei mai robuști agenți ai trupelor speciale pregătiseră corzi și carabine de escaladă. În câteva minute urmau să coboare patru persoane în fântână.

— Cauza morții nu s-a stabilit cu certitudine, îi răspunse el.

— Ce înseamnă asta?

— Că anatomo-patologul nu a transmis concluziile, îl lămuri Wisting.

Acesta era adevărul. Încă nu primise raportul medico-legal.

— Cum investigați acest caz? se interesă jurnalistul.

Atunci dispărură și ultimele bucăți de lemn din capacul fântânii. Donald Baker și alți câțiva bărbați se duseră către marginea fântânii și priviră în jos.

— Evident că avem în vedere toate opțiunile, spuse Wisting. Asta nu înseamnă că acest caz merită să fie pus pe prima pagină a ziarelor. Dar cel mai probabil este vorba despre un accident.

Jurnalistul nu se dădu bătut.

— Ce fel de accident?

— Investigația va scoate la iveală adevărul.

— Vreți să spuneți că ați pornit de la ideea că a murit acolo unde a fost găsit?

Wisting înghiți în sec, sperând ca acel sunet să nu se audă prin telefon.

— În caz contrar, ar fi fost evident vorba despre omucidere, comentă Wisting.

— Și nu este așa?

Nils Hammer ieși din cort cu o lanternă puternică, o aprinse și o îndreptă către fundul fântânii.

— Trebuie să închid acum, se scuză Wisting, încheind din scurt convorbirea, fapt care sigur urma să-l facă pe jurnalist și mai bănuitor ca până acum. Mă puteți suna peste două ore, spuse el în timp ce mergea alunecând înspre fântână.

— Peste două ore, confirmă jurnalistul.

Wisting memoră numărul lui Morten P, *VG,* și puse telefonul înapoi în buzunar. Apoi se duse către fântână și se aplecă peste margine. Era mai adâncă decât crezuse; să tot fi avut 6-7 metri. Apa înghețată zăcea asemenea unei oglinzi negre, jos, în adâncuri.

44.

Ușa imensă a bisericii se închise în urma ei. Chiar dacă fusese reținută la telefon de șeful departamentului de știri, ajunsese oricum prea devreme. Bărbatul de la firma de pompe funebre era deja pregătit. El îi zâmbi cu blândețe și-i întinse programul. Line îi răspunse printr-un zâmbet și luă foaia, o răsuci pe verso unde scria *Mulțumim pentru participare.*

— Este în regulă dacă fac fotografii? întrebă ea.

Bărbatul în costum negru întinse mâna calm înspre biserica pustie.

Sicriul alb era așezat în fața altarului. De fiecare parte se aflau niște sfeșnice mari, cu trei brațe, care proiectau o lumină tremurândă pe pereții albi.

Line își scoase aparatul de fotografiat și făcu câteva poze. Coroana de flori pe care o comandase era postată lângă sicriu, în partea inferioară. Pe capac era un buchet simplu de trandafiri roșii, dar, în afară de acestea, nu erau alte flori.

Ea încercă să găsească un unghi din care să nu se vadă panglica pe care scria mesajul din partea vecinilor.

Când murise mama ei, se gândise foarte mult la felul în care este împachetată moartea, sub forma acestor ritualuri de înmormântare. Cei care ne-au părăsit, scrie în anunțuri, care par doar să fi plecat altundeva. „Odihnească-se în pace”, scrie pe panglici sau pe pietrele funerare, de parcă moartea n-ar fi altceva decât un somn mult-așteptat și comod între niște plăpumi moi. După aceea a scris un articol despre moarte pentru una dintre revistele care apăreau în weekend. Printre altele, intervievase chiar și un cercetător în lingvistică despre cum limbajul ascunde adevăratul sens al morții și despre cum încercăm să îndulcim adevărul necruțător care spune că acesta este sfârșitul.

Nu venise nimeni altcineva și ea își alese un loc pe șirul din dreapta, rândul al treilea. Razele de lumină ale soarelui de iarnă pătrundeau prin vitralii spre spațiul unde se afla corul și luminau particulele de praf care dansau în aer.

Organistul începu să cânte. Era un preludiu pe tonuri domoale și ea îl recunoscu dintr-un psalm pe care-l auzise de multe ori înainte, dar ale cărui versuri nu și le amintea.

Apoi ușa bisericii se deschise și Line auzi urme de pași. Apoi cineva se așeză.

Acum îi părea rău că se așezase atât de în față. Asta însemna că nu vedea cine sosea după ea și cine se așeza în spatele ei. Se ridică din nou și porni pe culoarul din mijlocul naosului.

Cel care venise era Eivind Aske. Artistul. Ea îl salută când trecu pe lângă el și se așeză pe ultimul rând.

Se uită la ceas. Era ora unsprezece fără șapte minute. Deja făcuse multe lucruri în ziua aceea, reflectă ea. Chiar dacă nu toate dăduseră rezultate. Trecuse pe la cele mai apropiate magazine, vorbise cu angajații, dar nimeni nu și-l amintea pe Viggo Hansen. În orice caz, nu puteau spune nimic cert despre el, fără o poză de-ale lui în fața ochilor. Aceeași poveste la frizerie. La frizerie erau mulți clienți vârstnici, dar niciunul dintre ei nu știa cine este Viggo Hansen.

Apoi sunase la lăcătușerie și aflase numele și numărul de telefon al lui Roger Nicolaysen, care montase cele două yale pe ușa lui Viggo Hansen, și care, se pare, fusese ultima persoană care vorbise cu acesta. Încercase să-l sune înainte de înmormântare, dar nu-i răspunse nimeni.

Ultimul lucru pe care-l făcuse înainte să plece fusese să-și verifice e-mailul. Ziarul descoperise un anume Frank Iversen care era cu un an mai în vârstă decât Viggo Hansen. Acela locuise în Stavern, iar ulterior se mutase în Langesund. Acum figura ca emigrant în Danemarca, dar

reușiseră să-i afle adresa și numărul de telefon de-acolo.

Începu să bată orologiul. În același moment se deschise ușa și Line auzi niște pași ușori.

Femeia care trecu pe lângă ea era mică de statură și avea părul prins într-o împletitură complicată. Line o zări doar dintr-o parte. Avea în mână un singur fir de trandafir roșu, pe care-l depuse pe sicriu. Apoi se răsuci, se întoarse trei rânduri și se așeză acolo unde stătuse Line mai înainte. Părea să fie de-o seamă cu Viggo Hansen, părea să aibă în jur de 60 de ani. Era trasă la față și palidă.

Irene din felicitările de Crăciun, se gândi Line și se hotărî să discute cu ea după ceremonie.

Clopotele încetară să bată. Preotul ieși din sacristie, se postă lângă sicriu, făcu o plecăciune adâncă, apoi se așeză.

Organistul începu să cânte. Bărbatul de la pompe funebre se așeză în poziție similară cu a lui Line, dar pe șirul celălalt de bănci și începu să cânte:

Rămâi cu mine, noaptea grea vine;
E întuneric, rămâi cu mine!

Line deschise programul și intonă și ea cântecul.

Și când liniștea mă părăsește, Tu, care ne ajuți, rămâi cu mine!

Spre sfârșitul psalmului, preotul se ridică și se îndreptă către un amvon modest.

— Ne-am adunat astăzi aici ca să ne luăm adio de la Viggo Hansen, spuse el când orga termină cântecul, împreună îl vom încredința Domnului. Nu avem prea multe cuvinte înspre amintirea lui. Stăm împreună în fața Domnului în tăcere.

Line își înclină capul în timp ce preotul recită rugăciunea de început. Apoi urmă un alt psalm, *O, ce prieten am în Iisus,* apoi preotul își drese glasul și începu discursul.

— Iarna și-a făcut simțită prezența, rosti el. De parcă ar vrea să ascundă vederii noastre tot ce s-a

întâmplat până acum. Aș dori să vă împărtășesc câteva gânduri legate de asta, acum, când ne luăm adio de la Viggo Hansen.

Își plimbă privirea peste toți cei prezenți. De la Line până la femeia care venise cu un singur trandafir, de la bărbatul de la pompe funebre până la Eivind Aske. Apoi reveni la Line.

— L-am cunoscut pe Viggo Hansen, continuă el. N-aș putea să vă spun concret ce fel de om a fost, cine a fost el, la ce anume a visat sau care au fost lucrurile care-l făceau să râdă sau să plângă. Dar e frumos să ne amintim de cei care au trecut în neființă și care au contribuit la cursul istoriei. Cu toții avem un loc al nostru în cartea existentei. Nicio viață nu este trăită în van.

Apoi continuă cu discursul pe care i-l prezentase lui Line în birou. Preotul rămase neclintit în timpul discursului, ținându-se cu mâinile de-o parte și de alta a amvonului, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

— Există alinare și libertate în amintirea pe care o are Dumnezeu despre noi toți, rosti el ridicându-și ochii în sus. Amintirea Domnului este veșnică. Niciunul dintre noi nu este pierdut în mâinile Lui.

Apoi își lăsă privirea în jos și șopti molcom:

— Amin!

Chiar lângă sicriu se aflau o cutie din fier forjat și o lopățică. Preotul luă lopățica și o umplu cu pământ reavăn.

— Din țărână te-ai născut, în țărână te vei întoarce, declamă el și puse pământul pe coșciug. Și din țărână vei renaște.

Apoi slujba se încheie. Clopotele bisericii bătură de trei ori. Preotul străbătu încăperea, urmat de bărbatul de la firma de pompe funebre. Line se ridică, dar rămase pe loc până când femeia din al treilea rând trecu prin dreptul ei, apoi porni și ea.

De obicei, sicriul era purtat pe brațe până la o mașină. Așa procedaseră cu sicriul mamei ei, se gândi ea. Dar acum nu erau îndeajuns de mulți

oameni prezenți. Nu era nimeni care să-l care, de aceea fusese lăsat pe catafalc.

Line oricum sunase la crematoriu și stabilise o întâlnire. Sicriul urma să fie incinerat vineri și ea îi rugase pe cei de la crematoriu s-o lase să facă o fotografie. O ultimă fotografie.

Afară, gerul devenise mai năprasnic și Line își închise capsele jachetei. Un bărbat se oprise pe trotuar, în semn de respect pentru cei îndoliați. Zăbovi o clipă, aruncă o privire prin ușile deschise ale bisericii din spatele lui Line, apoi, când văzu că nu mai ieșea nimeni, își reluă drumul.

Femeia minionă cu trandafirul rămase locului. Avea nasul roșu și Line deduse fie că era răcită, fie că tocmai plânsese.

Căuta ceva în poșetă, dar își înălță privirea când Line se apropie de ea și i se adresă:

— Irene?

Femeia clipi rapid de câteva ori, apoi dădu din cap. Line se prezentă drept o vecină de-ale lui Viggo Hansen.

— Ai avea timp de o ceașcă de cafea? o întrebă ea. Femeia fu străbătută de un fior, de parcă gândul de a se așeza și de a vorbi cu Line ar fi înspăimântat-o. Deschise gura de parcă ar fi voit să spună ceva, apoi se răzgândi și dădu afirmativ din cap.

45.

În fântână nu putea intra decât o singură persoană. Unul dintre cei trei ofițeri de la trupele speciale sări pe perete, se postă cu spatele înspre puțul fântânii și trase de câteva ori de cordelină ca să verifice dacă e bine fixată. Apoi se lăsă pe spate și coborî în rapel, ținând o lanternă fixată pe cască și cu un târnăcop de gheață prins la centură.

Wisting îi urmări coborârea. Pereții fântânii erau acoperiți cu pietre care se erodaseră din cauza înghețului. Polițistul își găsea puncte de sprijin în crăpături și mici colțuri de piatră. Când se apropie de suprafața înghețată, își lăsă cu grijă un picior pe gheață. Era destul de rezistentă ca să-l țină.

Scoase târnăcopul de la brâu și rămase atârnat pe jumătate în ham. Dădu câteva lovituri, de încercare. Bucățile de gheață săreau în toate părțile. Pereții fântânii produceau un ecou și loviturile răsunau astfel până la cei care asistau la suprafață.

— Ziarele au început să facă săpături, îi spuse Wisting agentului FBI aflat lângă el.

— Legat de asta? întrebă Donald Baker, arătând înspre fântână.

— Nu legat de asta, ci de Bob Crabb, îi zise Wisting.

Bărbatul de lângă el se strâmbă.

— Și voi ce faceți în privința asta?

— Încercăm să-i ținem la distanță.

Câteva bucăți și mai mari de gheață se desprinseră. O găleată fu trimisă în adâncuri, pentru ca gheața să poată fi ridicată la suprafață. Wisting rămase aplecat deasupra marginii fântânii, gândindu-se la oamenii care defrișaseră zona, care construiseră casa și care săpaseră fântâna odinioară, în urmă cu peste o sută de ani. Cineva săpase mult și bine după apă, mai întâi în speranța că sursa de apă visată era chiar acolo, apoi cu

furie, când observase că nu o găsește. Până când, într-un final, dăduse de pânza freatică.

Multe găleți pline cu pământ, lut și pietriș trebuie să fi fost scoase de acolo, pe măsură ce fântâna devenea tot mai adâncă. Când în sfârșit au dat de apă, jos, în adâncuri, pereții au fost acoperiți cu ardezie, ca să mențină apa curată.

— Am străpuns gheața! strigă bărbatul de jos, de pe fundul fântânii, curmând șirul ideilor lui Wisting. Gheața are o grosime de circa 20 de centimetri.

Ofițerul continuă să spargă gheața vreun sfert de ceas, apoi urcă și predă ștafeta unui coleg. Acesta coborî și începu să lucreze cu și mai mult entuziasm și spărgea fragmente tot mai mari de gheață, care, la rândul lor, fură aduse sus.

— Poți să verifici adâncimea apei? strigă Nils Hammer către el.

Polițistul din fântână răspunse printr-un gest al mâinii și Hammer îi aruncă o sfoară cu un plumb în capăt.

Ofițerul prinse sfoara și o băgă în apa rece ca gheața. Sfoara îi alunecă din mâini până când greutatea ajunse pe fundul apei. Sfoara aceea era marcată prin noduri, din 50 în 50 de centimetri, și când o scoase de acolo Wisting numără patru noduri. Doi metri adâncime.

— Chiar dacă am găsi ceva aici, spuse Donald Baker făcând un semn spre fundul fântânii, și chiar dacă reușim să-l prindem pe Robert Godwin, ne va fi foarte greu să demonstrăm că el este autorul crimelor.

Wisting dădu din cap, deoarece și el își dăduse seama de asta. Cel mai recent nume de pe lista de posibile victime data de acum doi ani și jumătate. Nu avea nicio speranță că vor găsi urme tehnice sau biologice pentru a-l lega de acele cazuri. Simpla identificare a femeilor decedate urma să fie o mare provocare.

— Îl vom putea pune sub acuzare, continuă Baker. Avem deja un mandat de arestare pe numele lui. Putem să-l transportăm acasă imediat ce l-am localizat și să ne asigurăm că nu va mai vedea lumina zilei.

— Acestea sunt discuții pe care trebuie să le purtați cu avocații și cu procurorii, fu de părere Wisting. În eventualitatea în care va fi găsit. Dar în momentul de față el va trebui să răspundă pentru faptele lui în Norvegia, înainte de a fi expatriat.

Bărbatul din fântână sparse restul gheții, apoi urcă și el.

— Vom vedea, spuse Donald Baker, dar pe chipul lui se ivi o expresie îndârjită.

Din reacția lui, Wisting deduse că agentul FBI avea și o altă sarcină, dincolo de a acorda sprijin poliției norvegiene.

Bâzâitul generatorului le întrerupse conversația. Nils Hammer pregătise un furtun și un hidrofor pe care le lăsă în puț. Se auzi un gâlgâit când aparatul atinse suprafața apei și, imediat după aceea, din furtun începu să se reverse apa mocirloasă. Espen Mortensen construise o cutie cu o sită fină prin care să se filtreze apa din fântână.

Orice obiect absorbit de pompă ar fi rămas prins în sita metalică.

— Va dura în jur de jumătate de oră să golim fântâna, spuse Hammer, ținând un teanc de pahare de plastic într-o mână și un termos în cealaltă.

Wisting îi mulțumi și-și scoase mănușa dreaptă ca să ia paharul. Rămase în picioare, sorbind din cafea în timp ce-și încălzea degetele lipite de pahar.

Apa care se scurgea din furtun era de culoare maroniu-deschis, dar devenea tot mai întunecată la culoare. Câteva bețișoare și pietricele se opriseră în sită. Dintr-odată, furtunul se înecă, anunțând parcă un obiect mai mare ce fusese absorbit. Donald Baker prinse marginea lăzii și-și duse cana la gură. Un obiect ruginit și îndoit fu scos din

pompă. Mortensen îl ridică și-l studie îndeaproape. Părea să fie mânerul unei găleți, iar el îl aruncă înapoi în grămada de resturi.

Generatorul producea destul curent cât să alimenteze și un reflector. Nils Hammer îl fixă pe un stativ pe marginea fântânii și direcționă fasciculul puternic de lumină fix înspre fundul fântânii.

Wisting se aplecă peste margine și se uită în jos. Simți un iz de putred urcând dinspre apa stătută.

Doi polițiști veniră și se postară lângă el. Apoi încă unul. În scurt timp toți polițiștii se adunaseră în jurul fântânii.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic, privind tăcuți cum apa dispare centimetru cu centimetru. La final, pompa rămase pe pământ, trăgând și ultimul rest de apă.

Wisting răsuflă ușurat. Nu era nimic acolo. Fântâna era goală.

46.

Numele doamnei de la înmormântare era Irene Skisaker. Line o invită la cofetăria Jensens Conditori. Găsiră un loc chiar în capătul cafenelei, unde puteau vorbi nestingherite. Line se duse la bar și comandă pentru amândouă prăjitură Napoleon și cafea.

— Nu a venit prea multă lume, zise Line și se așeză.

— Am crezut că voi fi singura, spuse femeia și cuprinse ceașca de cafea în căușul palmelor.

Pielea ridată și aproape transparentă a mâinilor stătea strâns pe încheieturile degetelor.

— Bărbatul care a venit se numește Eivind Aske, o informă Line. Este un fost coleg de școală de-ai lui Viggo.

Irene Schisaker îi zâmbi cu blândețe și duse ceașca la gură.

— Tu ai cumpărat florile? o întrebă ea și așeză ceașca pe farfurie.

— În numele vecinilor, răspunse Line.

— Dar numai tu ai putut să vii?

Line dădu din cap.

— Sunt jurnalistă la *VG,* îi mărturisi ea și-i povesti despre reportajul la care lucra. A fost foarte greu să găsesc pe cineva care l-a cunoscut, spuse ea la final. Cineva care să-mi poată povesti cum a fost el.

Femeia din fața ei se lăsă puțin mai jos pe scaun, de parcă ar fi voit să devină invizibilă.

— Dar, de fapt, din ce motiv faci reportajul? se interesă doamna.

Line rămase puțin în cumpănă.

— Pentru că nu mi se pare corect, răspunse ea după o secundă.

— Ce anume?

— Faptul că nimeni nu i-a observat prezența, replică Line. Mi se pare că el n-a reprezentat

niciodată nimic și că n-a însemnat nimic pentru nimeni. De aceea m-am gândit că ar putea să dobândească o semnificație acum, într-un reportaj, astfel încât să ne reamintească nouă tuturor că trebuie să avem grijă unii de alții, precum și de timpul pe care-l putem petrece împreună.

— A însemnat ceva pentru mine, rosti femeia pe un ton blajin.

— Cum l-ai cunoscut?

— Am fost internați la același spital odinioară. Au trecut 20 de ani de atunci.

Line păstră tăcerea ca s-o facă să continue, dar Irene nu mai spuse nimic altceva.

— La ce spital mai exact? o întrebă Line.

— Granti.

Line dădu din cap. Spitalul din Granti, de lângă Tonsberg, era un spital de psihiatrie districtual cu tratamente de lungă durată pentru pacienți cu diverse afecțiuni.

— A existat o perioadă din viața mea în care am avut nevoie de ajutor, îi povesti femeia, uitându-se la Line, de parcă s-ar fi hotărât dintr-odată să fie puternică. Dar asta se întâmplase înainte ca noi să ne fi cunoscut. În astfel de locuri, oamenii formează legături puternice unii cu alții. Oamenii par să pătrundă unul în sufletul celuilalt într-o clipită. Acolo se vede și latura negativă a oamenilor și asta înlesnește legarea de noi prietenii. Este bine să ai prieteni care au înfruntat aceleași greutăți ca tine și care știu cum este viața. Atunci nu te mai simți atât de singur.

— Dar de ce a fost Viggo Hansen internat? se interesă Line.

— Suferea de halucinații, dar el a fost externat mult mai repede decât mine. După aceea a venit să mă viziteze, mai întâi la spital, ulterior acasă, în Horten.

— Ați păstrat legătura? o întrebă Line, încercând să nu pară chiar atât de nerăbdătoare.

Irene Schisaker își dădu părul de pe frunte într-o parte.

— Da, cel puțin pentru o perioadă, îi răspunse aceasta. A fost ciudat. Când amândoi eram bolnavi, eram capabili parcă să vorbim despre orice, dar în afara spitalului ne-am înstrăinat tot mai mult unul de celălalt. Ne-am întâlnit din ce în ce mai rar, apoi am întrerupt relația.

— Cum ai aflat de înmormântare?

— Mama a citit ferparul. Ea locuiește într-un cămin pentru bătrâni din Søbakken, în curând împlinește 90 de ani, dar obișnuiește să citească anunțurile mortuare. M-am gândit adesea să-l vizitez pe Viggo atunci când veneam în vizită la mama. O dată chiar am trecut pe la el, dar nu era acasă. Sau nu mi-a deschis.

— Dar acele halucinații de care suferea, spuse Line cu tact, în ce anume constau?

— Nu mi-a vorbit despre asta. Și-a dat seama că va fi externat cu atât mai repede cu cât încetează să mai vorbească despre ele. Dar cred că susținea că era posedat de spirite rele sau ceva de genul ăsta.

— Spirite rele?

— Nu, de fapt el nu le-a numit astfel, dar îi intrase în cap ideea că un om intrase în corpul altcuiva. În orice caz, era convins că un cunoscut de-ai lui nu mai era cel care pretindea că este.

— Cine să fi fost oare? o întrebă Line. Pentru că nu avea prea mulți cunoscuți.

Femeia ridică din umeri.

— După cum spuneam, nu prea vorbea despre asta.

— De când n-ai mai vorbit cu el?

— De foarte mult timp. De prin 1995, dar vara aceasta am primit o scrisoare de la el.

Line își ridică puțin capul.

— O scrisoare? Ce scria în ea?

Femeia dădu din cap nedumerită.

— Era cam dezlânată și scrisul era greu de descifrat, dar spunea că vrea să ne întâlnim. Mi-a

scris că avusese dreptate atunci. Și că nu fusese niciodată bolnav, dar nu era supărat că fusese internat. Pentru că altfel nu m-ar fi cunoscut niciodată și acum voia din nou să ne întâlnim.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu m-a mai contactat.

— Dar i-ai răspuns la scrisoare?

— I-am răspuns, dar se pare că a fost prea târziu. Ferparul scria că a murit în august. În aceeași perioadă în care i-am scris.

— Dar… începu Line.

Ea cercetase casa fără să fi găsit vreo scrisoare de la Irene Skisaker. Într-unul dintre rapoartele poliției fusese notat și conținutul cutiei poștale, dar nici acolo nu fusese găsită vreo scrisoare.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea, încercând să redreseze conversația. Ce anume l-a determinat să ia brusc legătura cu tine după atâția ani?

— Faptul că nu a fost, de fapt, bolnav, îi răspunse Irene Skisaker. Faptul că nimic din lucrurile acelea petrecute cu 20 de ani înainte nu fusese o iluzie. Mie, din contră, mi-a făcut impresia că tocmai se îmbolnăvise din nou. Chiar mă gândisem să sun la spital și să-i anunț pe doctori, dar, știi tu, oamenilor le este teamă să se bage în treburile altora, așa că am lăsat-o baltă. Și apoi a fost prea târziu.

— Eu ajunsesem să cred că Viggo Hansen a fost un om foarte singuratic, spuse Line, privind-o în ochi pe Irene Skisaker. Dar tu mi-ai povestit despre relația dintre voi: oare asta înseamnă că a avut parte și de iubire?

Femeia din fața ei se îmbujoră. Apoi îi răspunse printr-un zâmbet.

47.

Geamurile mașinii erau opace din cauza gheții. Wisting porni motorul rece și dădu încălzirea la maxim, apoi luă racleta. Gazele de eșapament învăluiau mașina în timp ce el lucra cu mișcări regulate și rapide. Florile de gheață decorau geamurile în straturi subțiri.

Apoi se urcă la volan, își puse brațul pe speteaza scaunului din dreapta și dădu în marșarier pe drumul acoperit de zăpadă.

— Ce facem acum? îl întrebă Donald Baker, care stătea pe locul din dreapta.

— Trebuie să ne concentrăm pe localizarea lui Robert Godwin, îi răspunse Wisting. Nu trebuie să ne pierdem vremea căutându-i fantomele.

Soarele strălucea printre copacii plini de promoroacă, amplasați de-o parte și de alta a drumului.

— Bob Crabb l-a găsit, continuă Wisting, deci trebuie să existe un indiciu în apartamentul lui din Minneapolis care să ne conducă pe urmele criminalului.

Donald Baker se înclină în față și privi cerul albastru.

— Sau poate că a adus cu el acel indiciu. Oamenii noștri i-au cercetat apartamentul centimetru cu centimetru. Fiecare document a fost analizat și studiat.

Acum se aflau pe artera principală. Lui Wisting îi sună telefonul. *Morten P, VG.* Wisting regreta acum că-l rugase pe jurnalist să revină cu un telefon mai târziu. Nu răspunse, chiar dacă asta ar fi stârnit și mai mult interesul acestuia.

Puse telefonul pe raftul din mijlocul bordului, lăsă parasolarul în jos și porni spre sud-vest.

Pe marginea drumului, un bărbat mergea cu viteză de melc pe un moped, care avea două portbagaje laterale.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Baker.

— Vom merge pe urmele familiei lui, îi răspunse Wisting. Stră-străbunicul lui Robert Godwin a emigrat în America în 1889. El se trăgea de prin aceste părți, de la una dintre aceste ferme.

Arătă înspre peisajul de iarnă, acolo unde zăpada era strălucitoare și vălurită.

— Godwin a revenit pe urmele strămoșilor lui atunci când a emigrat din SUA, continuă el. Eu cred că și Bob Crabb a urmat aceleași urme. Așa cred că l-a găsit.

— Ai pus pe cineva să cerceteze pista asta?

Wisting dădu din cap.

— Torunn Borg alcătuiește harta cu toți descendenții muncitorului Niels Gustavsen, dar ferma de la care se trage el se află pe cealaltă parte a dealului.

Lui Wisting îi sună iar telefonul. Wisting aruncă o privire spre el. Un număr de Oslo care nu era salvat în memorie. Îl lăsă să sune în gol. Cine dorea să dea de el n-avea decât să-i lase un mesaj vocal.

Merseră mai departe în tăcere. Trecură de câteva pogoane deșarte de pământ și de câteva ferme părăsite, apoi Wisting încetini și trase pe marginea drumului.

Doi murgi se aflau într-un țarc, nemișcați, cu capetele înclinate unul spre altul.

— Acolo! exclamă Wisting arătând cu degetul o fermă de la liziera pădurii.

Dintr-un horn ieșea un fir alb și subțire de fum.

— Cine locuiește acum acolo? întrebă agentul FBI.

— Un cuplu de tineri.

Wisting își scoase agenda și citi din ea.

— Ei nu sunt de prin părțile acestea, dar locuiesc aici de vreo doi ani.

— Ar trebui să vorbim cu ei, fu de părere Donald Baker.

Wisting aprobă. E posibil ca Bob Crabb să-i fi vizitat, în timp ce-l căuta pe Godwin.

— Eu pot să aștept în mașină, sugeră agentul FBI.

Unul dintre cai își dădu nervos capul pe spate și necheză, își înălță coada și scoase un sunet disperat, de parcă dintr-odată ceva l-ar fi enervat. Wisting lăsă mașina pornită, trase în curtea acelei ferme și intră pe pajiște.

— Zece minute, spuse Wisting și ieși.

O tânără de aproape 30 de ani se ivi la ușă când el ajunse la casă. O pisică se frecă de picioarele ei. Conform evidenței, această femeie se numea Ada Alsaker. Avea părul închis la culoare prins într-o coadă de cal și o față îngustă și palidă.

Wisting salută printr-un gest al capului.

— Sunt de la poliție, explică el și scoase legitimația din buzunar. Nu s-a întâmplat nimic grav, dar aș dori să vă adresez câteva întrebări despre un caz din vara aceasta.

Femeia era subțire îmbrăcată, dar nu făcu niciun gest ca să-l invite în casă.

— Aveți câteva minute? întrebă Wisting, făcând un gest înspre holul din spatele ei.

— Da, evident, rosti ea, aplecându-se și luând pisica în brațe. Intrați!

Se așezară la masa din bucătărie.

— Sunteți singură? întrebă Wisting.

— Soțul meu este în oraș, îi răspunse tânăra doamnă. Care spuneați că este scopul vizitei?

— E destul de simplu, zise el. Noi ne întrebam dacă ați fost vizitați de cineva în vara aceasta. De un american, mai exact.

Femeia își lăsă încet capul în jos, apoi și-l ridică din nou, semn că se gândește.

— Familia lui locuise la această fermă în secolul al XIX-lea, spuse ea. Apoi fiul lor a emigrat în America.

Wisting deveni nerăbdător.

— Vă amintiți cum îl chema?

El dădu din cap în semn că nu. Wisting scoase fotografia profesorului de la facultate.

— El a fost?

Ada Alsaker zâmbi larg când văzu chipul lui Bob Crabb.

— Da, el a fost.

Crabb s-a dat drept Godwin, deduse Wisting.

— Când a fost aici? întrebă el.

— Cu o zi înainte de ziua de naștere a lui Eirik, colocatarul meu. Pe 15 iulie.

Asta însemna a doua zi după ce ajunsese în Norvegia, calculă Wisting.

— Ce anume a dorit să afle?

— Cred că voia doar să se uite. Și voia să știe dacă nu cumva cunoaștem ceva rude de-ale lui și dacă i-am cunoscut pe urmașii celor ce au locuit aici în secolul al XIX-lea.

— Și știți ceva legat de asta?

— N-am idee. Foștii proprietari au stat aici zece ani. Cred că a trecut foarte mult timp de când a locuit aici vreuna dintre rudele lui.

— V-a mai spus și altceva?

— Nu, dar a făcut o mulțime de fotografii.

Wisting scoase fotografiile celor două fântâni nelocalizate și mai întâi i-a arătat-o pe cea cu acoperiș piramidal.

— Știți unde a fost făcută poza asta?

Femeia se aplecă spre fotografie și o studie cu atenție. Apoi scutură din cap.

— Nu.

— Dar aceasta? o întrebă Wisting și-i arătă ceva ce trebuie să fi fost bazinul unui sistem de irigații.

Ea îi luă fotografia din mână și o ținu astfel încât s-o vadă mai bine în lumină.

— Pare să fie rezervorul din Skaret, îi răspunse ea.

— Unde vine asta?

Ea se ridică și se duse la fereastră. Wisting porni pe urmele ei. Donald Baker stătea în continuare în mașină, cu motorul pornit.

— Pe partea opusă a drumului, îi explică femeia și arătă într-acolo.

Wisting se uită în direcția arătată de ea. Promoroaca se întindea ca un văl cenușiu peste întregul peisaj, dar vizavi văzu un petic de pământ neted. Acolo unde el se termina, la marginea pădurii, urca o potecă printre două culmi line.

— Obișnuiesc să merg acolo când călăresc, spuse femeia, arătând înspre fotografie. Sunt aproape convinsă că acela este vechiul drum prin Skaret.

Wisting îi mulțumi și luă fotografia.

— Așa arată bazinul acela de beton? întrebă Wisting, încercând să pară cât mai dezinteresat, în timp ce-i arătă fotografia Adei Alsaker.

— Da, sunt niște ruine rămase din fostul sistem de irigare, dar în prezent este dezafectat.

48.

După întâlnirea de la cafenea cu Irene Skisaker, Line porni cu mașina din Stavern și urmări drumul care trecea de biserica Tanum. Apoi ieși pe Brunlanesveien. Peisajul era neted de ambele părți ale drumului, cu terenuri acoperite de zăpadă și cu brazi încovoiați sub nămeți. Casele din acea regiune erau răsfirate și numerotate pe principiul distanței. Altfel spus, numărul casei era determinat de distanța casei față de drum, exprimat în sute de metri. Brunlanesveien 550 se afla, prin urmare, la 5,5 kilometri depărtare de centrul orașului Larvik.

Numărul era scris cu cifre mari pe o plăcuță albă, fixată pe un stâlp de telefon. Line coti pe drumul acela îngust și căută numele Linge pe cutia poștală.

Casa se afla la poalele unui deal învăluit în zăpadă, la câteva sute de metri depărtare de drum. Era o casă tipică cu două niveluri, din anii 1980, cu ferestre mari panoramice și cu intrare prin pivniță.

Când se apropie, observă că întreaga casă necesita reparații. Vopseaua și tencuiala se coșcoviseră și, în mai multe locuri, structura de lemn începuse să putrezească. Pe acoperiș erau trei antene parabolice orientate în direcții diferite. Una dintre antene avea pete mari de rugină.

Nu mai era nicio altă construcție acolo în afara casei. Dar poate că preferai să locuiești acolo, când încă ți se spunea Ole-Neamțul după mai mult de 60 de ani de la terminarea războiului.

Parcă în spatele unui Mercedes vechi și se dădu jos din mașină. Pădurea de brazi crescuse până aproape de zidurile casei. Crengile erau lăsate din cauza zăpezii.

Ole Linge o salută fără a-i da de înțeles ce crede despre acea vizită.

Nu schiță niciun zâmbet, nicio privire primitoare, nici măcar nu dădu încet din cap în semn de salut, ci o întâmpină cu chipul lui sfrijit și împietrit, de parcă ar fi fost deja obișnuit să-și țină gândurile și părerile pentru el.

— Intră! o îndemnă el.

Ea se descălță de bocanci în hol, apoi îl urmă pe scări în sus. Totul în casă i se părea vechi. Mobilă din prefabricat, covoare cu ciucuri lungi, covor de iută și abajururi cu franjuri. Un televizor își găsise locul într-o bibliotecă plină până la refuz de cărți. O invită să ia loc pe unul dintre scaunele de piele maronie, în dreptul mesei rotunde din dreptul ferestrei imense. Jos, pe strada principală, trecu o mașină cu remorcă. Ole Linge stătuse acolo și o așteptase și evident că o zărise.

— Mulțumesc că mi-ați acceptat vizita, îi spuse Line zâmbind.

Ole Linge îi răspunse dând ușor din cap.

— Annie Nyhus a fost cea care mi-a povestit că l-ați cunoscut pe Viggo Hansen.

— N-aș spune asta, îi răspunse Ole Linge și se așează. N-am vorbit cu el de aproape 20 de ani. Poate chiar de mai mult.

Luă telecomanda de pe masă și dădu mai încet volumul de la televizor.

— Și dumneavoastră locuiți tot singur, observă Line, gândindu-se că și Ole Linge ar fi putut să zacă mort patru luni pe un scaun fără să observe cineva.

— Da, așa este, răspunse el.

Vorbea rar, de parcă ar fi savurat fiecare cuvânt.

— Te-ai consultat și cu ceilalți vecini în afară de Annie?

— Am vorbit cu Odd Werner Ellefsen și cu Eivind Aske.

— Ei ce ți-au povestit?

— Nu prea multe. Nici ei nu vorbiseră cu el de foarte mult timp.

— Ți-au spus ceva despre mine?

— Nu.

— Cu cine mai vrei să vorbești?

— Încerc să dau de Frank Iversen. De el vă amintiți? Ole Linge își mută privirea către fereastra mare, de parcă ar fi căutat un răspuns.

— Era fiul pilotului, încercă Line să-i sară în ajutor. Nu știți ce s-a întâmplat cu el?

— Nu, cred că s-a mutat. Nu l-am mai văzut de mult. Line scoase caietul lunguleț, dar își dădu seama că bărbatul din fața ei nu va face prea multe completări.

— Eu caut pe cineva care să-mi poată relata câteva istorioare cu Viggo.

— Eu nu mă pricep la spus povești, o avertiză el. Nu vreau nici să apar în ziar. Asta nu este pentru mine.

Line îl ignoră.

— Chiar dacă sunteți cu câțiva ani mai mare decât el, eu am înțeles că ați petrecut mult timp împreună când erați copii, insistă ea. Vă amintiți poate câteva episoade?

Ole negă clătinând din cap.

— Viggo era scump la vorbă, îi spuse el. Așa cum mi-l amintesc eu, în majoritatea timpului stătea și privea.

Line își notă.

— Și era foarte bun. Bun și săritor. Nu lua nimic în glumă, mai adăugă el.

— Ați fost vreodată acasă la el?

— N-am intrat niciodată.

— Ați vorbit cu părinții lui?

— Nu prea multe. Și ei erau ca și Viggo. Scumpi la vorbă.

Line mai rămase o jumătate de oră. Bărbatul cu greu scoase două vorbe în timpul interviului și, chiar dacă nu relată prea multe despre Viggo Hansen, povesti totuși niște lucruri care puteau fi folosite în ziar. Singurătatea nu înseamnă să fii complet izolat, ci înseamnă să nu ai pe nimeni de

care să-ți fie dor, își notă pentru sine, și înțelese că el vorbește din experiență.

49.

Line scoase ziarul local din cutia poștală, apoi intră în casă. Telefonul fix sună în timp ce ea se descălța în hol. Fugi spre bucătărie și aruncă ziarul pe masă.

— Am sunat acasă la William Wisting?

— Cine întreabă? rosti Line, dându-și haina jos.

— Henning Juul, de la postul de știri 123nyheter. Mă scuzați că vă deranjez, dar am încercat să dau de el și la birou și pe telefonul mobil, dar nu răspunde.

Line îl cunoștea pe acel reporter. Lucraseră uneori pe aceleași cazuri și remarcase cât de dedicat era.

— Nu este acasă, îi răspunse ea.

— OK, rosti el și se scuză pentru deranjul creat apoi închise.

Line puse telefonul pe masa din bucătărie, dar rămase cu privirea la el. Jurnalistul părea atât de disperat să ia legătura cu tatăl ei încât încercase să dea de el și pe numărul lui personal de telefon. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Bărbatul mort descoperit în zona defrișată de la Halle.

Ziarul local avea drept titlu principal valul de frig care cuprinsese țara. Line îl răsfoi în timp ce se gândea dacă să-l sune pe Sandersen de la departamentul de știri. Trebuie să fi fost un articol important, și acum propriul ziar era în pericol să fie depășit de 123nyheter.

Prognoza meteo la finalul săptămânii, citi ea în ziar și dădu paginile până ajunse la un articol despre structura anului școlar, apoi la un reportaj despre târgul de Crăciun și anunțuri imobiliare, până la ultimele pagini cu programul TV.

Nimeni nu urmărește știrea despre omul găsit mort sub pomii de Crăciun din Halle, conchise ea.

Îl căută pe Sandersen pe telefonul mobil, dar nu știa sigur ce să facă. Nu putea contribui cu nimic altceva decât să le confirme că erau pe urmele unui caz important, dar și ei știau deja asta. Dacă ar suna, ar fi ruptă de reportajul la care lucra și ar fi pusă să descopere la ce caz lucra, de fapt, tatăl ei. Însă în momentul de față nu avea nicio tragere de inimă nici să-l lase baltă pe Viggo Hansen, nici să se amestece în treburile tatălui ei.

Telefonul îi sună în mână, în timp ce încerca să ia o decizie. Numărul de pe ecran nu era salvat în memoria telefonului.

— Alo, da? Line la telefon! răspunse ea.

— Bună! rosti un tânăr de partea cealaltă a firului. Roger Nicolaysen la telefon. Am avut un apel pierdut de pe acest număr.

Line încerca să-și amintească în ce context auzise numele. Era lăcătușul care fusese acasă la Viggo Hansen, își dădu ea seama.

— Mulțumesc că m-ai sunat, îi spuse ea, adăugând că lucrează la *VG* și are câteva întrebări despre o comandă pe care el o executase în august.

Bărbatul fluieră, ca și cum ar fi spus că luna august era o perioadă cam îndepărtată și că n-ar trebui să-și pună mari speranțe în el.

— Ai fost chemat să montezi două yale la o casă din strada Herman Wildenvey.

— Da, așa e! răspunse el neașteptat de repede. Îmi amintesc de asta. La casa celui care a murit. Am fost chemat la casă și săptămâna trecută, când a fost găsit de polițiști. A trebuit să sparg yalele și să montez altele.

— De ce dorise bărbatul atunci o nouă yală? îl întrebă Line.

— Era bătrân omul acela.

— Dar ai montat două yale?

— Da, așa e. Bătrânul era genul acela de om agitat.

— Cum adică agitat?

— Nu… Doar mi se părea agitat, de parcă s-ar fi temut de ceva. Îmi amintesc că mi-a deschis ușa cu multă precauție.

Line deveni nerăbdătoare.

— De ce anume îi era frică? îl întrebă ea, fără mari speranțe să obțină vreun răspuns.

— Asta nu știu, dar în ziare scrie mereu despre străini care dau spargere în casele oamenilor. Uneori chiar și când oamenii sunt acasă.

— Altceva îți mai amintești?

— Nu, nu prea.

— Ți-a mai spus și altceva?

— Nu, doar mormăia când vorbea. Mi-a spus doar „da” și „mulțumesc” și asta a fost tot. De ce întrebi toate acestea?

— Se pare că ai fost ultima persoană cu care a vorbit, îi explică Line și-i spuse că lucrează la un reportaj despre singurătate. Mă gândeam să-ți fac și o fotografie, spuse ea, în salopetă de lucru și poate chiar și cu mașina de serviciu.

I se părea că s-ar potrivi în colajul de fotografii. Printre fotografiile cu foștii colegi de școală care aparțineau trecutului s-ar potrivi foarte bine și o fotografie cu ultima persoană care a vorbit cu Viggo Hansen. Inclusiv faptul că era vorba despre un lăcătuș oarecare se potrivea foarte bine cu povestea vieții lui.

Stabiliră că Line îl va suna a doua zi pentru o întâlnire.

Frank Iversen era următorul pe agenda ei. Mâncă o felie de pâine în timp ce reciti e-mailul primit de la ziar. Colegii ei localizaseră un Frank Iversen cu un an mai mare decât Viggo Hansen, care locuise în Stavern și ulterior se mutase în Langesund. Acum apărea cu titlul de imigrant în Danemarca, cu o adresă din Hirtshals.

Tastă numărul care era menționat în e-mail. Telefonul sună îndelung înainte să-i răspundă cineva în daneză.

— Frank, Aqua Consulting!

— Frank Iversen?

— Da, eu sunt.

— Bună ziua! Mă numesc Line Wisting și vă sun din Stavern, Norvegia. Este adevărat că ați locuit aici în trecut?

Bărbatul ezită.

— Da, rosti el într-un final, de parcă ar fi chibzuit bine înainte să răspundă. Însă au trecut mulți ani de atunci.

— Vă sun în legătură cu Viggo Hansen, îi explică ea. Vă amintiți de el? Ați lucrat împreună la fabrica de creveți odinioară.

Din nou, bărbatul stătu mult pe gânduri până să-i răspundă.

— Dar au trecut mulți ani de atunci.

Line se așeză la masa din bucătărie.

— Nu știu dacă ați aflat, dar Viggo Hansen a murit.

— Îmi pare rău să aud. Când a murit?

— Vara aceasta.

— Și cine spuneați că sunteți?

Line îi relată contextul morții acestuia și-i spuse că era o fostă vecină de-ale lui și că acum intenționa să scrie un articol despre Viggo Hansen în ziarul la care lucra.

— Acum intervievez oameni care l-au cunoscut, mai adăugă ea. Încerc să descopăr ce fel de om a fost.

— Aha!

— Ați fi disponibil pentru un interviu?

El părea să se răzgândească:

— Mda, aș fi.

Line își scoase caietul de notițe.

— De cât timp nu ați mai fost în Stavern sau în Norvegia?

De data aceasta, răspunsul veni mai rapid.

— Sunt în Norvegia chiar acum, spuse el. Sunt în Larvik.

— În Larvik? Dar locuiți în Danemarca?

— Da, dar sunt consilier la o firmă specializată în ferme piscicole și acvacultura. Tocmai acum supraveghez amenajarea unei ferme piscicole de scoici, lângă Stavern.

— Ne putem întâlni?

— Nu știu.

— Unde stați acum în Stavern?

Cel de la capătul firului ezită din nou.

— La Hotelul Farris Bad.

— Am putea să ne întâlnim acolo? sugeră Line, uitându-se la ceas. La ora opt?

— Mda, cred că e în regulă.

Line își notă ora în agendă.

— În regulă! Ne vedem atunci! spuse ea și încercui ora.

Când făcu asta, îi veni o altă idee. Nu reuși să-și ducă ideea până la capăt, că aceasta dispăruse deja asemenea unei scântei în vânt, dar era ceva legat de programul de televizor de pe măsuța din camera lui Viggo Hansen.

Luă laptopul și deschise dosarul cu fotografii, ajunse la cea cu programul TV, apoi mări imaginea.

La ora 20: 00 începea programul „Din arhivele FBI-ului”, pe Discovery Channel, „Fii alături de agenții FBI în urmărirea criminalilor”, citi ea în descriere. Viggo Hansen pusese o bifă în dreptul programului. Mai jos, încercuise ora 22:50, când începea o emisiune despre elanii din Alaska, la NRK2. Deci mai întâi o bifă, apoi un cerc. Erau două moduri diferite de însemnare a emisiunilor.

De ce le notase el în mod diferit?

50.

Nils Hammer desfășură o hartă mare pe birou. Wisting avu nevoie de puțin timp ca să se orienteze și ca să găsească drumul dintre cele două dealuri și locul pe care femeia cu părul prins în coadă de cal îl numise Skaret.

— Acolo! exclamă el, indicând locul pe hartă.

— Lucrurile par să se înrăutățească! fu de părere Hammer. Fântâna este pe teren deschis, cu acces liber.

Wisting se duse la fereastră și se uită în negura de afară. Zăpada alb-cenușie se aduna în vârtejuri la colțurile străzilor.

— Dar am să găsesc eu o soluție, promise Hammer și rulă harta la loc. Ne ocupăm de asta mâine la prima oră.

Apoi Wisting observă că, într-un apartament peste drum, cineva tocmai aprinsese o lumânare de Advent.

— Acum merg acasă, zise Hammer. Ne vedem mâine.

Wisting se întoarse către biroul lui și-l salută pe Hammer, care se făcu nevăzut pe ușă.

Lui Wisting îi sună telefonul. Era a treia oară când era sunat de pe același număr. Nici de data aceasta Wisting nu răspunse, dar când apelul se opri, se așeză la calculator și dădu căutare după acel număr.

123nyheter.

Reușise să-l țină la distanță pe jurnalistul de la *VG* când fusese sunat din nou de către acesta. Nu va ceda, deși a doua zi, cu siguranță, cazul va apărea în ziar. Nu putea însă să prevadă ce anume va scrie presa.

Se aplecă peste masa de scris și trase înspre el teancul cu copiile dosarelor celor douăsprezece femei date dispărute.

Numele de pe lista principală, așa cum o numise Leif Malm.

Anchetatorii de la diverse unități de poliție lucraseră sistematic ca să dea de urma femeilor dispărute. În dosar fuseseră incluse tot felul de informații. Erau consemnate date despre personalitatea lor și despre situația lor financiară. Informațiile electronice de pe telefonul mobil și de pe cardul bancar fuseseră și ele strânse laolaltă, dar cu toate acestea, cazurile rămăseseră nerezolvate.

Anchetatorii nu reușiseră să vadă legătura dintre toate aceste cazuri. Nu te puteai aștepta ca un investigator dintr-o parte a țării să facă o conexiune cu un alt caz care se petrecuse într-un alt loc din țară, într-o altă perioadă. Cuiva îi venise probabil această idee, dar ar fi fost o investigație prea complicată pentru un singur om.

Primul caz din teanc era al lui Charlott Pedersen, în vârstă de 21 de ani, din Porsgrunn. Ultima dată a fost văzută într-o benzinărie Statoil, de pe drumul E18, la Eidanger, chiar în afara orașului. Pe 19 iunie 2009, la ora 16:23 își cumpărase niște gumă de mestecat și un pachet de țigări Prince Mild. Fotografiile surprinse de camera de supraveghere de la benzinărie erau atașate în dosar. Acolo se opreau toate dovezile.

Al doilea dosar conținea documente despre cazul Dianei din Drammen, petrecut în toamna lui 2007. Lucra la un fast-food de pe strada Tollbugata. Chioșcul se închisese la ora unsprezece noaptea, joi, pe 17 septembrie. Diana Bender, în vârstă de 19 ani, depusese încasările zilei la banca de pe Strømsø. După aceea a fost văzută pe strada Konnerudgata, dar nu a mai ajuns acasă, pe Tårnveien, situată la nici măcar un kilometru depărtare de locul ei de muncă.

Apoi urma dosarul Hildei Jansen, 20 de ani, care în 2005 făcuse autostopul de la Risør la Kristiansand pentru a ajunge la Quartfestival. A luat-o un șofer de tir care transporta marfă la

Sørlandssenteret. El o lăsase fix la intersecția cu drumul care ducea către grădina zoologică. Mai mulți martori o văzuseră pe marginea drumului, încercând să prindă o ocazie până în oraș, dar nimeni n-a văzut-o urcându-se în vreo mașină.

Wisting se duse în încăperea cu imprimanta. Pe ultimul raft din bibliotecă se aflau dosare goale, caiete, pixuri, piuneze și hârtie pentru imprimantă, dar și o hartă a Norvegiei, făcută sul.

Luă harta, o cutie de piuneze și niște bolduri cu capete de plastic colorat. Dădu jos fotografiile de pe perete ca să facă loc, apoi agăță harta în locul lor. Începu apoi să adauge femeile dispărute, în funcție de reședința lor.

Mai întâi prinse fotografiile femeilor din cele trei cazuri cu care se familiarizase deja. Charlotte din Porsgrunn, Diana din Drammen și Hilde din Risør. Scrise numele lor direct pe hartă și notă data dispariției pe niște post-it-uri micuțe, pe care le amplasă lângă boldurile colorate, ce reprezentau orașele de reședință ale victimelor. Din dosarele de cercetare scoase fotografiile, pe care le decupa și le prinse de hartă.

Apoi continuă să citească restul dosarelor din teanc. Urmau Anita din Stavanger, Karoline din Kristiansand, Silje din Vinstra, Malin din Halden, Thea și Nora din Oslo, Julie din Arendal, Maya din Hammar și Janne din Sarpsborg.

Citi mărturiile părinților și fraților, ale profesorilor și colegilor de muncă, ale vecinilor și iubiților. Citi pe diagonală rapoartele despre căutările efectuate cu câini, despre sondaje și despre urmărirea telefonului. Nimic nu a dus la niciun rezultat.

După trei ore, harta era plină cu douăsprezece nume. Douăsprezece chipuri. Zece dintre femeile dispărute erau blonde. Diana din Drammen era brunetă și avea și tenul închis la culoare. Și Nora din Oslo ieșea din tipar. Era grăsuță și în fotografii avea părul negru cu șuvițe roșii. Avea un piercing

în sprânceană și un inel în nas. Restul erau fete tinere, blonde.

Se apropie mai mult de Charlotte din Porsgrunn. Fusese surprinsă de camerele de supraveghere de la benzinăria de unde dispăruse fără urmă. Își amintea acel caz. Era cea mai recentă dispariție de pe listă. Fotografia cu ea stând în fața tejghelei fusese folosită și când dăduseră anunțul în ziar. Avea un breton generos, ca Line. Și ochi mari, întrebători.

La fel cum îi relatase și Donald Baker despre ucigașul de pe autostradă, boldurile de pe hartă erau de-a lungul drumului. Linia portocalie a autostrăzii E18 străbătea țara de la Stavanger la Olso, iar E6 pornea din capitală înspre nord, trecând prin Hamar și ajungea până în Vinstra.

Înspre sud, drumul acela făcea legătura dintre Janne din Sarpsborg și Malin din Halden.

Larvik era un punct de legătură, fix în mijlocul hărții. De acolo era un drum de circa cinci ore cu mașina până la Stavanger și o distanță aproximativ egală până la Vinstra, dar oarecum mai scurtă până la Halden.

Wisting se dădu un pas în spate, își lăsă capul într-o parte și simți cum îi crește tensiunea. Linia portocalie se continua dincolo de granița cu Suedia. Dacă urmăreai E6 înspre sud, pe o distanță egală cu cea până în Vinstra, ajungeai până în Göteborg.

Numele și fotografiile erau etalate unele lângă altele pe harta din fața lui, iar el fu nevoit să se sprijine de birou. Dimensiunile acestui caz creșteau alarmant. Robert Godwin trecuse probabil dincolo de Halden de granița de la Svinesund. Acum se vedeau nevoiți să ceară o listă de nume și Poliției suedeze.

Gândul acesta începea să-l neliniștească din ce în ce mai tare. Se plimbă încolo și încoace prin birou, apoi se opri în dreptul ferestrei. Se sprijini cu fruntea de geamul rece, în încercarea de a-și

pune ordine în gânduri. Privirea îi fu atrasă de nava care tocmai ieșea lin din fiord, pornind spre Danemarca.

Era ceva înspăimântător la acel caz. Nu mai trăise o astfel de experiență niciodată și începu să se simtă ca un copil mic care nu vede ceva, dar care știe sigur că acel ceva există, dincolo de el.

51.

Hotelul era clădit chiar la malul mării, în fiordul Larvik. Câteva aripi ale hotelului erau înălțate pe niște piloni deasupra plajei și a apelor, ceea ce-i conferea clădirii un aspect de vapor de croazieră eșuat.

Line nu mai fusese în acel hotel decât o singură dată înainte, dar și de data aceasta era fascinată de atmosfera liniștită a stabilimentului. Era modern, avea proporții frumos armonizate, iar pardoseala, pereții și interiorul aveau culori naturale.

Îl rugă pe tânărul de la recepție să-l sune pe Frank Iversen și să-l anunțe de sosirea ei.

— Vine imediat, spuse recepționerul.

Se folosi de acest răgaz ca să se uite la fotografiile de pe pereți. Erau poze mari alb-negru cu Morten Krogvold și maestrul fotograf Robert Mapplethorpe.

Frank Iversen era cărunt, dar, în ciuda vârstei, avea tenul neted. Se îndreptă direct către ea, fără niciun fel de ezitare, ca atunci când vorbise cu ea la telefon.

— Line Wisting? întrebă el și-i întinse mâna.

— Eu sunt, răspunse ea.

Strângerea lui de mână era exagerat de puternică, o adevărată demonstrație de forță.

— Vreți să luăm loc la bar?

S-au așezat amândoi pe o canapea moale, la o măsuță din dreptul ferestrei. În depărtare, în fiord, licăreau luminițele de pe vaporul danez. La mal, apa se transformase în gheață. Valurile spărgeau pelicula subțire de gheață și măturau bucățile rupte înspre mal.

Un chelner veni la masa lor ca să ia comanda.

— Un pahar de suc de mere, comandă Line și se întoarse către Frank Iversen. Ce doriți?

— Aș vrea o bere.

Chelnerul dădu din cap, notă și se făcu nevăzut.

— Veniți adesea în Norvegia? îl întrebă Line și-și scoase caietul.

— De câteva ori pe an.

— Mai aveți vreun membru al familiei aici?

— Nu. Doar relațiile pe care le am în interes de serviciu.

Chelnerul se întoarse cu sticle și pahare și turnă băuturile.

— Cum vi-l amintiți pe Viggo Hansen? întrebă Line după ce chelnerul plecă.

Frank Iversen dădu din umeri.

— De fapt, nu-mi amintesc de el, îi zise el.

— Ați copilărit împreună, la o distanță de câteva sute de metri unul de altul, îi reaminti Line, și apoi ați lucrat împreună la fabrica de creveți.

Frank Iversen își duse paharul la gură.

— Asta a fost în urmă cu mai bine de 40 de ani, suspină el, ștergându-și spuma de bere de pe buza de sus. Aproape uitasem că am lucrat acolo.

Line zâmbi. Bărbatul din fața ei vorbea într-un amestec de norvegiană și daneză, mai mult norvegiană acum, când discuta cu ea, dar avea ceva ciudat în pronunție și propozițiile lui erau astfel extrem de greoaie.

— I-ați trimis și felicitări de Crăciun, îi reaminti Line.

El luă o înghițitură de bere.

— Se prea poate, dar nu în ultimii 20 de ani în orice caz.

— De ce nu în ultimii 20 de ani?

— Așa s-a întâmplat. Nu mi-a trimis nicio scrisoare.

Line luă paharul și se lăsă pe spătarul canapelei. Un bărbat îmbrăcat în costum negru, care stătea la bar, în spatele lui Frank Iversen, se uită la ea. Ea îi susținu privirea o clipă, apoi își lăsă ochii în jos.

— Am vorbit cu Annie Nyhus ieri, continuă ea. Vă amintiți de ea?

— Numele îmi pare cunoscut, admise Frank Iversen.

— Locuia aproximativ vizavi de casa în care ați crescut, îi relată Line. Lângă casa doctorului Welgaard.

Frank Iversen zâmbi nostalgic.

— Bătrâna Annie, da. Ce mai face?

— Mi-a povestit despre dumneavoastră și Viggo și mi-a relatat că erați prieteni. Speram să vă amintiți de ea.

— Îmi pare rău, dar asta e! Îmi amintesc cum ne-am mutat din Stavern, dar tot ceea ce s-a întâmplat înainte de acel moment este doar o senzație vagă.

— Când v-ați mutat în Danemarca?

— În 1990. Mai întâi am cunoscut o femeie, apoi am găsit un loc de muncă acolo. Acum nu mi-a rămas decât munca.

Line îi mai adresă câteva întrebări, dar nu primi niciun răspuns care s-o conducă mai aproape de Viggo Hansen. Frank Iversen băuse berea și ea nu îi mai oferi altceva când veni chelnerul și luă paharul.

— Bun atunci, spuse el, și se ridică. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Îmi cer scuze că nu v-am putut fi de prea mare ajutor.

Line se ridică și-i mulțumi pentru întrevedere. Apoi se așeză și-și revizui notițele. Dăduse de aproape toți cei care, într-un moment sau altul, avuseseră legătură cu Viggo Hansen, dar peste acest om părea să se fi așternut vălul uitării. Frank Iversen nu-i povestise nimic din ce nu știa deja. Ba chiar dimpotrivă, ea fusese cea care-i povestise ceea ce cunoștea.

Chelnerul reveni la masa ei și-i aduse o băutură cu bucăți de gheață, cu o felie de lămâie și un pai.

Line se uită la el.

— N-am comandat nimic, spuse ea.

— Este din partea acelui domn, spuse el, făcând semn cu capul înspre bărbatul în costum negru de la bar.

Bărbatul care se uitase insistent la ea adineauri alunecă încet de pe scaunul de la bar și veni înspre ea. Era de-o vârstă cu ea. Un început de barbă conferea obrajilor lui o mască subțire și întunecată, iar restul fetei indica faptul că petrecea multe ore în aer liber. Mușchii gâtului și ai cefei erau încordați.

Avea niște ochi căprui curioși, cu un licăr aparte.

— Vă deranjează dacă iau loc lângă dumneavoastră? întrebă el cu un accent american și făcu semn cu mâna spre locul în care stătuse Frank Iversen.

Line se uită nedumerită la el. Nu era îmbrăcată și nici aranjată ca pentru o ieșire în oraș, dar îi zâmbi și dădu din cap.

Americanul îi întinse mâna și se prezentă înainte de a se așeza.

— John Bantam.

— Îmi pare bine de cunoștință, spuse Line în engleză și dădu mâna cu el.

Nu purta verighetă.

— Line.

— Stai la acest hotel? o întrebă americanul.

— Nu, locuiesc în Stavern, răspunse ea și-l informă că orășelul se afla la câțiva kilometri spre vest. Am venit aici la o întâlnire.

Privirea lui o cerceta într-un mod plăcut.

— Locuiești într-o țară frumoasă, remarcă el.

— Mulțumesc. Tu de unde ești de origine?

— Din Minneapolis.

Line localiză mental orașul pe harta Americii. Sus, în nord, în apropierea marilor lacuri, la granița cu Canada.

— Te-ai simți ca acasă acolo, spuse el. Zăpadă, viscol, căciuli și mănuși.

— Cu ce gânduri ai venit în Norvegia?

— Cu serviciul, răspunse el și înlătură întrebarea cu un gest al mâinii, de parcă ar fi fost ceva plictisitor. Sunt analist de date, adăugă el.

Ea luă paharul de băutură pe care i-l comandase americanul. După gust, era gin tonic. Venise cu mașina, dar putea să bea câteva înghițituri.

El își luă paharul, îi zâmbi și duse conversația mai departe, întrebând despre Norvegia, autorii norvegieni, muzicieni, Thor Heyerdahl și temerarii expedițiilor la poli.

— Stră-străbunicul meu a fost unul dintre primii exploratori care a ajuns la Polul Sud, îi povesti Line.

John Bantam făcu ochii mari.

— Serios?

Ea îi povesti despre expediția lui Roald Amundsen la Polul Sud, care avusese loc în urmă cu o sută de ani, și că unul dintre strămoșii ei făcea parte din grupul de oameni care a ajuns la Polul Nord în 1911.

— Stră-străbunicul meu era din Kristiansand, îi spuse americanul. Îl chema Daniel Larsen. Poate că ei doi s-au cunoscut.

După o conversație de o jumătate de oră, ea băuse mai mult gin tonic decât își propusese și așeză pe masă paharul pe jumătate gol.

— Trebuie să plec, din păcate, spuse ea, deși, de fapt, nu avea nimic de făcut.

După asta tânjea în serile pe care le petrecea singură, în apartamentul ei din Oslo. După discuțiile libere și dezinteresate cu cineva.

El își luă paharul.

— Deja?

— Am o întâlnire, îl minți ea fără să-și dea seama de ce.

Singurul plan pe care-l avea era să se așeze la calculator și să pună cap la cap informațiile adunate peste zi.

— Cât timp vei sta în Norvegia? îl întrebă ea.

El se ridică deodată cu ea.

— N-aș putea spune exact, îi spuse el. Mi-ar face plăcere dacă mi-ai ține companie într-o altă

seară. Aș putea îndrăzni să-ți cer numărul de telefon?

Ea se bucură când auzi întrebarea și scoase o carte de vizită din poșetă. El o luă și o studie. Nu vorbiseră despre ocupația ei și Line se pregăti să-i explice funcția pe care o avea la *VG.*

— Wisting, spuse el, și bătu ușor cu cartea de vizită în palmă. Este un nume comun în zona aceasta?

— Nu foarte.

— Bine, Line, îi spuse el și puse cartea de vizită în buzunarul interior al costumului negru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

52.

Aleea din fața casei era goală când se întoarse Line. Tatăl ei cu siguranță era încă la muncă.

Opri mașina și auzi câteva huruituri de la motor și un zgomot ciudat. Când sunetul se opri, își luă poșeta și ieși. O rafală de vânt îi aruncă zăpada tăioasă în față. Își trase gulerul hainei mai sus, în jurul gâtului și-și ascunse capul între umeri. O secundă rămase în întuneric și frig, apoi se hotărî. Scoase cheia casei lui Viggo Hansen, porni pe stradă în jos și deschise ușa.

Înăuntru era o tăcere înfrigurată. Izul greu și înecăcios încă persista între pereții casei. Căută întrerupătorul și aprinse becul de pe hol, se duse în sufragerie și aprinse vechea lampă cu abajur și aplicele de pe perete.

Telefonul ei mobil scoase un semnal, ea îl scoase și citi mesajul: „Mulțumesc pentru întâlnirea aceasta plăcută", scria în engleză. „John".

Nu se aștepta să mai fie contactată de acel american, dar îi răspunse la mesaj, scriindu-i că și ei îi făcuse plăcere.

Revista cu programul TV se afla tot pe măsuță. Paginile fuseseră lucioase cândva, dar acum erau decolorate și îndoite la colțuri.

Îl luă de pe masă și-l răsfoi. Paginile vechi foșneau, în mai multe locuri, erau încercuite orele programelor pe care voia să le vadă, în alte locuri Hansen pusese o bifă.

Se uită din nou la televizor și apoi la grila de programe. Nu-i luă mult timp și descifră codul. Bifele apăreau ori de câte ori se suprapuneau două programe pe care voia să le vadă. Pe raftul de sub televizor se afla un vechi player video. Viggo Hansen trebuie să fi notat cu o bifă programul pe care voia să-l înregistreze, astfel încât să-l poată vedea mai târziu. Cu toate acestea, nici asta nu se

potrivea. În ultima zi pusese o bifă în dreptul emisiunii cu dosarele FBI, dar aceea nu se suprapunea cu niciun alt program din grilă.

Puse revista la loc pe masă. Asta ar fi putut să însemne că programul era atât de interesant, încât voia să-l înregistreze, ca să-l vadă de mai multe ori, dar ar fi putut și să însemne că avea altceva de făcut în timpul difuzării emisiunii, și astfel fusese nevoit s-o înregistreze. Mai putea să însemne că aștepta pe cineva în vizită.

În bucătărie, frigiderul se cuplă și începu să huruie monoton în liniștea casei.

Detaliul acesta se potrivea cu cafeaua care fusese pregătită în cafetieră, se gândi ea.

Se duse în celălalt capăt al încăperii, unde era o pasiență etalată pe masă. Cărțile pe care le avusese Viggo Hansen în mână fuseseră lăsate în partea stângă a jocului. Ea ridică evantaiul de patru cărți. Patru de treflă, zece de inimă roșie, optar de inimă roșie și doiarul de romb.

Decarul ar fi putut fi etalat imediat în joc. În cinci mutări a rezolvat pasiența.

Viggo Hansen reușise să-i dea de capăt jocului, dar nu-l terminase; altul trebuie să fi fost motivul pentru care a lăsat jos cărțile în mijlocul jocului.

Vântul se întețise. O rafală de vânt se lovea de peretele dinspre nord, iar pe sub marginea acoperișului răsună un șuierat prelung.

Line își încrucișă brațele pe piept.

Cine fusese aici în ultima zi a vieții lui? Cercetase viața lui Viggo Hansen, dar cea mai apropiată persoană de el era o prietenă de pe vremea în care el fusese internat la spitalul de psihiatrie, în urmă cu 20 de ani, și un lăcătuș, care era și ultima persoană care vorbise cu el.

Se duse încet înspre ușă și stinse luminile din casă. Cu fiecare pas pe care-l făcea, simțea un fior neplăcut pe șira spinării. Presentimentul că un lucru absolut nebănuit se întâmplase în ultimele zile din viața lui Viggo Hansen.

53.

Wisting stătea lângă John Bantam și studiau împreună harta agățată în birou. Afară, clădirile din împrejurimi nu se mai distingeau din cauza luminii cenușii.

— Vom pleca spre cealaltă fântână imediat ce va crăpa de ziuă, spuse el.

Tânărul agent FBI își duse cana de cafea la gură și dădu din cap.

— Ce intenționezi să faci cu cazurile femeilor de dincolo de granița cu Suedia? întrebă el, privind fix înspre hartă.

Wisting se duse la birou și-și strânse toate notițele pentru a se putea pregăti pentru ședința de dimineață.

— Suntem precauți, spuse el.

Leif Malm și Anne Finstad, de la Departamentul de Cooperare Internațională din cadrul Kripos, se întorseseră la Oslo, dar el deja discutase cu ei la telefon. Conveniseră să-i abordeze discret pe colegii de la Departamentul de Investigații din Stockholm.

John Bantam dădu din nou din cap, luă încă o sorbitură de cafea și-l urmă pe Wisting în sala de ședințe.

Acolo era frig. Se duse la fereastră și puse mâna pe calorifer. Era rece.

— Am vorbit cu administratorul, spuse Torunn Borg, care deja se afla la locul ei.

Wisting se așeză în capul mesei și se uită peste agenda întâlnirii. Sala se umplu încet.

Hammer adusese ziarul *VG,* ediția de dimineață.

— Ce frigul naibii e aici! înjură el.

— Administratorul se va ocupa de asta.

— Uite! zise Hammer și-i aruncă ziarul pe masă.

Wisting îl trase mai aproape. *Un misterios accident fatal,* acesta era titlul de pe prima pagină.

„Inspectorul-șef William Wisting a recunoscut că bărbatul găsit mort săptămâna trecută, într-o pepinieră de brazi, constituie un caz misterios pentru poliția norvegiană. Nu se cunoaște identitatea bărbatului, de unde era, cum a murit și nici ce căuta în locul în care i s-a găsit cadavrul”.

Donald Baker și Maggie Griffin se așezară lângă John Bantam, pe locurile lor obișnuite. Wisting le traduse și celorlalți articolul.

— Trebuie să acționăm cu precauție, fu de părere Baker. Ceea ce scrie aici nu este deocamdată periculos, dar dacă fac săpături mai adânci, cazul ar putea să explodeze.

— Haideți să începem, îi rugă Christine Thiis, iar Wisting fu de acord.

— Am localizat o nouă fântână. Hammer, ne poți detalia?

— Sigur! Nu este o fântână, ci un rezervor de apă al unui sistem de irigații privat, folosit de fermieri. Unghiul de cădere al apei a făcut ca acel rezervor să nu poată fi folosit niciodată.

— Cum l-am putea verifica fără să trezim suspiciuni? întrebă Wisting. Bazinul se vede dinspre drumul principal.

— Am împrumutat costume speciale și o mașină de la autoritățile locale, îi informă Hammer. Deci totul va părea o verificare de rutină. Oricum, nicio autoritate locală nu știe ce fac celelalte autorități.

— Cum rămâne cu cea de-a treia fântână? întrebă Wisting și se întoarse către Benjamin Fjeld.

— Nimic nou, dar toată această tevatură cu fântânile nu este altceva decât o muncă în zadar. Cum vom ști noi dacă vreuna dintre fântânile descoperite de Bob Crabb este aceeași cu cea folosită de Godwin? Dacă într-adevăr a folosit vreuna dintre ele. Nu ar trebui să abordăm problema în mod mai sistematic și să cartografiem fântânile mai vechi?

— Probabil că există o fântână la fiecare casă din această regiune, îi aprobă Mortensen.

Și Wisting era de acord.

— Fă-o! îl rugă el. Dar Bob Crabb trebuie că avut acces la niște informații pe care noi nu le deținem. Torunn, ai ceva de adăugat?

— Vom primi ajutorul Arhivelor Naționale din Kongsberg ca să citim vechile registre parohiale, vechile recensăminte și alte documente din secolul al XIX-lea. Știm că cel care le-a condus pe neamurile lui Robert Godwin în SUA a fost Niels Gustavsen, care a emigrat în 1889. Arhivarii de acolo s-au dus mai în urmă cu două generații și acum lucrează la descoperirea eventualelor rude rămase în Norvegia. Asta ne-ar putea oferi câteva detalii, dar la fel de bine ar putea fi o fundătură care ne-ar costa și mult timp.

— Ce se mai știe despre lista cu posibilele aliasuri ale lui Godwin?

— E în coadă de pește. N-am găsit nicio potrivire după căutarea cu software-ul de recunoaștere facială, dar am reușit să excludem câteva persoane care ieșeau din calcul din start, din cauza etniei. Până la finalul zilei vom reduce lista la aproximativ 50 de bărbați, care să fie cercetați mai amănunțit. Întrebarea este cum să facem asta fără să ne demascăm adevăratele intenții.

— Ce spui de o fotografie procesată cu software-ul care aproximează trăsăturile în funcție de vârstă? întrebă Espen Mortensen, întorcându-se către Donald Baker.

— Le-am spus oamenilor noștri să prelucreze fotografia luând în calcul procesul de îmbătrânire, spuse agentul FBI și scoase câteva fotografii din dosarul său.

Erau trei fotografii distincte în care trăsăturile lui Robert Godwin, din fotografia de la anunț de dare în urmărire, erau încă ușor de recunoscut. Una dintre aceste fotografii îl arăta cu niște riduri și alte semne ale îmbătrânirii. În celelalte două estimări, programul îl echipase cu barbă și ochelari. Elementul comun al tuturor celor trei versiuni era

acela că linia părului se retrăsese și părul i se rărise din ce în ce mai mult.

Au petrecut o jumătate oră cu întrebări practice pentru alocarea sarcinilor de lucru. După terminarea ședinței, cercetările lor păreau să nu fi înregistrat progrese prea mari.

54.

Torunn Borg îi trimisese lista provizorie a numelor false pe care și le-ar fi putut însuși Robert Godwin. Imprimanta scoase în total 13 pagini. O listă ordonată alfabetic, cu 123 de bărbați, cu datele lor de naștere și adresele lor.

Lista aceasta fusese obținută dintr-o listă extinsă de 2.127 de nume. Unele dintre ele puteau fi șterse, deoarece fuseseră incluse doar în statistică. Aske Eivind, scria pe prima pagină. Artistul pe care-l intervievase Line, legat de Viggo Hansen.

În plus, lista conținea persoane care n-au atras niciodată atenția asupra lor în vreun mod special. Oameni care trăiseră o viață întreagă în anonimat. Oameni ai cavernelor.

Căutarea criminalilor în serie nu făcuse parte din bibliografia sau educația de la Academia de Poliție. Wisting citise considerabil de mult despre criminalii în serie, dar nu era la curent cu cele mai recente instrumente de cercetare din domeniu. Pur și simplu, acele instrumente erau mult prea îndepărtate de munca lui de zi cu zi.

Internetul era arhiplin de articole despre criminali nebuni care-și mâncau victimele, care le lăsau bilețele anchetatorilor și care adunau trofee cu fiecare victimă lăsată în urmă. Pe pagina de internet a CEPOL, Colegiul European de Poliție, găsi un articol care oferea o listă a criminalilor în serie din Australia. Un criminal în serie de obicei omora persoane pe care nu le cunoștea. De cele mai multe ori crimele sale aveau motivație sexuală. Intervalul dintre crime varia de la câteva ore la câteva zile, săptămâni, luni sau chiar câțiva ani. Mulți criminali în serie erau psihopați sau sufereau de o altă tulburare de personalitate, dar puteau părea perfect normali și adeseori erau fermecători cu semenii lor.

Un criminal în serie era de obicei un bărbat alb, necăsătorit, cu o inteligență normală sau peste medie.

Circa șaizeci la sută dintre ei fuseseră copii care făcuseră în pat până la vârsta de 12 ani. Rareori avuseseră locuri de muncă stabile pentru perioade lungi. Manifestaseră de timpuriu o fascinație pentru piromanie, cruzime față de animale și alte activități sadice. De regulă, fuseseră crescuți de mame singure și avuseseră prea puțin contact cu tații lor. Nu era neobișnuit ca aceștia să aibă studii superioare și locuri de muncă de prestigiu.

Criminalii în serie își aleg adesea același tip de victimă și au aproximativ același *modus operandi,* atât pentru ademenirea, cât și pentru curmarea vieții acestora, se spunea în articolul respectiv.

Nimic nu-l putea ajuta să se apropie mai mult, se gândi Wisting și luă cu el lista cu nume. Ridică teancul de foi și le lovi ușurel de birou ca să le alinieze, apoi le prinse într-o agrafă în colțul de sus, din stânga. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și citi fiecare nume în parte.

De abia pe ultima pagină dădu peste un nume pe care-l mai văzuse înainte. WANG, Jonathan. Bărbatul cu cicatricea de pe față care administra ferma din Halle pe vremea când Bob, Crabb a fost ucis.

Se ridică de la masă, luă hârtiile și se duse la biroul lui Torunn Borg. Biroul ei era atipic de dezordonat. Documente de la diverse cazuri, puse în mai multe teancuri și diverse foi scoase la imprimantă erau împrăștiate pe masă, împreună cu post-it-uri de diverse culori.

— La câte nume ai ajuns? o întrebă Wisting și se așeză.

— La 58.

— Jonathan Wang este în continuare pe listă?

Torunn Borg își miji ochii în fața monitorului și căută în jos.

— Da, confirmă ea. Este singurul nume la care am mai ajuns și pe altă cale.

— Muncitorul cu ziua de la ferma principală din Halle, zise ea.

Trase lângă ea unul dintre teancurile de documente și răsfoi până dădu peste audierea lui de către Benjamin Fjeld.

— Avem o înregistrare video cu această audiere, îi explică Wisting. Eu am vorbit cu el când a fost la secție, dar nu mi s-a părut că seamănă cu Godwin.

— Am să verific fotografia lui cu ajutorul programului de recunoaștere facială, spuse ea. Programul nu recunoaște trăsăturile feței așa, ca noi, ci face măsurători între punctele-cheie ale feței, de exemplu distanța dintre ochi și lățimea buzei superioare. Orice chip conține diverse caracteristici geometrice care laolaltă formează cheia de identificare a unei persoane. Dar eu nu cred c-ar trebui să ne bazăm prea mult pe asta. Forma feței lui trebuie să se fi schimbat în ultimii 20 de ani. Ochelarii și barba dau peste cap sistemul, iar cel pe care-l căutăm se poate să fi făcut operații estetice ca să nu poată fi recunoscut.

Wisting își trecu mâna prin păr. Nu avansaseră prea mult. Cel mai important aspect al cercetării era să mențină un ritm susținut. Însă ei stagnau.

Lui Wisting îi sună telefonul. Era Nils Hammer. Preluă apelul în speranța că Hammer avea noutăți care ar fi putut să impulsioneze întreaga anchetă.

— E gol, spuse vocea de la capătul firului.

— Rezervorul de apă?

— Ne-a luat ceva timp să-l găsim pe sub zăpadă, dar când am reușit să dăm la o parte capacul de beton, am văzut că era uscat și gol. Nu erau decât niște țevi rămase din sistemul de irigație.

Benjamin Fjeld se ivi în pragul ușii.

— Am localizat cea de-a treia fântână, spuse el, și flutură fotografia de pe aparatul foto al lui Bob Crabb.

— Stai puțin! îl rugă Wisting.

Lăsă telefonul pe masă și-l comută pe difuzor.

— Benjamin a descoperit ceva.

— A treia fântână se află la doar câțiva kilometri depărtare față de locul în care sunteți acum, îi explică Benjamin Fjeld, stând aplecat peste biroul lui Wisting. Este o fermă mică închisă, aproximativ ca locul în care ați fost voi ieri.

— Oamenii tăi sunt încă acolo? întrebă Wisting.

— Da.

— Atunci pornim și noi într-acolo.

55.

Patologul care-i făcuse autopsia lui Viggo Hansen se numea Mogens Poulsen. Avea cam același accent ca și Frank Iversen. Folosea cuvinte norvegiene, dar avea accent danez.

— Am obținut raportul autopsiei de la poliție, îi explică Line, după ce se prezentă și-i povesti despre articolul la care lucra. Vă amintiți de Viggo Hansen?

— Evident, spuse vocea de la capătul firului. A fost un caz absolut deosebit. De obicei, cadavrele care au stat atât de mult timp sunt descompuse și putrezite, dar acesta a fost aproape mumificat.

— Cum credeți că a fost posibil așa ceva?

— În primul rând, pentru că nu a fost expus la diverse organisme vii care pot produce enzime ce descompun țesuturile umane. În acest caz, cadavrul s-a aflat într-o casă aproape etanșă, ale cărei ferestre, uși, guri de ventilație erau închise. Umiditatea plus temperatura scăzute au făcut ca el să se usuce și să se transforme într-o mumie, în loc să putrezească și să se descompună.

Se opri cu intenția de a adăuga ceva.

— Dar acestea sunt niște idei generale. Nu pot vorbi despre acest caz în particular.

— De fapt, eu aș avea o întrebare și mai generală, spuse Line. Mai mult ca sigur că nu voi scrie nimic despre asta, dar mă întreb care a fost cauza morții lui.

— Singurătatea, veni răspunsul rapid.

— Singurătatea? repetă Line, sperând să obțină un citat, chiar dacă se îndoia că ar fi existat vreun astfel de diagnostic medical.

— Sau de inimă rea, îi explică doctorul. Poate că această expresie e mai sugestivă. Trebuie să fi fost îngrozitor de singur, dacă a stat patru luni mort fără ca cineva să-l fi descoperit.

Doctorul suspină.

— La ce bun sunt toate bogățiile lumii dacă nu ne mai pasă de ceilalți oameni? Din punct de vedere sufletesc, suntem destul de înapoiați în această țară. Nu suntem decât niște căpățâni goale, preocupate doar de satisfacerea propriilor nevoi.

— Chiar credeți asta? întrebă Line. Că se poate muri de singurătate?

— Asta este o certitudine. Relațiile sociale, prietenia și legăturile de familie sunt importante pentru sănătate, sunt mai importante și decât tensiunea, și decât colesterolul. Cercetările au demonstrat că oamenii singuri sunt mai predispuși la aproape toate tipurile de boli și suferințe, începând de la tristețe, anxietate și depresie, până la bolile fizice, cum ar fi problemele de inimă și cele vasculare.

Line își notă.

— Multe cupluri căsătorite se mențin în viață, ca să poată avea zile bune împreună cu cel pe care-l iubesc, continuă patologul, pentru a se ajuta și sprijini reciproc. Când unul dintre ei moare, adesea cel care rămâne în urma sa moare după câteva luni.

Line nu se putu abține să nu zâmbească. În mod cert găsise o temă care-l preocupa pe doctorul legist.

— Una este să trăiești fără relații sociale, continuă el. Și alta este să nu ai pe nimeni care să sune la 112 când te înțeapă inima sau dacă ai căzut de pe o scară. Să nu ai pe nimeni care să se asigure că nu te-ai înecat cu ceva și care să facă manevrele de resuscitare până când sosește ambulanta.

— Credeți că Viggo Hansen a murit de infarct sau stop cardiac?

— Acelea sunt cele mai frecvente cauze, dar ar fi imposibil să dăm un răspuns cert la această întrebare.

— Ce altă cauză ar fi putut fi?

— Din câte știu, s-ar fi putut îneca cu ceva și s-ar fi putut sufoca. Deși corpul era bine conservat, totuși n-a rămas prea mult de cercetat din el. Ceea

ce pot să vă spun este că nu a fost împușcat, nici înjunghiat și nici n-a primit vreo lovitură fatală cu vreun obiect contondent.

— Deci înclinați să credeți că Viggo Hansen a murit din cauze naturale?

— Moartea este ceva natural, îi răspunse doctorul. Uneori, ea pur și simplu vine mai repede și într-un mod mai violent și mai brutal decât în alte cazuri.

Line aruncă o privire peste notițe. Scrisese „sufocat” urmat de un semn de întrebare.

— Ziceați că ar fi putut să fie sufocat? întrebă ea.

— Era doar un exemplu. Nu există nicio dovadă că moartea lui nu s-ar fi produs în mod natural. Nu au existat indicii, precum mobilier răsturnat sau alte semne de încăierare. Corpul nu era așezat într-o postură nefirească, ba din contră. Adormise frumos și liniștit pe scaun, în fața televizorului.

— Dar cineva ar fi putut să-i pună o pernă pe față și l-ar fi putut sufoca, fără să lase vreo urmă vizibilă?

— Spun doar că nu vom putea ajunge la niciun răspuns despre cum a murit Viggo Hansen, în orice caz, nu din perspectiva medicinei legale.

Line îi mulțumi pentru conversație și se duse la fereastră. Afară, vântul viscolea zăpada pudrată și o mătura de-a lungul străzii. Citise îndeajuns de multe rapoarte de poliție și post-mortem, dar și declarații publice, ca să știe că ceea ce era tipărit erau doar informații absolut certe. A lăsa loc de îndoială și de interpretare ducea doar la probleme. Lucrurile incluse în astfel de rapoarte, erau prin urmare, de regulă, doar un cumul de fapte. Informații pe care le puteai dovedi în procent de sută la sută. Conversația ei cu medicul legist deschidea totuși alte câteva posibilități.

56.

Nils Hammer se asigurase că drumul până acolo fusese curățat de zăpadă până la cea de-a treia fântână. Pe partea stângă a drumului îngust era o pădure deasă, în timp ce pe partea dreaptă un zid de piatră separa drumul de un ogor. Vântul măturase stratul superior de zăpadă și, din loc în loc, pietrele se ițeau ca niște piscuri muntoase.

În fața vechii case de la fermă, viscolul adunase niște nămeți și mai înalți. În curte se aflau un tractor cu un plug de zăpadă și același automobil anonim de transport pe care-l folosiseră și în ziua dinainte. Mai mulți agenți de poliție erau îmbrăcați în costume termoizolante care aveau însemnele autorităților locale din Larvik. Unii dintre ei se adunaseră în jurul unui mic aparat cu propan, pe care clocotea un ibric de cafea.

Wisting ieși din mașină și trebui să strângă tare din ochi, ca să se apere de zăpada care îi bătea drept în față.

— Încă cinci minute și suntem gata, spuse Hammer și făcu un semn cu capul înspre hambarul în care doi bărbați deja curățaseră capacul cu formă de piramidă și care erau pe punctul de a ridica capacul, în vreme ce un alt bărbat își pregătea frânghia de cățărări.

Wisting se postă cu spatele la vânt.

— Este apă în fântână? întrebă Wisting.

— Da, dar nu este prea mult de coborât până la nivelul apei.

Bărbații de lângă fântână semnalizară că erau pregătiți. Un generator electric fu pornit și un reflector își trimise razele prin gura fântânii.

Primul polițist fixă cordelina pe echipamentul său, se lăsă pe spate și coborî în fântână.

Wisting se aplecă peste margine și se uită în jos. Era un puț pătrat betonat pe o porțiune de un metru și jumătate.

Se mai vedeau amprentele scândurilor de lemn care ținuseră cimentul. Mai jos, pereții fântânii erau construiți din piatră.

Stratul de gheață din fântână era aproximativ la fel de gros ca acela din ziua precedentă, de la cealaltă fântână. Bărbatul munci aproximativ cinci minute până reuși să spargă gheața. Apoi începu să scoată de-acolo bucăți de gheață din ce în ce mai mari.

Wisting dădu din umeri și rămase cu mâinile îndesate în buzunare în timp ce urmărea lucrările. Frigul îi pătrundea pe sub haine.

Imediat ce gheața fu îndepărtată, fu coborâtă pompa. Espen Mortensen amplasă furtunul în lada pe care o construise ca să adune resturile mărunte. Apa care era pompată imediat se transforma în gheață, iar el era nevoit să spargă în permanență pelicula înghețată, ca să nu blocheze sita. Sub această construcție, apa se transforma oricum în gheață.

Wisting se uită cum scădea nivelul apei, centimetru cu centimetru.

Apoi întrezări ceva în apa întunecată. Era ceva ce se mișca foarte rapid, acolo jos.

Wisting se aplecă peste margine și-și mări ochii. Mortensen și Hammer se postară lângă el și se holbară în același punct. Un obiect fu aspirat prin furtun. Acesta se smuci și se încolăci, scuipând o bucată de lemn în cutia lui Mortensen.

Apoi se întrezări din nou mișcare pe fundul apei. Inițial părea să fie curentul creat de pompa de apă, dar era ceva care se mișca fix sub suprafață.

— La naiba! înjură Hammer. E un țipar.

— Un țipar? se miră Mortensen.

— Pe vremuri, oamenii băgau țipari în fântâni ca să le țină curate și ferite de viermi și târâtoare.

Wisting mormăi. Citise că țiparii puteau atinge și vârste de peste 80 de ani. Acest țipar ar fi putut să se hrănească acolo jos ani de-a rândul cu melci,

brotaci, larve de insecte și Dumnezeu știe ce altceva.

— Sunt doi, spuse Mortensen și-i arătă cu degetul.

Avea dreptate. Două corpuri strălucitoare se încolăceau pe sub suprafața apei. După aceea, pe măsură ce rămânea tot mai puțină apă pe fundul fântânii, se înlănțuiau unul cu altul.

Apoi se auzi, brusc, un alt zgomot din pompă. Huruitul constant al motorului se transformă într-un urlet și furtunul se goli de apă.

Hammer deconectă curentul și ridică pompa. Un ghemotoc de țesut bloca gura pompei. Îl lăsă pe Espen Mortensen să-l scoată de acolo. Era aproximativ de dimensiunea unei pagini de ziar, dar avea marginile inegale, de parcă ar fi fost sfâșiat. Bucata de țesut era plină de mâzgă maronie, care făcea culoarea nedefinită, dar se putea totuși distinge un model cu dungi, ca la un obiect vestimentar.

Wisting se lăsă din nou peste marginea fântânii. Țiparii se calmaseră, acum, că pompa fusese scoasă. Restul apei era plin de noroi, astfel încât era greu de distins ce era acolo jos, chiar cu ajutorul reflectorului.

Hammer coborî din nou pompa și apa maronie și murdară începu să gâlgâie prin furtun. Un fragment mai mic fu ridicat, și acela cu model cu dungi.

După cinci minute pompa începu să bolborosească. Fântâna se golise de apă. Țiparii se zvârcoleau, se băteau și se răsuceau în noroi. Dar mai era și altceva pe fundul fântânii. Ceva se profila în noroiul de jos. Inițial îi făcu impresia că era un ciot de lemn, maroniu, rotund și lucios, dar nu era asta. Acolo jos era ceea ce căutau! De asta veniseră aici. Corpurile țiparilor se încolăceau peste oasele unui om.

57.

O jumătate de oră mai târziu, deasupra fântânii fusese montat un cort, iar lângă el apăruse un spațiu de lucru. Prelata cortului oferea adăpost de vântul rece, iar un radiator industrial încălzea spațiul interior, astfel că renunțaseră la mănuși și fulare.

În fântână coborâseră o scară. Țiparii fuseseră scoși și așezați afară, lângă cort, înghețați bocnă.

Espen Mortensen coborî pe scară pentru a recupera un fragment de os ce ieșea din noroi. Osul se desprinse cu un pleoscăit. Espen se afla pe ultima treaptă a scării și îl analiză puțin înainte de a urca cu el. Era negru-maroniu și arăta ca o bucată noduroasă de lemn.

— Om sau animal? întrebă Wisting.

Mortensen nu-i răspunse. Așeză fragmentul osos în mijlocul unei mese și scoase o carte voluminoasă din rucsacul pe care îl pregătise pentru misiune. Henry Gray: *Anatomia corpului uman.*

Răsfoi cartea până când găsi ceea ce căuta. O ilustrație în care un os uman era desenat și din față, și din spate.

— Humerus, citi el în limba latină, punând degetul arătător în dreptul unei schițe în care osul pe care-l găsiseră era așezat în partea superioară a brațului unui schelet.

Wisting își puse o mănușă din latex și-l ridică cu grijă. Mirosul apei stătute din fântână i se impregnă în nări.

Suprapuse osul cu imaginea din carte și-l compară segment cu segment. Nu era nicio îndoială. Osul pe care-l găsiseră provenea din brațul unui om.

Mortensen coborî din nou scara. La fel cum un arheolog scoate la lumină relicvele trecutului, el folosea mici unelte pentru a săpa în masa maronie

și moale de pe fundul fântânii. Nu peste mult timp se iviră alte oase. Fiecare nouă descoperire era fotografiată înainte de-a fi pusă într-o cutie și ridicată. Erau fragmente de vertebre, o bucată de șold și oase din scheletul mâinii. Fiecare descoperire era consemnată într-un registru și introdusă în pungi de hârtie care erau stocate în cutii.

Apărură și mai multe bucăți de haine degradate. Pe unul dintre segmentele de țesătură rămăsese prins un fermoar. O curea neagră cu cataramă ruginită fu adusă la suprafață, apoi înregistrată și împachetată.

— Avem ceva aici! strigă Mortensen, descoperind un obiect sferic.

Cu fiecare strat de noroi pe care-l îndepărta devenea tot mai evident că era partea superioară a unui craniu.

El înlătură mai departe noroiul, după care cuprinse craniul cu mâinile și-l trase la suprafață. Când ieși din nămol, se auzi un zgomot surd. Mortensen îl răsuci și două orbite goale se întoarseră goale înspre cer.

— Cred că doar acesta este, spuse el, în timp ce urmărea cu privirea coșul ce ridica craniul la suprafață. Sunt doar circa 30 de centimetri de nămol deasupra rocii, explică el. Nu cred că aici este loc de mai multe schelete.

Criminalistul își continuă munca anevoioasă, înlătură un nou strat de nămol urât mirositor și descoperi talpa unui pantof. Așeză lângă ea o riglă și o fotografie.

— 25,5 centimetri! strigă el.

Măsura 41, se gândi Wisting, fără să știe dacă vreuna dintre femeile de pe lista cu persoane dispărute avea piciorul atât de mare.

Jos, în fântână, Mortensen scoase pantoful din noroi și-l întoarse. Era o sanda. Wisting citise în unele descrieri că una dintre femeile date dispărute purta sandale, dar nu reținuse care anume. În orice

caz, însemna că oricine ar fi fost acolo jos în fântână ajunsese acolo în timpul verii.

Obținuseră deja rezultate semnificative. În timpul după-amiezii urmau să-și formeze o idee în privința identității persoanei decedate.

Wisting rămase la fața locului încă vreo oră și urmări cum Mortensen își croia meticulos drum spre baza fântânii. Mai apărură câteva oase, însă în cantitatea și numărul prevăzute de Mortensen. Acolo era un singur cadavru.

Mai erau necesare câteva ore de muncă acolo jos, în fântână, dar Wisting văzuse ceea ce trebuia să vadă.

Vântul năprasnic îi ciupi obrajii când înlătură prelata și ieși din cort. Se simțea încordat și agitat. Acum începe, își spuse el. De-abia acum începe.

58.

Line nu era sigură. Dacă ar fi fost, ar fi sesizat poliția, însă proiectul ei era pe cale să ia o altă întorsătură. Nu mai însemna doar să stabilească cine a fost Viggo Hansen, ci ce anume se întâmplase în ultimele ore din viața acestuia.

Pe computerul ei încropise deja o ciornă cu peste 5.000 de caractere în care-l descria pe Viggo Hansen drept un om singuratic, dar cândva spre finalul vieții această solitudine a fost întreruptă. Era sigură de asta. Dar cine-l contactase și de ce? Și care fusese motivul, dacă era vorba de o întâlnire care a avut drept consecință moartea lui?

Ea se uită la ceas. Era aproape ora două după-amiază. Avea o întâlnire cu Jonas Utklev, președintele comitetului care organizase reuniunea de aniversare a 40 de ani de la absolvirea liceului Stavern a generației 1964. Găsise invitația printre hârtiile din casa lui Viggo Hansen, dar, potrivit spuselor lui Utklev, Viggo nici măcar nu răspunsese. Utklev acceptase totuși să vorbească cu ea.

Jonas Utklev locuia într-un apartament dintr-un bloc cu terase, situat în capătul străzii Ohlselia. Dacă mergea pe alee, ajungea mai repede pe jos decât cu mașina. Lăsă mașina, dar regretă după nicio sută de metri. Era la fel de frig. Din cauza vântului care-i răvășea părul peste față, avea senzația că frigul e și mai intens.

Jonas Utklev era chel și avea o mustață rigidă sub nas. Deschizând ușa, el o invită înăuntru, ca și când se grăbea să se adăpostească de vremea rea.

— Ai venit pe jos? întrebă el, întinzându-și gâtul să vadă unde parcase mașina.

— Da, răspunse ea, făcând semn din cap înspre versantul din spatele lor. Stau chiar pe cealaltă parte.

— Da, da. Ești fiica lui William Wisting de la poliție, spuse el, conducând-o într-o sufragerie excesiv mobilată. Locuiești pe strada Herman Wildenvey. Desigur.

Camera mirosea a piele, tutun de pipă și aer îmbâcsit.

Line aruncă o privire în jur înainte să se așeze. Mobilă de pin, un covor ce acoperea întreaga podea, fotografii de familie pe pereți, plante cu frunze mari așezate pe podea, în ghivece. Un balansoar într-un colț al camerei și, lângă el, pe podea, un set de tricotat.

— Soția a plecat cu treabă, explică Utklev, observând la ce anume se uita Line.

Cafeaua era gata și îi aștepta pe masă. Un termos și cești mici din porțelan fin. El umplu una și o împinse spre Line fără ca mai înainte să întrebe.

— Ai fost la aceeași școală cu Viggo Hansen, începu ea.

— Da, da, confirmă Utklev, făcând semn din cap și turnând cafea și în ceașca sa.

— Ce-ți amintești din acea perioadă?

— Nu făcea cine știe ce. Stătea în spatele clasei, îmi amintesc. Întotdeauna în spate. Nu cred să fi ridicat vreodată mâna să spună ceva sau să răspundă la întrebările învățătoarei. Doar stătea acolo, dar nu cred că vreunul dintre noi i-ar fi observat lipsa.

— Petrecea mai mult timp cu cineva anume din clasă?

— Ei bine, erau doi băieți foarte tăcuți. Viggo Hansen și Odd Werner Ellefsen.

Line făcu semn din cap. Vorbise deja cu colegul de clasă taciturn și nu foarte isteț, dar nu spuse nimic.

— Dar nu știu dacă chiar erau prieteni, continuă bărbatul din fața ei. Mai curând, erau foarte rezervați, dacă înțelegi ce vreau să spun. Când formam echipele de fotbal, ei erau lăsați pe

dinafară, și alte chestii de genul ăsta. Poate că de aceea mi-i imaginez laolaltă, pentru că erau foarte retrași.

— Când l-ai văzut sau ai vorbit ultima dată cu Viggo Hansen?

— O, a trecut mult timp de atunci. Nici nu sunt sigur că l-aș mai recunoaște. Am avut acea petrecere cu clasa în 2004, aniversarea de 40 de ani de la terminarea liceului, dar el n-a participat. Nici măcar n-a răspuns la invitație. Nici el, nici Odd Werner Ellefsen. Doar ei doi au lipsit. Și Eivind Aske. Dar el a devenit foarte înfumurat de când este artist. Nici măcar nu mă salută când ne întâlnim pe stradă. Trebuie să-l salut eu primul.

Line se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dacă s-ar fi întâmplat ca Viggo Hansen să fie vizitat de cineva… spuse ea, invitându-l pe Jonas Utklev să i se alăture în timp ce ea gândea cu voce tare, cine ar fi putut fi?

— Cine să fie? Nimeni din trecut, în orice caz.

La ușa de la intrare se auzi zgomot. În cameră intră cea care trebuia să fie doamna Utklev, purtând încă haina pe ea. Frigul îi îmbujorase obrajii.

Jonas Utklev se ridică și făcu prezentările.

— Stăm și vorbim despre Viggo Hansen, spuse el.

Soția lui strânse din buze.

— Ar trebui să-i povestești cele întâmplate vara trecută, când v-ați întâlnit, o îndemnă el, după care-i explică lui Line: Maren lucrează la bibliotecă.

— Ai vorbit cu el vara trecută? o întrebă Line.

Maren Utklev își descheie nasturii hainei.

— A venit la bibliotecă, confirmă ea. Nici nu l-am recunoscut.

Bărbatul interveni cu o explicație.

— Maren era cu un an mai mică decât noi.

Ea ieși iar pe hol și-și agăță haina în cuier, reveni în camera de zi și se opri în ușa bucătăriei.

— Nici el nu cred că m-a recunoscut, începu Maren Utklev. Era prima dată când a venit și nu avea legitimație.

— Nu a împrumutat nimic, interveni din nou soțul ei. Doar a stat acolo și a răsfoit niște cărți.

— Ce cărți? întrebă Line.

— A stat acolo câteva ore frunzărind diverse cărți din colecția privind istoria locală, explică Maren Utklev. *Stavernsminner, Memorii din Stavern,* printre altele.

— Este o carte cu colecții de fotografii și texte scurte despre Stavern, publicată în urmă cu 10-15 ani, zise Jonas Utklev. În fosta noastră casă am avut un exemplar din această carte în bibliotecă, dar, când ne-am mutat, n-am putut lua toate volumele cu noi. Nu aveam spațiu de stocare și, oricum, le citiserăm pe toate. Pe unele chiar de mai multe ori, așa că le-am dat la un anticariat.

— Ce a căutat în acele cărți?

— Nu putem ști, răspunse Maren Utklev, încrețindu-și iar buzele.

— A rupt câteva pagini din carte, spuse soțul ei. Le-a rupt pur și simplu și a plecat cu ele.

— Am descoperit abia după ce a plecat, menționa soția lui. Cartea fusese pusă în locul greșit și am descoperit că lipsesc pagini când am așezat-o la loc.

— Ce pagini a rupt?

Maren Uktalev ridică din umeri.

— Probabil că în ele era ceva ce-l interesa pe el, spuse ea. Poate o fotografie în care apărea el.

— Dar putem afla? întrebă Line. Ce pagini lipsesc?

Femeia clătină din cap.

— Nu mai avem acea carte, răspunse ea. La urma urmei, trebuia să scăpăm de ea. Din fericire, erau mai multe exemplare la biblioteca centrală și astfel am putut s-o înlocuim.

— Nu l-ați luat la întrebări? se interesă Linde. Să-i cereți despăgubiri sau ceva de genul acesta?

— Nu eram sigură că el le-a rupt, recunoscu Maren Utklev. E posibil să mai fi luat altcineva cartea înaintea lui. Nici nu eram foarte sigură că el era Viggo Hansen. Gunvar, de la bancă, mi-a spus că el a fost.

Line își arătă nedumerirea.

— Vezi tu, și Gunvar era atunci la bibliotecă. Când Viggo Hansen a plecat și am descoperit lipsa paginilor din carte, am întrebat-o dacă știe cine era cel care a plecat. Ea îl știa de la bancă. Eu nu-l mai văzusem de la terminarea școlii.

Undeva, în casă, un ceas bătu ora trei.

— Până la ce oră este deschisă biblioteca? întrebă Line.

— Astăzi e miercuri, răspunse Jonas Utklev. Este deschisă până la ora 4.

59.

Line uitase că nu venise cu mașina. Trebuia să ajungă mai întâi acasă, să ia mașina și să meargă la librăria aflată chiar în centrul orașului Stavern.

Înaintă cu capul plecat pentru a se feri de vânt și se uita la propriii pași. Zăpada era viscolită și-i înțepa fața ca niște ace. Nu putea fi o coincidență faptul că Viggo Hansen trecuse pe la bibliotecă. Trebuie să fi căutat și să fi găsit ceva anume.

Motorul mașinii era rece și greu de pornit. De-abia la a treia încercare prinse viață. Line îl lăsă la ralanti cât timp curăță stratul subțire de gheață de pe parbriz.

Nu-și dădu mănușile jos nici când se așeză la volan. Respirația ei se transforma într-un norișor străveziu care forma picături de condens pe interiorul parbrizului.

În fața bibliotecii era un loc liber de parcare. Opri mașina și urcă treptele vechi ce duceau la o mică secție de la etajul al doilea al bibliotecii.

Femeia de la recepție îi zâmbi și o privi pe deasupra ochelarilor.

— Bună ziua, o salută Line. Caut o carte cu titlul *„Stavernsminner, Amintiri din Stavern”.*

— Sunt trei cărți, răspunse de îndată bibliotecara. Această carte are trei volume.

Line oftă. Acest aspect îngreuna identificarea celor căutate de Viggo Hansen.

— Atunci aș dori să le împrumut pe toate trei.

— Nu pot fi împrumutate, zise femeia din spatele tejghelei. Aparțin comunității locale și nu pot fi luate acasă.

— Bine. Pot să le studiez?

Bibliotecara dădu din cap, se retrase și reveni cu trei cărți cu coperte multicolore.

„Fotografii făcute de locuitori”, acesta era subtitlul.

Line se duse cu ele la o masă de lectură și începu să le răsfoiască. Multe erau imagini din timpul războiului. Unele erau dintr-o perioadă mai veche și surprindeau cum arătau orașul și litoralul cu sute de ani în urmă, dar erau și fotografii mai noi, făcute la sărbătoarea națională din 17 mai sau la petreceri de vară. Evenimente dansante, târguri de vechituri, meciuri de fotbal și concursuri de gimnastică. Ea nu știa exact ce căuta, dar spera să-și dea seama când amănuntul respectiv i s-ar fi ivit în fața ochilor.

Găsi fotografii cu fabrica de creveți, fabrica de conserve și școala din Stavern, dar fără vreo mențiune care să-i spună ceva interesant.

Telefonul mobil vibră și scoase un sunet scurt de notificare.

„Diseară?”, scria în limba engleză. *„Același loc? Aceeași oră? John”.*

Era americanul cu care se întâlnise cu o seară înainte.

Privi scurta invitație fără să schițeze niciun gest. Nu-l cunoștea, tocmai de aceea îi era mai ușor să accepte o nouă întâlnire. O întâlnire fără obligații și fără complicații.

„*OK*”, tastă, dar șterse imediat. *„Mi-ar face plăcere”,* scrise ea și transmise mesajul.

Bibliotecara se apropie de ea.

— Vom închide peste cinci minute, spuse ea.

Line continuă să răsfoiască, se opri și merse câteva pagini înapoi. O fotografie color din 1967 surprindea patru adolescenți în fața unei clădiri familiare.

„Eforturile ingenioase depuse de patru băieți ce treceau prin zonă au salvat fabrica de creveți Reimes de la incendiu, scria acolo. *„De la stânga la dreapta: Frank Iversen, Odd Werner Ellefsen, Cato Tangen și Viggo Hansen”.*

În spatele lor era o mașină de pompieri și un bărbat în uniformă strângea un furtun.

Al treilea băiat de la stânga părea puțin mai în vârstă decât ceilalți. Cato Tangen se sprijinea de ghidonul unei motociclete. Avea fața îngustă și părul lung.

La recepție, bibliotecara zornăia cheile. Line scoase camera și fotografie pagina, după care becurile se stinseră. Nu știa dacă aceasta era una dintre fotografiile pe care le rupsese Viggo Hansen, dar era singurul lucru palpabil pe care-l găsise până acum.

60.

Când Line plecă de la bibliotecă, afară se întunecase deja. În conul de lumină proiectat de o lampă stradală stăteau un bărbat și câinele său, în rest nu mai era nimeni pe stradă.

Intrând pe strada Herman Wildenvey fu nevoită să meargă în spatele unei mașini break gri, ce avea o cutie-portbagaj pe plafon. Mașina se chinuia să urce mica rampă înainte de porțiunea plată de drum din dreptul vechiului rezervor de apă. Line mări distanța față de mașina din față și o privi cum virează spre casa familiei Brunvall, peste stradă de casa lui Viggo Hansen. Ea trecu de propria ieșire și-l văzu pe Steinar Brunvall coborând din mașină.

Amânase să-i contacteze. Nu știa exact de ce. Poate pentru că era căsătorit și avea copii, în timp ce ea nu găsise pe cineva potrivit cu care să-și împartă viața.

Potrivit rapoartelor poliției, nici el, nici soția lui nu avuseseră de-a face cu Viggo Hansen și Line hotărâse că nu era nevoie să discute cu ei. Însă acum situația era diferită. Nu mai era interesată să scrie doar despre o viață solitară, ci căuta ceva care să susțină ipoteza căreia voia să-i dea contur.

Întoarse și parcă în spatele mașinii break. Steinar Brunvall se uită la ea prin parbriz, dar îl orbeau farurile. Chiar și după ce ea opri motorul, el își dădu cu greu seama cine era în mașina care parcase în spatele său.

Ea coborî și-l strigă pe nume.

— Line? spuse el zâmbind. A trecut ceva timp. Ai venit acasă de Crăciun?

Ea începu să-i explice de ce venise acasă. La jumătatea poveștii, el o întrerupse și o invită înăuntru.

În casă mirosea a mâncare gătită. Ea îl urmă în bucătărie, unde i-o prezentă pe Ida, care stătea în

fața aragazului și învârtea într-o oală. Din camera de zi se auzeau vocile copiilor.

— Nu voi sta mult, spuse Line, explicând până la capăt de ce venise.

Ida își puse mâna în șold.

— Niciun om nu merită o astfel de moarte, spuse ea, și scoase lingura din oală. Este rușinos că oamenii din jurul său au putut fi atât de indiferenți. Și aceasta este valabil în egală măsură și pentru noi.

— Nouă și tuturor celorlalți din cartier ar fi trebuit să ne pese mai mult, zise soțul ei.

— Dar așa a devenit societatea noastră, continuă soția lui. Nu avem timp decât pentru noi. Aici, într-un oraș mic ca Stavern, s-ar crede că toată lumea știe pe toată lumea, dar Viggo Hansen n-a făcut niciodată ceva care să atragă atenția asupra lui.

Steinar Brunvall dădu din cap.

— Nu a avut niciodată vreun musafir, nici măcar unul. Iar când venea la ușă vreun vânzător ambulant sau altcineva, nu deschidea.

— A avut un vizitator vara trecută totuși, îi aminti soția lui.

— Da, așa este. A fost un tip. El era în grădină și a fost puțin surprins că era o mașină acolo pe stradă, parcată în fața casei.

— Aici nu vine niciodată vreo mașină, știi? interveni Ida Brunvall.

— Era o mașină închiriată, continuă bărbatul. Un Audi gri. Avea un abțibild de la Avis pe lunetă. Am fost atât de surprins să văd o mașină acolo, încât m-am dus la gard să arunc o privire. Apoi din casă a ieșit un bărbat.

— Ce a făcut acolo? întrebă Line, fără să spere că va primi un răspuns.

Steinar Brunvall ridică din umeri.

— Avea la el un plic voluminos când a plecat. L-a pus pe bancheta din spate înainte să plece cu mașina.

— Când s-a întâmplat asta?

— Probabil la finalul lui iulie. Este singura persoană pe care am văzut-o acolo după mulți ani.

— Cum arăta?

— Era puțin mai bătrân și mai robust decât Viggo Hansen. Avea barbă și purta ochelari.

Descrierea nu se potrivea niciuneia dintre persoanele cu care vorbise Line.

— Copii! strigă Ida Brunvall. Mâncăm în cinci minute!

Apoi își îndreptă din nou atenția spre Line.

— Nu vom ști niciodată de ce a murit, spuse ea. Poate vreo afecțiune cardiacă? La urma urmei, avea o vârstă. Și chiar dacă noi avem conștiința încărcată că a stat acolo, mort, timp de patru luni, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Acum e mort.

61.

În loc ca toate fragmentele de oase să fie transportate la Institutul de Anatomie al Universității din Oslo, un profesor specializat în biologie antropologică a fost desemnat să se deplaseze la sediul poliției din Larvik pentru a sistematiza cele descoperite și pentru a face o evaluare preliminară a situației.

Mortensen acoperise cu hârtie de ambalaj bancul de lucru din laboratorul criminalistic aflat la etajul al doilea al sediului poliției. Oasele scoase din fundul fântânii erau răsfirate spre exterior, aranjate astfel încât să formeze un schelet.

Din câte vedea Wisting, nu lipsea nimic. Pe o masă alăturată, hainele zdrențuite erau așezate astfel ca materialul cu dungi să formeze o cămașă, iar resturile dintr-un material mai gros să alcătuiască o pereche de pantaloni scurți. La capătul mesei stăteau rămășițele unei perechi de sandale.

Julie din Arendal era menționată purtând sandale, dar mărimea 38, în timp ce Janne din Sarpsborg avea pantofi de vară mărimea 41 în momentul dispariției. În principiu, putea fi o pereche de sandale.

Toate celelalte obiecte găsite în fântână erau așezate pe o masă din inox, amplasată lângă bancul de lucru. Mâlul fusese adus în cutii mari de plastic și filtrat, pentru ca tot pământul să fie îndepărtat, iar obiectele mai mari să rămână în sită, așa cum se spală aurul.

Cel mai interesant obiect era o monedă de 5 coroane bătută în anul 1985. În afară de asta, mai erau niște șuruburi și cuie ruginite, rămase probabil de la construirea fântânii, un buton și un pix.

Numele profesorului era Mons Holgersen și avea un păr cărunt și bogat, un nas proeminent,

niște sprâncene stufoase și o pereche de ochelari ce atârnau de o sfoară legată de gât.

— Aici avem un el, da, spuse profesorul, punându-și ochelarii înainte de a se apleca deasupra oaselor.

— El? întrebă Wisting.

— O, da. Acesta este un bărbat.

Holgersen luă un pix din buzunarul de la piept și indică spre oasele din zona abdominală.

— Pelvisul este un indicator cert al genului. Pelvisul femeilor este mai lat decât al bărbaților. Pereții laterali de aici au formă de pâlnie, în timp ce la o femeie canalul pelvian este aproape cilindric. Orificiul este mai larg și mai rotund, iar unghiul este astfel adaptat ca bebelușul să treacă cât mai ușor posibil în timpul nașterii.

În jurul bancului de lucru erau trei anchetatori. Wisting, Nils Hammer și Espen Mortensen. Toți priveau cu o oarecare neîncredere siguranța manifestată de profesor.

— Atât marea tuberozitate ischiatică, cât și mica tuberozitate ischiatică sunt mai largi la femei, continuă el, desenând un cerc cu pixul în jurul orificiilor din osul pelvian. Osul iliac este mai puțin adânc, articulația șoldului este mai mare. Osul sacral este puțin mai larg, mai scurt și mai puțin curbat.

— Deci sunteți sigur? insistă Wisting.

— Absolut, răspunse profesorul, avansând spre zona pieptului. Diferențele dintre sexe sunt vizibile și în cazul cutiei toracice, explică el. Femeile au o formă mai rotundă și segmentele de cartilaj moale din partea anterioară a sternului rămân intacte până la vârste înaintate. În cazul bărbaților, procesul de osificare debutează devreme.

Îl lăsară pe profesorul grizonant să examineze scheletul fără să-i mai pună alte întrebări. Acesta ridică unele oase la lumina becului, după care le așeză la loc, mută câteva vertebre și miji ochii

peste ochelari în timp ce studie craniul din diferite unghiuri.

— Ne puteți spune ce vârstă avea? întrebă Wisting după un timp. Sau când a murit?

Mons Holgersen făcu un pas înapoi, își scoase ochelarii și analiză atent colecția de oase.

— În orice caz, este un bărbat adult, conchise el. Un bărbat trecut de prima tinerețe.

— 40 de ani?

— Plus sau minus zece ani. Trebuie să fac câteva radiografii înainte să mă pronunț asupra vârstei scheletului.

— Data morții se poate stabili?

— Aceasta este și mai greu de stabilit. O testare cronometrică nu va oferi un răspuns cert. Aveți acele monede. Dacă au fost în buzunarul victimei, este un indiciu că a ajuns acolo undeva după 1985. În același timp, gradul de deteriorare al oaselor ne spune că a stat acolo cel puțin 15 ani, deci între 1985 și probabil înainte de… să spunem anul 2000.

— Ne mai puteți spune și altceva? Ceva despre greutate și înălțime?

Profesorul ridică ochelarii ce-i atârnau de gât și începu să rontăie unul dintre brațele acestora.

— Doar că era normal. Înălțime normală. Greutatea este mai dificil de estimat.

Espen Mortensen rezumă:

— Așadar, avem un bărbat de circa 180 de centimetri înălțime, cu vârsta cuprinsă între 30 și 50 de ani când a ajuns în fântână și a stat acolo între 15 și 25 de ani?

— Sunt niște parametri destul de largi, recunoscu profesorul, dar pentru moment știința doar atât ne poate oferi.

Profesorul păcăni de două ori din pixul pe care-l folosise pe post de indicator și îl băgă înapoi în buzunarul cămășii.

— Cauza morții este mai ușor de explicat, spuse el.

— Ce anume i-a provocat moartea?

Profesorul grizonant își puse iar ochelarii și luă craniul. Îl răsuci și le arătă o fractură în formă de pânză de păianjen în zona cefei.

— Este o fractură fără depunere de masă osoasă, preciză el. Nu sunt semne de reparare a osului. Aceasta înseamnă că leziunea a survenit în momentul morții.

— Poate când a fost aruncat în fântână? întrebă Hammer. Profesorul lăsă craniul jos, cu fața spre bancul de lucru.

— Dacă era secată, răspunse el, scoțând o pereche de mănuși din latex. Însă liniile groase ale fracturii indică utilizarea unei forțe mari cu un obiect contondent greu. Poate o bară de fier sau ceva similar.

Îi privi pe rând pe detectivi.

— Aveți vreo idee cu privire la identitatea lui? întrebă el.

Wisting clătină din cap. Profesorul luă iar pixul.

— Aici este ceva ce prezintă interes din perspectiva identificării, spuse el, indicând de-a lungul oaselor antebrațului stâng. Aceasta este probabil o fractură mai veche. Radiografia va putea confirma.

Wisting își trecu mâinile prin păr.

— Bine, spuse el. Mulțumim.

Profesorul îl privi atent pe deasupra ochelarilor.

— Ceva îmi spune că tot ceea ce v-am explicat nu sunt deloc lucrurile pe care vă așteptați să le auziți.

62.

După ce scheletul fu împachetat în cutii și expediat pentru investigații suplimentare, detectivii se adunară în sala de ședințe. Maggie Griffin se întorsese în Statele Unite, rămăseseră doar ceilalți doi agenți.

John Bantam își scoase sacoul costumului negru și-și suflecă mânecile cămășii.

— Un bărbat? întrebă el, ridicând una dintre fotografiile cu oasele găsite la fântână.

— Un bărbat, confirmă Wisting.

Ridicând capacul unei cutii de pizza, se servi cu o felie rece, cu bacon pe ea.

— Poate ar trebui să regândim situația în totalitate, continuă el. Avem o listă cu femei dispărute, dar, strict vorbind, ele nu au legătură cu cazul nostru. Îl avem pe Bob Crabb, care avea în buzunarul interior al hainei amprenta unui criminal american în serie și în mâna sa, fire de păr provenind de la o femeie. Acum mai avem și cadavrul unui bărbat în vârstă de 40 de ani, ucis în urmă cu aproximativ 20 de ani.

— L-ați găsit pe omul cavernelor, spuse Donald Baker. Sau cel puțin pe cel a cărui identitate o folosește acum.

Wisting îl lăsă pe agentul FBI să explice.

— Aceasta este probabil prima victimă din Norvegia a lui Robert Godwin. O victimă atent aleasă, fără familie, prieteni, colegi, de muncă sau orice fel de cerc relațional care să-i simtă lipsa ori să observe că altcineva i-a luat locul și duce aceeași viață solitară.

— Un om al cavernelor, spuse Wisting. Cu alte cuvinte, dacă reușim să identificăm cadavrul din fântână, atunci înseamnă că l-am găsit pe Robert Godwin?

— Cum este posibil așa ceva? protestă Hammer. Ca nimeni să nu observe că o persoană ia locul

alteia. Există cineva care să fie atât de șters?

— Este posibil, afirmă Wisting, gândindu-se la Viggo Hansen din propriul său cartier.

E departe de a fi singurul care trăia atât de izolat, fără un loc de muncă și rude apropiate. Fără prieteni sau orice fel de interacțiune socială cu vecinii. Fără să-l viziteze cineva.

— Lista la care am lucrat s-a redus la 46 de nume, spuse Torunn Borg, punând mâna pe un teanc de hârtii din fața ei. Niciuna dintre aceste persoane nu este înregistrată la Direcția Pașapoarte. În toate aceste cazuri, în curând va veni vremea să începem să batem pe la uși.

— Are vreuna dintre cele 46 de persoane acces la cloroform? întrebă Mortensen.

— Din câte știm, nu, răspunse Torunn Borg. Majoritatea celor de pe listă nu lucrează.

Christine Thiis lăsă din mână fotografia craniului fracturat.

— Putem afla cine este?

— Identificarea presupune, de obicei, confirmarea unei teorii, explică Wisting. În funcție de persoanele date dispărute într-un anume interval de timp, putem căuta identitatea lui, prin compararea fișelor dentare sau a ADN-ului ori cu ajutorul semnelor distinctive, cum ar fi tatuajele, cicatricile sau semnele din naștere, dacă trupul este intact. Aici însă nu avem niciun punct de plecare.

— Avem fractura brațului, îi aminti Mortensen. Bărbatul din fântână avea o fractură la antebrațul stâng.

— De unde începem? întrebă Hammer. Întrucât și-a rupt mâna cândva după ce a ajuns la maturitate, trebuie să găsim toate cazurile de fractură dintre 1970 și 1990. Chiar dacă am avea acces la dosarele medicale, nu cred că spitalul deține o arhivă ușor accesibilă.

Wisting dădu din cap.

— Deocamdată lăsăm lucrurile așa cum sunt, spuse el și oftă.

— Cu stabilirea genealogiei cum stăm? se interesă Christine Thiis. Am găsit vreun descendent al stră-străbunicilor lui Robert Godwin?

— Nu e atât de simplu, răspunse Torunn Borg, care primise și această sarcină. Dar aștept niște răspunsuri mâine.

— Nu-l chema Gustavsen pe cel care a emigrat în America? întrebă Hammer, trăgând spre el listele cu nume, aflate pe masă în fața lui Torunn Borg. Nu este niciun Gustavsen printre sufletele astea singuratice?

— Niciun Gustav și niciun Gustavsen, zâmbi Torunn Borg. Numele de familie dispare la generațiile care i-au urmat.

Ședința informală luă sfârșit. Wisting reveni în biroul său. Găsi raportul preliminar al autopsiei lui Bob Crabb. În unele fotografii anexate, părul îi fusese ras, pielea de la ceafă era dată într-o parte și rana curățată. Se observa același model de fractură al craniului ca în cazul celui scos de pe fundul fântânii.

Puse documentele deoparte și se hotărî să facă un pas înapoi, să mediteze asupra cazului și să lase toate detaliile să se sedimenteze.

De obicei, când își lăsa gândurile să rătăcească nestingherite, căuta un amănunt pe care-l trecuseră cu vederea. Acum căuta ceva care să facă ancheta să avanseze.

Cel mai derutant indiciu dintre toate erau firele de păr găsite în mâna încleștată a lui Bob Crabb. Venea în contradicție cu tot ce aflaseră în acest caz, dar, în același timp, trebuia să existe o legătură. Cel mai probabil, legătura era logică și evidentă, dar chiar acum n-o putea găsi.

Reflecta de o jumătate de oră când îi sună telefonul. *Morten P, VG.*

Inițial intenționă să nu răspundă, dar, într-un final, se răzgândi.

— Aveți noutăți în privința cazului? se interesă jurnalistul.

— Ce caz? întrebă Wisting pe un ton teatral.

— Cazul cadavrului găsit în pădurea de pini. A fost identificat?

— Nu.

— De ce durează atât de mult?

— Aceasta este o întrebare pe care trebuie să le-o adresezi criminaliștilor.

— Am încercat. Nu spun nimic.

— Mă bucur.

— Chiar nu aveți niciun fel de noutăți?

— La drept vorbind, chiar nu.

Wisting auzi la celălalt capăt al firului cum jurnalistul răsfoia niște hârtii.

— Avem un pont cum că ar fi vorba despre un cetățean american pe nume Bob Crabb, spuse el. Se presupune că a închiriat un apartament în Stavern vara trecută, unde și-a lăsat lucrurile personale.

Wisting înjură în gând. Else Britt Gustand trebuie să le fi dat informația.

— Poți confirma? continuă reporterul.

— Avem cunoștință de șederea lui în Norvegia.

— Ce făcea aici?

— Din câte știm, își cerceta genealogia, răspunse Wisting, folosind chiar legenda lui Bob Crabb. Strămoșii lui au emigrat în America la sfârșitul anilor 1800.

— Avea rude la ferma unde a fost găsit?

— Nu știu.

— Familia lui din Statele Unite nu l-a declarat dispărut?

— Nu avea familie.

Wisting auzi din nou niște hârtii răsfoite.

— Alte detalii cu privire la cauza morții?

— Este încă prea devreme să știm ceva cu certitudine.

Jurnalistul mai adresă câteva întrebări, reformulându-le pe cele anterioare, dar Wisting

reuși să iasă din situație fără să mintă nonșalant și fără să declare ceva ce risca să ajungă pe prima pagină a ziarelor.

Tocmai terminase convorbirea, când telefonul sună iar. *Leif Malm, Kripos.*

— Suedezii au cinci nume, spuse el scurt. În Strömstad, Uddevalla, Trollhättan și două în Göteborg. Deja au analizat problema în context. Unul dintre detectivii din cadrul Rikskrim, Poliția Națională Suedeză, este în drum spre Norvegia.

63.

Line făcu un duș și-și alese o ținută adecvată pentru barul hotelului Farris Bad. De fapt, era o rochie pe care intenționa s-o poarte în Ajunul Crăciunului.

Înainte de a se îmbrăca, se așeză în fața laptopului, doar în lenjerie intimă. Încărcă noile poze din aparatul foto și printă imaginea pe care o găsise la bibliotecă, cu cei patru băieți care în 1967 preveniseră un incendiu grav la fabrica de creveți Reime. Apoi luă vechile registre financiare pe care le folosise când demarase proiectul, în care fuseseră consemnate toate persoanele din aceeași circumscripție financiară care aveau aceeași vârstă cu Viggo Hansen. Nu exista numele Cato Tangen.

Pe internet regăsi câteva persoane purtând acest nume, dar pe nimeni care să aibă aceeași vârstă cu bărbatul care ține vechea motocicletă de ghidon.

Tatăl ei nu revenise acasă înainte ca ea să plece. Îi lăsă un bilețel pe masa din bucătărie, în care-i spunea că era posibil să întârzie.

Nu avea alte așteptări de la întâlnire, în afară de faptul că avea să fie lipsită de complicații. Era ceva sexy în a ieși cu un bărbat de care nu avea să se ciocnească a doua zi la cantină sau pe care să-l întâlnească întâmplător într-o cafenea o săptămână mai târziu. Uneori îi lipsea o relație de lungă durată, stabilitatea și siguranța acesteia. Dar acum se simțea grozav să renunțe la seriozitate și să se lase purtată de valul unei aventuri lipsite de obligații.

Nu avusese prea mulți iubiți. Cea mai îndelungată relație o avusese cu Tommy Kvanter. Unul dintre lucrurile care o atrăsese la el era energia lui. Nu avea niciodată stare și avea o forță și o charismă incredibile. În momentele în care entuziasmul lui era îndreptat spre ea, așa cum fusese la începutul relației, se simțea absolut

minunat. Se detașa de toate problemele cotidiene și trăia într-o continuă fericire. Totuși, după câteva luni, Tommy începuse să-și dedice energiile altor activități. Își petrecea weekendurile făcând rafting, escaladări și alte sporturi extreme. Mereu crezuse că se simțea atrasă de Tommy pentru că el trăia momentul prezent. Sporturile extreme solicitau o capacitate de concentrare care-l împiedica să se gândească la trecut sau la viitor. Așa îi plăcea lui să decurgă lucrurile.

Line plecă devreme, dar își propusese să-l viziteze din nou pe Odd Werner Ellefsen din Torstand, înainte să meargă la hotel.

Când parcă mașina, fostul coleg de clasă al lui Viggo Hansen se afla în fața ușii deschise a garajului. Tocmai scotea din portbagaj două sacoșe de la un centru comercial suedez.

— Bună ziua din nou, îl salută Line. Ați călătorit?

— În Suedia, spuse el, făcând semn din cap.

Lăsă sacoșele jos și închise portbagajul.

Line își dădu seama că nu era îmbrăcată pentru a sta de vorbă afară.

— Am o fotografie pe care aș dori să v-o arăt, spuse ea, trecând direct la subiect.

Odd Werner Ellefsen își înălță capul.

— Încerc să-l găsesc pe Cato Tangen, spuse ea, arătându-i fotografia cu incendiul de la fabrica de creveți.

— Nu te pot ajuta, răspunse el rapid, închizând ușa garajului.

— Nu știți unde locuiește acum?

El făcu semn din cap spre fotografia pe care Line o avea în mână.

— A trecut mult timp de atunci, spuse el, ridicând sacoșele, câte una în fiecare mână. Este frig, adăugă, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

Line îl privi cum intră în casă și închide ușa în urma lui. Apoi se urcă în mașină, porni motorul și direcționă sistemul de încălzire spre picioare.

Lăsă mașina în parcarea hotelului. Era 8:45. Nu stabilise o anumită oră de întâlnire cu cetățeanul american, dar avea impresia că ajunsese cam devreme. Rămase în mașină cu motorul pornit și căută numărul de telefon al lui Annie Nyhus. Ea îi povestise despre fabrica de creveți și despre Frank Iversen. Părea să-și amintească bine ce se întâmpla în anii 1950 și 1960, în cartierul în care crescuse Viggo Hansen.

Bătrâna răspunse după al doilea apel.

— Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă ea politicoasă, după ce Line se prezentă.

— Încerc să găsesc pe cineva numit Cato Tangen, răspunse Line. Am găsit o veche fotografie cu el și Viggo Hansen din timpul incendiului de la fabrica de creveți din 1967.

— Draga mea, Cato Tangen a murit. A murit într-un accident de motocicletă în vara lui 1968.

Line se încruntă și ridică fotografia de pe bancheta din dreapta sa. Era ciudat că Odd Werner Ellefsen nu aflase despre asta.

— Mai este un băiat în fotografie, spuse ea. Știți pe cineva din acea perioadă numit Odd Werner Ellefsen?

— Băiatul Ellefsen, da. Nora și Peter l-au luat în grijă cândva, pe la mijlocul anilor 1950. Lucrau la fabrica de chibrituri din Agnes și nu aveau copii.

— Deci era orfan?

— Da, mama lui a murit la câteva luni după ce l-a născut, continuă povestea Annie Nyhus. Tatăl său a fost fratele lui Peter. Sigurd era numele său. Săpa fântâni, dar din cauza băuturii a pierdut și locul de muncă, și copilul. Nu putea să aibă grijă de el, așa că Nora și Peter l-au adoptat. Era un băiat ciudat, în toate privințele. Dar poate că nu a avut cel mai bun start în viață. La urma urmei, el a fost cel care a dat foc fabricii de creveți. N-a recunoscut niciodată.

— El a fost de vină?

— Neamțul Ole a fost învinovățit, dar nu el a fost. În orice caz, n-a fost nimeni rănit grav, dar multă lume a devenit suspicioasă când tatăl lui Odd Werner, Sigurd, a ars în casă patru ani mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu știe exact. Locuia într-una dintre casele pentru muncitori din Agnes și într-o noapte a ars. Asta s-a întâmplat în 1917. Odd Werner avea 21 de ani. N-a mai ținut legătura cu tatăl său după ce a fost adoptat, dar cu o seară înainte de incendiu a fost acolo. Vecinii i-au auzit certându-se.

Line lăsă iar din mână fotografia cu cei patru tineri. Poate că nu era atât de ciudat că Odd Werner Ellefsen nu dorea să vorbească, dacă el a fost cel care a provocat incendiul de la fabrica de creveți, se gândi ea.

— Nora și Peter mai trăiesc?

— Nu, tot o tragedie s-a întâmplat și în cazul lor. Peter s-a înecat pescuind la copcă în același an în care a decedat fratele său. Nora s-a îmbolnăvit și a murit în vara următoare.

— Așadar, Odd Werner Ellefsen a rămas singur?

— Atunci era deja matur, dar nu cred că a avut vreodată o iubită sau așa ceva. Cel puțin nu cât timp a stat aici, în Stavern. Mai târziu s-a mutat în Larvik. Dar, așa cum am spus, era un băiat ciudat.

Line îi mulțumi pentru informații, opri motorul mașinii și se îndreptă spre aparatul de taxat. Introduse 30 de coroane, suficient cât să stea în parcare până la ora 00:53. În loc să apese pe buton și să printeze biletul, se întoarse la mașină și strânse toate monedele din consola centrală. După ce le introduse în aparat, acesta îi arăta că poate rămâne parcată acolo până la ora 9: 55.

64.

John Bantam stătea în același loc ca data trecută. Când ea intră, el se ridică, o luă de mână și o privi îndelung înainte s-o îmbrățișeze. Un miros vag de parfum bărbătesc rămase în urma lui.

— Ai mâncat? întrebă el.

Line făcu semn din cap că nu și, dacă se gândea mai bine, simțea că era foarte înfometată.

Șeful de sală le găsi un loc lângă fereastră. John Bantam îi trase scaunul, așteptă ca ea să se așeze, după care luă și el loc la masă. Line nu-și mai amintea când ieșise ultima oară cu cineva care să facă acest gest.

John Bantam deschise meniul.

— Mă bucur că ai acceptat, spuse el. Este plăcut să-ți poți petrece timpul și cu altceva în afară de muncă.

— Cu ce te ocupi? îl întrebă ea.

— Sunt analist, îi preciză el.

— Ce anume analizezi?

— Informații. În principal, mă ocup cu colectarea de date și informații pentru autoritățile publice și încerc să plasez aceste lucruri într-un anumit context.

El zâmbi.

— Dar acum sunt în timpul liber.

Line zâmbi la rândul ei. Nici ea nu voia să vorbească despre munca ei. Pentru o primă întâlnire, ar fi fost o conversație lipsită de substanță. Ca și cum ar fi vorbit despre vreme.

El o sfătui să comande la apetitiv cambulă prăjită, iar la felul principal, piept de rață.

— Astăzi nu ești cu mașina? întrebă el, studiind lista de vinuri.

Ea clătină din cap.

— Perfect, spuse el, și comandă o sticlă de vin din Argentina. A călătorit aproape la fel de departe ca și mine.

Era amuzant. Vorbea despre orice, de la muzică și filme la politica americană. Spunea povești distractive despre oamenii cu care se întâlnise și despre locurile pe care le vizitase.

După servirea felului principal, el comandă pentru amândoi mousse de ciocolată și încă o sticlă de vin.

Două ore mai târziu, erau în camera lui. Era la ultimul etaj și avea vedere spre mare. Afară era frig și răsărise luna. La orizont se zărea conturul unei linii neregulate, semn că se adunau norii.

— Vremea se va schimba, spuse el. Va fi mai blândă.

Se simțea o oarecare ezitare în vocea lui, ca și cum nu era foarte sigur pe el în astfel de situații.

Se apropie de ea și o sărută pe gât. Ea îl îmbrățișă și-l trase și mai aproape. Apoi el se îndepărtă de ea și o privi. Lumina lunii strălucea în ochii lui.

— Mai aduc ceva de băut, spuse el.

Nu era necesar, dar Line nu protestă și, cât aștepta, merse până la baie. Își scoase telefonul și-i scrise un mesaj scurt tatălui ei. *Sunt reținută cu ceva. Vin mâine acasă.* Nu era obligată să-i spună, dar îi plăcea să procedeze astfel atunci când stătea la el. Știa că el își va face griji dacă nu-l anunța că nu ajungea acasă. Și avea deja destule griji.

65.

În timp ce Wisting parca mașina în fața casei, telefonul îi bipăi. Opri motorul și bâjbâi după mobil prin buzunar. Era un mesaj de la Line în care-i spunea că nu avea să vină acasă decât a doua zi, răspunse *OK,* după care deschise portiera și coborî. În cartier era liniște totală. Cerul era presărat cu stele și era lună plină. Copacii încărcați de zăpadă aruncau palide umbre pe pământul înghețat.

Încuie casa goală, își dădu haina jos, se descălță și se duse în bucătărie. Deschise frigiderul și căută ceva simplu care să-i potolească foamea fără să fie nevoie să gătească. Scoase un iaurt cu fulgi de grâu și mere.

Apoi intră în baie, se dezbrăcă și se spălă pe dinți. Își analiză corpul gol reflectat în oglinda din fața lui. Își trase stomacul pentru o clipă, ca să vadă dacă mai regăsea vreo urmă a versiunii sale mai tinere și mai atletice, dar expiră și-și lăsă stomacul să-și redobândească liniile naturale. Oftă, stinse lumina și se strecură sub pilota de pe pat. Aproape că adormise când sună telefonul.

Era conectat la un încărcător și așezat pe noptieră. Îl luă și răspunse înainte să vadă afișat scris pe ecran *Morten P, VG.*

— Regret că sun atât de târziu, se scuză jurnalistul.

Wisting mormăi drept răspuns.

— Peste o oră vom publica un articol, continuă reporterul, și a apărut ceva despre care doresc să vorbesc mai întâi cu tine. Am contactat poliția din Minneapolis, de unde a venit Bob Crabb, și au confirmat că el este cel găsit și că i-au percheziționat locuința la solicitarea poliției norvegiene.

— Înțeleg, spuse scurt Wisting.

— Ce se ascunde în spatele acestei povești, Wisting? Informațiile pe care le avem indică faptul că acestui caz i s-a dat prioritate maximă la toate nivelurile. Poliția locală, Kripos, Interpol și Secția a treia de poliție din Minneapolis. Dar, conform celor aflate de noi, acest Bob Crabb a fost doar un lector al Universității din Minnesota, ieșit la pensie.

— Profesor, îl corectă Wisting și se bucură că jurnalistul nu menționase implicarea FBI-ului.

— Vreau să subliniez că s-au pus în mișcare niște roți importante din aceste sisteme. Aș fi înțeles dacă era vorba de un oficial de rang înalt, sau așa ceva, ori o celebritate de la Hollywood, dar pentru un pensionar aflat în vacanță în Norvegia?

Wisting se concentra cu greu. Primise multe astfel de telefoane de la jurnaliști care-l luau la întrebări cu privire la informații pe care nu le putea divulga din rațiuni tactice. Era obișnuit să improvizeze și să răspundă întrebărilor adresate oferind comentarii aflate la limita dintre adevăr și minciună. Acum, creierul refuza să proceseze și nu scoase niciun cuvânt.

Era năucit de câte documente citise peste zi.

— După reportajul din ziarul de astăzi, am luat legătura cu un profesor de liceu, Endre Jacobsen. El și fiul său au descoperit cadavrul, în timp ce tăiau un brad de Crăciun. Este foarte sigur că trupul era ascuns bine sub ramuri, că nu avea cum să ajungă singur în acea poziție sau să fi suferit un accident.

— Înțeleg, spuse Wisting din nou.

— Sunt conștient că nu-mi poți da detalii din caz, continuă jurnalistul, dar anchetați o crimă, nu?

Wisting își drese vocea și deschise gura, intenționând să-i ofere ziaristului răspunsul standard, cum că nu exclud nicio ipoteză. Apoi creierul începu să se pună în mișcare. Jurnalistul vorbise cu poliția din Statele Unite. Urmau să scrie

oricum un articol cu privire la caz. Acum avea oportunitatea să manipuleze informația.

— Am demarat o anchetă de omucidere, confirmă el, apreciind că astfel investigația putea avansa.

Tot ce știau despre vizita lui Bob Crabb în Norvegia era doar ceea ce aflaseră de la femeia care-l găzduise. Aveau nevoie de mai multe informații. Undeva exista o legătură între profesorul american și Robert Godwin.

— Ultima dată a fost văzut miercuri, 10 august, la restaurantul Skipperstua, în centrul orașului Stavern, continuă el. Încercăm să stabilim ce anume a făcut după ce a intrat pe teritoriul norvegian.

— Aveți vreo ipoteză cu privire la ce s-a întâmplat?

Se simțea entuziasmul din vocea jurnalistului, care-și dăduse seama de schimbarea abordării.

— Nimic concret.

— De ce ați așteptat atât de mult pentru a face publice aceste detalii?

— Voiam să ne asigurăm că avem un caz real.

— Așadar, mai aveți și alte informații pe care le protejați?

— Într-o astfel de anchetă, întotdeauna protejăm anumite date, dar faptul că s-au scurs patru luni de la data săvârșirii faptei ne îngreunează munca. Acest aspect a ridicat dificultăți medicilor legiști și criminaliștilor în a trage concluzii. Acum sperăm să poată contribui cineva cu informații care să ne ofere răspunsuri cu privire la ce s-a întâmplat.

Jurnalistul mai avea câteva întrebări, dar părea nerăbdător să încheie convorbirea, ca să-și scrie mai repede articolul.

După ce închise telefonul, Wisting se întinse pe spate, privind umbrele aruncate de lumina lunii, ce alunecau încet pe zid, în sus, spre tavan. Cazul prinsese anvergură, se gândi el. Apoi camera se întunecă. Un nor albastru-petrol învălui luna.

66.

Pe timpul nopții, condițiile meteo se schimbaseră. Vremea devenise mai blândă și, când Wisting parcă în curtea interioară a sediului poliției, începură să cadă primii fulgi de zăpadă.

O întâlni pe Christine Thiis în timp ce se îndrepta spre clădire. Avea la ea un exemplar al ziarului *VG.*

— N-ar fi trebuit să discutăm despre asta? întrebă ea pe un cam aspru, ridicând ziarul împăturit.

Responsabilitatea anchetei cădea în sarcina procurorului. Conform regulilor, toate comunicatele de presă trebuiau să fie avizate de ea. El îi dădu dreptate, dar, în același timp, îi explică faptul că nu avusese timp.

— Urmau să publice articolul oricum, spuse el, ținând ușa deschisă pentru ea. Într-un fel sau altul. M-am gândit că ar trebui să-i determinăm să-l scrie așa cum dorim noi.

Christine Thiis fu de acord. Intrase în Poliție doar de câțiva ani și încă era precaută când venea vorba să-i critice pe detectivii cu experiență. În plus, nu punea accentul pe principii și formalități.

Leif Malm îi anunțase că va veni la ora 10:00, însoțit de un detectiv din cadrul Rikskrim, Poliția Națională Suedeză. Prin urmare, Wisting scurtă ședința de dimineață. Mai întâi le prezentă ultimele informații primite din Suedia și-i rugă pe Nils Hammer și pe Espen Mortensen să rămână la ședința cu suedezul. Apoi le rezumă contextul apariției articolului din *VG,* care publicase o fotografie cu Bob Crabb și-l citase pe Wisting cu privire la ancheta de omucidere aflată în derulare.

Cel mai tânăr dintre agenții FBI nu sosise încă, dar Wisting citea pe fața lui Donald Baker că nu-i făcea plăcere ceea ce auzea.

— Riscăm să-l punem pe fugă, îi aminti Baker, fără să-l critice direct pe colegul său norvegian.

— Poliția din Minneapolis confirmase deja mare parte din informații, explică Wisting. Așa am încercat să transformăm povestea într-un lucru de pe urma căruia putem profita.

Hammer ridică articolul cu fotografia lui Bob Crabb.

— Sunt puține șanse să și-l poată aminti cineva dintr-o zi aglomerată de vară, din urmă cu patru luni.

Christine Thiis puse capăt oricărei alte discuții cu privire la acest subiect.

— Sunt de acord cu decizia luată, spuse ea. Nu putem ține presa la distanță la nesfârșit. Problema a fost abordată corespunzător și putem obține ceva util din asta.

Wisting era recunoscător pentru sprijin, dar ar fi preferat să nu fi existat articolul de presă. Alte trusturi media și jurnaliști independenți urmau să preia subiectul. Probabil era o chestiune de timp până să se afle de implicarea FBI-ului și ceea ce investigau de fapt agenții federali.

— Îl voi chema aici pe consilierul pentru relații cu publicul, continuă Christine Thiis. Va putea să gestioneze relația cu presa și fluxul de informații.

— Bine, spuse Wisting. Avem multe de făcut. Torunn a întocmit o listă de 46 de nume relevante. Este timpul s-o folosim ofensiv. Sugerez să luăm o fotografie de-ale lui Bob Crabb, să batem din ușă în ușă și să întrebăm dacă l-a văzut cineva vara trecută. Faceți să pară că este o operațiune de rutină, o investigație plauzibilă. Așadar trebuie să vedem dacă există persoane pe care le putem verifica ori dacă trebuie să ne apropiem mai mult.

Wisting se ridică, dând semnalul că ședința s-a încheiat, și lăsă punerea în practică a planului în seama lui Torunn Borg.

— Nu uitați! spuse el. Mergeți câte doi. Oricare dintre persoanele pe care le veți întâlni poate fi

omul nostru.

După scurta ședință, Wisting merse în birou. Petrecuse multe seri târzii acolo, după ce toți colegii lui plecau acasă, citind documentele din cele douăsprezece cazuri de dispariție. Nu se mulțumi cu rapoartele de anchetă, ci răsfoi teancurile de înscrisuri în căutarea unor detalii ce puteau indica un tipar. Dacă fusese observat același tip de mașină sau dacă se repetau descrierile cu privire la anumite persoane.

Ceea ce i-a făcut pe detectivii americani să observe existența unui tipar când l-au arestat pe faimosul criminal în serie Ted Bundy a fost faptul că martorii de la diverse locuri ale crimelor văzuseră un bărbat tânăr care avea o orteză la mână. Așa intra ucigașul în contact cu victimele sale. Sub pretextul că avea brațul rănit, solicita ajutor pentru lucruri practice, ca ridicarea unor lucruri în mașină. În același timp, suportul de fixare pentru braț îl făcea să pară inofensiv.

Wisting se lăsă pe spătar. Aceasta era o muncă de poliție care nu putea fi lăsată pe seama unui computer. Asimilarea fiecărui detaliu pentru a-l găsi pe cel căutat cu adevărat. Problema era că nu știa ce anume caută. Nu era sigur că exista un astfel de detaliu, iar dacă exista, era posibil să nu-l observe de prima dată. Toate informațiile erau însă stocate în mintea sa, în stare latentă, și, brusc, o frază dintr-un raport sau altul putea să-l facă să vadă lucrurile mai clar.

Totuși singurul lucru pe care-l găsise în tot teancul de documente era diversitatea copleșitoare. Toate femeile dispăruseră în timpul verii, dar în weekenduri, la ore și din locuri diferite. Unele se întorceau acasă de la muncă, altele mergeau la școală sau la întâlniri cu prietenii. Singurul element comun era că se aflau în apropierea unei autostrăzi cu trafic intens.

Se uită la harta pe care erau prinse chipurile femeilor. Scosese poza fetei brunete din Oslo, cu

piercing în sprânceană, și a Dianei din Drammen, rămânând astfel zece femei blonde.

Lângă lista presupuselor victime era o hartă a districtelor de poliție. La vest, se învecinau cu Telemark, la nord cu Lardal și cu partea continentală a regiunii Vestfold, iar în est cu Andebu și Sandefjord. Nu mai mult de circa 500 de kilometri pătrați. Aproximativ 43.000 de locuitori.

Se ridică și se apropie de hartă. Luă un pix și trasă o linie spre ferma unde găsiseră scheletul pe fundul unei fântâni. Încercui zona. Apoi însemnă cu o cruce locurile unde găsiseră două fântâni goale.

Ceva din subconștient încerca să iasă la suprafață. Toate fermele au o fântână, spusese Espen Mortensen, înainte să identifice cele trei locuri pe care le fotografiase Bob Crabb. Acum, acea propoziție făcu lucrurile să se așeze. Precum o lampă care se aprinde într-un ungher al minții.

Se apropie iar de birou și scoase declarația dată de Per Halle, proprietarul plantației de brazi de Crăciun unde găsiseră cadavrul. Găsi numărul de telefon printre informațiile personale din partea de sus a formularului.

— O întrebare scurtă, spuse el după ce se prezentă. Pe proprietatea dumneavoastră există vreo fântână?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului ezită, după care răspunse.

— Există, dar este dezafectată.

67.

Line se trezi la auzul dușului. Se ridică puțin, sprijinindu-se pe coate, se legănă puțin pe salteaua care nu-i era familiară, după care-și lăsă capul să se prăbușească pe pernă. Să se trezească într-o cameră de hotel străină era o experiență nouă, dar nu i se părea ceva greșit și nici ceva de care să se simtă rușinată.

Sunetul din baie încetă. Auzi alte sunete nedeslușite, după care John ieși înfășurat în prosop. Apa îi picura din păr.

— Te-ai trezit? o întrebă el zâmbind.

Line se ridică și se înveli cu plapuma, sfioasă, dar era prea târziu să mai aibă astfel de gesturi după noaptea trecută. El veni lângă ea, se aplecă deasupra patului și o sărută.

— Îmi pare rău, dar trebuie să merg la o ședință. Te superi?

În loc de răspuns, ea îi zâmbi. Nu o deranja deloc că el pleca. Nu avea alte haine în afară de cele cu care venise și prefera să fie singură cât se îmbrăca.

— S-ar putea să fie o zi lungă, continuă el, dar sper să ne vedem diseară. Poate ai vrea să-mi arăți mai multe locuri interesante din orașul tău?

— Și eu am de lucru, din păcate, îi răspunse ea, dar dă-mi un mesaj mai târziu.

— Așa voi face, o asigură el, dispărând iar în baie.

Cinci minute mai târziu, apăru îmbrăcat în cămașă albă, cravată și costum negru. Se apropie din nou de ea și o mai sărută o dată. De această dată avea gust de pastă de dinți. Apoi el se îndreptă spre ușă și atârnă semnul *cu Un deranjați!* pe exteriorul ușii.

— Odihnește-te cât dorești, spuse el, și plecă.

Line dădu pilota la o parte și se așeză pe marginea patului imediat după ce el închise ușa.

Nu trăseseră draperiile înainte să se bage în pat. Afară începuse să ningă iar. Fulgii de nea se roteau prin aer, acoperind cerul ca un văl străveziu.

Își luă chiloții de pe podea, se duse în baie și intră la duș. Apa era exact cum trebuia. Se săpuni, închise ochii și-și ridică fața spre jetul de apă caldă. Lăsă apa s-o spele, sprijinindu-se cu spatele de plăcile fine de faianță de pe zid. Rămase așa mult timp, gândindu-se la seara trecută. Nu regreta nimic. Apoi îi reveniră în gând Viggo Hansen și articolul la care lucra.

Opri apa, găsi un prosop și începu să se usuce. Își luă lenjeria, după care se aplecă deasupra chiuvetei și șterse aburii de oglindă cu mâna. Înainta ca aburii să se așeze iar, își zări zâmbetul evident.

Lângă chiuvetă era trusa de toaletă a lui John Bantam. Privirea i se opri pe actul de identitate pus între pasta de dinți și deodorant. Pe card văzu fotografia bărbatului cu care-și petrecuse noaptea, dar nu asta îi atrase atenția, ci acronimul: FBI.

Îl ridică și îl analiză cu atenție.

Agent special John Bantam din cadrul Biroului Federal de Investigații, Departamentul de Justiție al Statelor Unite ale Americii.

Făcu un pas în spate, dar nu lăsă legitimația din mână. Simți că începe să i se facă frig.

Îi spusese că era analist și că munca lui consta în colectarea de informații pentru autoritățile publice și plasarea lor în contextul corect.

Rotițele minții începură să i se învârtă. John Bantam lucra pentru FBI. Ce făcea aici, în Norvegia? Ce fel de misiune avea?

Multe detalii mărunte începură să se lege și să creeze un tablou uriaș. Cazul despre care nu voia să vorbească tatăl său. Sandersen care sunase din redacție cu privire la medicul legist căruia i se solicitase să lucreze peste program. Echipa de criminaliști din cadrul Kripos, care era în stare de alertă. Totul avea legătură cu bărbatul găsit mort

printre brazii de Crăciun de la ferma Halle. Nu-și dădea seama exact ce se petrecea, dar trebuia să fie ceva important.

Era un caz care necesita prezența unui agent special al FBI în Norvegia. Asta era!

Line simți un junghi în inimă. Era ametită și confuză.

Ieși din baie, își găsi poșeta și scoase telefonul. Se descărnase în timpul nopții. Oricum, nu știa pe cine să sune, pe tatăl ei sau pe Sandersen, la redacție. Evident că intuia că este rost de o știre de senzație. Una extrem de importantă. Nu-și amintea când se mai întâmplase ca FBI-ul să coopereze cu poliția norvegiană. Capodoperele lui Munch, „Țipătul" și „Madonna", ajunseseră pe lista primelor zece cele mai căutate lucrări de artă furate din Muzeul Munch, dar nu-și putea aminti de vreo situație în care FBI-ul să fi fost implicat într-o anchetă din Norvegia.

Se îmbrăcă, dar avea părul încă ud când ieși pe ușa hotelului. Mașina era acoperită de un strat proaspăt de zăpadă. Curăță parbrizul, își aruncă poșeta pe scaunul pasagerului și urcă în mașină.

De sub capotă se auzi un șuierat și un zumzet, după care motorul porni. Sistemul de ventilație împingea aer rece în habitaclu și Line se aplecă să privească prin fanta formată prin îndepărtarea condensului din partea de jos a parbrizului.

După câteva sute de metri, motorul începu să dea rateuri. Se zgâlțâia și tușea mai rău ca niciodată. Acul vitezometrului pică de la 60 la 50 de kilometri pe oră. Încercă vechiul truc cu accelerația progresivă și, pentru o clipă, motorul merse normal. Acul vitezometrului urcă încet de la 40 la 45. Însă apoi mașina începu iar să se zgâlțâie. Apăsă din nou accelerația la podea, dar de această dată nu mai funcționă. În schimb, motorul începu să se oprească, smucind-o înspre înainte. Martorii din bord se aprinseră. Mașina se târa pe asfalt, iar în spatele ei se formase o coloană de mașini. Se

folosi de inerție ca să intre într-o alveolă de autobuz. Când ridică piciorul de pe accelerație ca să încetinească, mașina zvâcni încă o dată, după care se opri complet. Întoarse cheia în contact. Demarorul se învârti încet, dar motorul doar huruia în gol.

Roti cheia, o scoase și o introduse la loc în timp ce apăsa pedala de ambreiaj. Nu se întâmplă nimic, în afara faptului că ștergătoarele alunecară până la jumătatea parbrizului și se opriră.

Simți că-i transpira fruntea.

— Haide! spuse ea cu voce tare, învârtind cheia iar și iar, în timp ce apăsa pe accelerație, dar în zadar.

Rămase cu mâinile pe volan, privind fix în depărtare. Fulgi mari și cenușii cădeau din cer și începuseră deja să acopere parbrizul.

Nu avea haine potrivite ca să meargă pe jos și scotoci prin torpedou și în consola centrală în căutarea unui încărcător pentru telefonul mobil. În buzunarul portierei șoferului găsi o vestă galbenă reflectorizantă, încă ambalată. Se simțea ridicol, dar o îmbrăcă și se avântă în zăpadă. Dacă avea noroc, nu avea să treacă mult timp până să treacă pe-acolo cineva cunoscut care s-o ia și pe ea.

Merse în spatele mașinii, deschise portbagajul și luă triunghiul reflectorizant. Nu mai avusese nevoie de el până acum și se chinui să-l monteze. Când dori să-l așeze pe asfalt, în alveola autobuzului intră o mașină. Se apropie foarte mult de ea înainte să oprească și șoferul să coboare.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

La început, se bucură să vadă o față cunoscută. Apoi observă bezna din ochii lui și-și dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

68.

Numele detectivului din cadrul Poliției Naționale Suedeze, Rikskriminalpolisen, era Ingemar Bergquist. Deținea funcția de inspector principal de poliție, unul dintre cele mai mari grade ce puteau fi obținute în ierarhia poliției suedeze neavând studii de drept. Era un tip serios, în jur de 50 de ani, avea părul negru-negru, ceea ce-l făcea pe Wisting să creadă că purta, de fapt, perucă. Avea la el cinci dosare voluminoase așezate în teanc în fața sa.

Pe lângă Wisting, în jurul mesei erau alte șase persoane. Leif Malm de la Kripos era așezat lângă colegul său din Suedia. Mai erau prezenți Christine Thiis, Espen Mortensen, Donald Baker și John Bantam, care tocmai intraseră pe ușă.

Wisting ar fi preferat să participe și Nils Hammer, dar îl trimisese la ferma Halle să localizeze fântâna situată la 50 de metri de locul în care găsiseră cadavrul lui Bob Crabb.

Pentru început, îl rugă pe Donald Baker să facă o prezentare a investigației derulate de FBI pe parcursul a 20 de ani. Apoi trecu în revistă propriul lor caz. Cum a fost găsit cadavrul în pâlcul de brazi de Crăciun, broșura cu amprentele lui Robert Godwin, firele de păr aparținând unei femei prinse în mâna cadavrului și lista femeilor dispărute.

— Firele de păr ale unei femei? întrebă polițistul suedez. Sunteți siguri?

— Am făcut două teste separate, explică Espen Mortensen. Rezultatul este foarte sigur.

Ingemar Bergquist clătină din cap, neîncrezător. Firele de păr rigide din peruca sa se mișcară într-un mod nenatural.

— Cum vă explicați asta? ceru el clarificări.

— Perucă, spuse Wisting.

Rosti cuvintele chiar în momentul în care ideea i se înfiripă în minte.

— Foarte probabil, Robert Godwin și-a schimbat înfățișarea, explică el repede. Asta implică inclusiv părul. Este posibil să folosească extensii de păr. O perucă sau o meșă. Sunt făcute din păr natural. Femeile sărace din Europa de Est și din India își vând părul pentru fabricarea de peruci.

Espen Mortensen îl privea fix, cu gura căscată, dar o închise imediat și dădu aprobator din cap.

— Asta ar fi o explicație, spuse el.

Wisting îi dădu din nou cuvântul lui Donald Baker. El explică originile lui Robert Godwin, ipoteza pe care o aveau ei cu privire la motivul pentru care acesta plecase în Scandinavia și cum își luase acum o altă identitate.

— Un om al cavernelor, spuse polițistul suedez, ca și cum ar fi savurat cuvintele. Interesant.

— Încercăm să ne apropiem de el pe două căi, continuă Wisting. Mai întâi, încercând să găsim aliasul pe care-l folosește acum. În al doilea rând, credem că a ales să se ascundă pe teritoriul nostru pentru că de aici provine familia lui. Este aceeași urmă pe care Bob Crabb a cercetat-o ani la rând și care l-a adus aici în vara trecută. Suntem de părere că Robert Godwin s-a întors la rădăcini și, prin urmare, își caută rudele rămase în Norvegia ale strămoșilor imigrați în America.

În tot acest timp, polițistul suedez își luase notițe. Venise momentul să prezinte datele pe care le aveau ei.

— În 27 iulie 1996 a dispărut Agneta Gunnarson, spuse el, prezentând fotografia unei tinere.

Părul blond era strâns în coadă cu o bandă elastică de catifea.

— Dimineața, a urcat în autobuzul care mergea la centrul comercial Torp Köpcentrum, aflat la o distanță de șapte kilometri de centrul orașului Uddevalla. Toate indiciile se opresc la o imagine

surprinsă la ora 15:23 de camerele de supraveghere ale magazinului Hennes & Mauritz.

Scoase încă o fotografie. O altă tânără cu părul blond.

— Sonia Thuv, spuse el. A fost văzută ultima dată în campingul Daftö, la ieșirea din Strömstad. A lucrat pe timpul verii la un chioșc din zonă, dar n-a mai ajuns acasă după ora închiderii, în seara de 4 august 1999.

A treia femeie se numea Lisbeth Larsson, din Göteborg.

— Intenționa să facă autostopul până la Kungsbacka, în seara de 11 iunie 2002. A fost văzută ultima dată la o intersecție în Mölndal, la sud față de orașul Göteborg.

— Și noi avem o autostopistă, interveni Espen Mortensen.

— Și la noi în America au existat mai multe victime din Minnesota, adăugă Donald Baker.

— Și Anja Lundgren a încercat să ia o ocazie, explică Berquist, prezentându-le o fotografie făcută de o cameră de supraveghere și datată 28 iunie 2008. Martorii au văzut-o ultima dată într-o benzinărie Q8 din Hisings Back, la nord de Göteborg.

Detectivul suedez împinse într-o parte cele patru fotografii care erau deja pe masă și scoase un afiș pe care era imaginea unei fete tunse scurt, abia trecută de vârsta adolescenței, cu ochi albaștri expresivi și pistrui pe nas.

— Iar vara trecută a dispărut Kikki Lindén, explică el. Bicicleta ei a fost găsită în spatele refugiului unei stații de autobuz, la ieșirea spre nord din orașul Trollhättan.

Wisting luă fotografia.

— Când, mai exact, vara trecută? întrebă el.

— Pe 18 iulie.

— La patru zile după ce Bob Crabb a venit în Norvegia, calculă Mortensen.

— Ce te-a determinat să crezi că aceste cazuri au o legătură? întrebă Wisting.

— Un polițist încăpățânat, răspunse detectivul suedez. Anchetatorul poliției din Trollhättan căruia i se repartizase cazul lui Kikki Lindén nu a renunțat. Când nu au mai avut indicii în propriul caz, a început să caute cazuri asemănătoare. A găsit elemente comune în aceste cinci cazuri. Victimele sunt femei tinere, blonde, care au dispărut într-o zonă restrânsă. Nu era vorba despre femei cu afecțiuni mintale sau tendințe suicidale și nu avem niciun motiv să credem că au suferit vreun accident sau că au dispărut de bunăvoie.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— În plus, ies în evidență și din alt punct de vedere. Nu fac parte din categoria de femei despre care primim uneori sesizări. Nu sunt măritate cu soți violenți, nu au legătură cu lumea prostituției sau traficului de droguri și nu au infractori în cercul lor relațional. S-a întâmplat doar să fie la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Wisting aprobă printr-o mișcare a capului. Rezumatul descria și femeile de pe lista lor.

— Aveți vreun indiciu? se interesă Christine Thiis.

— Nu avem nimic, răspunse Ingemar Bergquist. Cinci cazuri fără nicio urmă clară. Detectivul suedez strânse fotografiile de pe masă. Voi ce aveți?

Christine Thiis îl lăsă pe Wisting să răspundă.

— Noi avem zece cazuri, oftă el. Cel puțin zece cazuri fără niciun indiciu.

Apoi explică cum își fixaseră două ipoteze de cercetare. Una presupunea să strângă cercul în jurul lui Robert Godwin, iar cealaltă, să caute cadavrele pe care le-ar fi putut lăsa acesta în urma sa.

— Și în ce stadiu sunteți acum? întrebă Bergquist.

Wisting aruncă o privire la telefonul mobil aflat în fața lui, pe masă.

— Suntem pe cale să deschidem a patra fântână, răspunse el.

— Și acest criminal în serie american?

— Nu știm dacă ne apropiem de el și, desigur, există riscul să nu obținem nimic altceva decât să-l facem să dispară definitiv.

— Aceasta poate fi o metodă de urmărire eficientă, spuse suedezul, dând din cap. Să sperii prada și s-o prinzi când este pe fugă.

— Să-l găsim este una, spuse Wisting. Abia atunci va începe cu adevărat misiunea noastră. Va trebui să-l putem asocia cu fiecare dintre victime.

— Răspândirea geografică ne conferă un avantaj, se gândi suedezul. Trebuie să-i trasăm deplasările, să le comparăm cu cele ale victimelor și să vedem dacă se suprapun în timp și spațiu.

Wisting aprobă din cap. Colegul lui din Suedia avea aceeași abordare tactică ca el. Dar să-l asocieze pe Robert Godwin cu locuri ale unor crime întinse pe mai multe decenii putea fi o misiune imposibilă.

Totuși ultimul caz din Suedia, cel al fetei din Trollhättan, le dădea speranțe. Perioada de patru luni îl făcea să fie un caz proaspăt, raportat la intervalul temporal cu care se confruntau. Dacă reușeau să-l lege de un alt caz, modul de operare avea să-l așeze în conexiune și cu celelalte cazuri, care aveau să cadă ca niște de piese domino.

— Dacă avem noroc, și-a pus toate ouăle într-un singur coș, continuă suedezul. Să mergem să vedem ce este în cea de-a patra fântână.

69.

Donald Baker și detectivul suedez plecară împreună cu Wisting spre ferma Halle. În urma lor, Espen Mortensen, Leif Malm de la Kripos și John Bantam veneau cu o altă mașină.

Zăpada crea din nou haos pe străzi. Un autobuz opri pe mijlocul străzii, în fața lui Wisting, și-i permise unui pasager să coboare. În alveola stației de autobuz, era înzăpezită o mașină al cărei contur abia se întrezărea, având deasupra ei un triunghi reflectorizant.

Le luă de două ori mai mult timp decât în mod obișnuit să ajungă la destinație. Vânzarea brazilor de Crăciun era permisă din nou, dar pentru public urma să se deschidă abia peste patru ore.

Wisting parcă în spațiul deschis din fața tarabei. Printre copaci se formase un nou drum. La capătul lui era un tractor cu luminile portocalii de avertizare pornite. Câțiva bărbați erau ocupați cu manipularea unui lanț.

— La Stockholm e soare, se plânse Ingemar Bergquist și deschise portiera.

Wisting își puse o căciulă pe cap înainte să iasă din mașină.

— Bob Crabb a fost găsit acolo, spuse el, arătând cu degetul spre pădurea deasă de pini.

— De ce n-a fost aruncat în fântână, dacă tot este una aici? întrebă suedezul.

Wisting nu-i răspunse. Își strânse haina în jurul trupului și porni pe drumul curățat. Ceilalți anchetatori îl urmară în liniște. Nils Hammer îi întâmpină. Părul îi era nins.

— Fântâna este veche și adâncă, explică el, făcându-și mâna streașină la ochi în timp ce vorbea, ca să se ferească de fulgii de nea. N-a mai fost utilizată din anii 1960. Înainte a fost acoperită cu un capac, dar primăvara trecută proprietarul a

așezat o lespede peste gura fântânii, încercăm s-o dăm la o parte.

— Aha, spuse suedezul, ca răspuns la propria întrebare referitoare la motivul pentru care trupul nu fusese aruncat în fântână.

Probabil că acolo își adusese Robert Godwin victima, se gândeau cu toții. Dar, între timp, capacul vechii fântâni fusese înlocuit cu o lespede grea.

Lanțul fu legat și unul dintre oameni îi semnaliză lui Per Halle, care era la volanul unui tractor, că putea să pornească. Când utilajul se puse în mișcare, prin țeava de eșapament amplasată pe lateral ieși un fum dens și negru. Lespedea sparse marginea fântânii, după care fu târâtă câțiva metri prin zăpadă. Hammer îi făcu semn să oprească.

Wisting și ceilalți detectivi merseră până la buza fântânii și priviră înăuntru. La aproape o jumătate de metru în interiorul puțului era o mașină de spălat veche. Sub ea, se vedeau o bicicletă și alte deșeuri metalice.

Per Halle sări din cabina tractorului și li se alătură.

— Am umplut-o cu niște lucruri pe care le depozitasem în șopron, spuse el umil.

— Ce este sub toate aceste deșeuri? se interesă Wisting.

— Apă, de ce? Tot nu înțeleg ce vreți…

— Vrem să ajungem la fundul fântânii, spuse Hammer.

— Ei bine, am o macara pe camion, se oferi proprietarul terenului. Pot s-o pregătesc într-un sfert de oră.

Per Halle nu așteptă răspuns, ci urcă în tractor și plecă.

Înainte de întoarcerea lui, echipa lui Hammer instală corturi de lucru și agăță mai multe prelate, ca să ferească întreaga scenă de privirile curioșilor. Terenul acoperit de zăpadă se transformă într-un

centru de comandă care fremăta de activitate. Echipa porni generatoarele și instală reflectoarele.

Per Halle se întoarse și opri camionul în poziție. Manevră brațul macaralei deasupra fântânii, în timp ce unul dintre polițiști coborî înăuntru cu niște chingi, pe care le prinse de mașina de spălat. Aceasta fu ridicată încet și așezată pe pământ. Bicicleta și alte obiecte mai mici fură preluate de polițiștii aplecați peste buza fântânii. Obiectele mai mari, precum cadrul unui scuter și un cuptor din fontă, fură ridicate cu macaraua. Curând, toate acele obiecte din metal fură depuse într-un morman, iar ei ajunseră la stratul de gheață, din care ieșea o porțiune din osia unei mașini. Legară chingile în jurul ei și o ridicară, iar gheața se desprinse ca un capac.

Pompa de santină fu coborâtă în puț și, pe măsură ce nivelul apei scădea, se iviră mai multe resturi metalice. Unul dintre oamenii antrenați din cadrul trupelor speciale coborâse cu ajutorul unui ham și prinse diversele obiecte în chingi. După un timp, coborâseră atât de adânc în fântână, încât brațul macaralei nu mai putea ridica obiectele. Atunci instalară un scripete cu care începură să scoată obiectele la suprafață.

Wisting, Leif Malm, detectivul suedez și cei doi agenți FBI erau în cort. Latura dinspre fântână era descoperită, ca să poată urmări progresul activităților. Wisting aduse un termos și împărți pahare de unică folosință în care turnă cafea.

Nils Hammer veni la ei.

— Au sosit primii ziariști, spuse el. Doi tipi de la *VG*. Am blocat zona împădurită din spatele nostru, așa că nu pot intra pe acolo.

Wisting dădu din cap. Cât timp ziariștii nu aveau acces direct la acțiunea lor, puteau pretinde că extinseseră cercetările la locul unde Bob Crabb fusese găsit mort, în urmă cu o săptămână.

Mușcă din marginea paharului de unică folosință și ridică privirea spre cerul plumburiu.

Dacă n-ar fi nins, pe timpul zilei elicopterele ar fi putut survola zona.

Dacă în fântână era ceea ce credeau ei că este, Robert Godwin ar fi înțeles ce făceau. Probabil că aveau la dispoziție doar o zi până ce criminalul își lua tălpășița.

Cineva strigă de la marginea fântânii. Wisting aruncă paharul și se îndreptă într-acolo. Din fântână tocmai se ridica un sul de sârmă ghimpată ruginită. De el atârna un obiect. O poșetă. Sulul fu tras dincolo de marginea fântânii, atârnând de brațul macaralei, cu apa picurând de pe el. Mortensen se apropie. Era o poșetă mică, maronie, cu curea pentru umăr. O desprinse din sârma ghimpată și o duse în cort.

Părea o poșetă din piele, dar era din plastic.

Am ajuns și în acest punct, se gândi Wisting. *La locul potrivit.* Și-o imagină pe Charlotte Pedersen, dispărută în 2009. Fotografia fusese făcută cu camera de supraveghere de la o benzinărie Statoil, la periferia orașului Porsgrumm. Își cumpărase țigări și gumă de mestecat, pe care le pusese într-o poșetă mică maronie.

Mortensen așeză poșeta pe o masă. Era acoperită de un strat de nămol alunecos, ca de ceară. O deschise. Mare parte din conținut se transformase în noroi, dar puteau fi distinse un ruj și o mică sticlă de parfum. Vârî poșeta într-un lighean de plastic, o etichetă și consemnă descoperirea într-un jurnal.

Apa maronie pompată din puț săpa brazde în stratul de zăpadă proaspăt depus. Odată cu apa urca și un iz greu, pestilențial, de mucegai.

— Stop! strigă persoana care supraveghea pompa.

Motorul pompei fu oprit, iar fluxul apei – întrerupt. Wisting se duse la marginea puțului. La lumina reflectorului se putea distinge o proeminență nedefinită care apăruse la suprafața apei întunecate. Unul dintre membrii echipei

coborî și prinse chinga în jurul obiectului cu pricina.

Încet, din fântână ridicară un sac îmbibat cu apă. Sunetul apei ce se scurgea din el era amplificat de ecoul pereților fântânii. Când trecuse de marginea puțului, Wisting observă că era un sac de dormit. În zona capului, unde fusese prinsă chinga, era legat cu o bucată de sfoară sfâșiată.

Sacul atârna și se balansa dintr-o parte în alta, în timp ce apa se scurgea din el. Espen Mortensen așeză pe jos o prelată. Nils Hammer prinse sacul, îl trase într-o parte și făcu semn să fie lăsat jos.

Bărbații formară un cerc în jurul lui.

Hilde Jansen, se gândi Wisting. Fata luase o mașină de ocazie din Risør, în vara lui 2005, avusese cu ea un rucsac și un sac de dormit și destinația ei era festivalul Quart din Kristiansand.

Hammer desfăcu chinga și-l lăsă pe Espen Mortensen să se ocupe de restul. Espen Mortensen îi rugă pe doi dintre colegi să întindă materialul sacului de dormit, iar el îl despică cu bisturiul, făcând o tăietură lungă de un metru.

Cu toții fură izbiți de un miros de putregai. Cei care erau cel mai aproape se dădură cu un pas în spate. Wisting își acoperi nasul și gura cu brațul și făcu un pas înainte.

Dintre fragmentele de haine din interiorul sacului se iteau niște falange subțiri.

Mortensen continuă să taie și dădu materialul jilav într-o parte. Rămășițele erau așezate cu capul acolo unde trebuia să fie picioarele. Văzură un chip schimonosit, cu gura deschisă. Alături de corp erau niște pietre, cel mai probabil folosite pentru ca sacul de dormit să se scufunde.

În tăcere, Mortensen acoperi tăietura pe care o făcuse în sacul de dormit și primi ajutor să-l introducă într-un sac alb pentru cadavre. Zăpada cădea în liniște, așternându-se peste acesta.

Pompa de apă fu repornită, dar, după câteva minute, fu oprită la loc.

Un alt ghemotoc apăruse în adâncul fântânii. Părea să fie acolo de mai mult timp și, dată fiind starea în care se găsea, nu riscară să-l ridice la suprafață. În schimb, coborâră o targă pe care o împinseră pe sub ghemotoc, scoțându-l ca și cum ar fi salvat un alpinist de pe versantului unui munte.

Era o pătură din lână, legată de jur-împrejur cu o sfoară, la rândul ei legată de o piatră mare și plată. Pătura aproape se dezintegrase, aidoma fâșiilor de pânză cu care sunt învelite mumiile.

Mortensen fu ajutat să introducă ghemotocul direct într-un alt sac de cadavre, fără să-l examineze.

Pompa extrase și mai multă mâzgă vâscoasă de pe fundul fântânii. Cei responsabili cu securizarea obiectelor ridicate puseră oasele mici, maronii, în pungi transparente. Probabil că erau oase desprinse dintr-o mână.

Wisting se întoarse la marginea fântânii. Aproape că nu mai era deloc apă înăuntru. Avea cam șapte metri adâncime. Bărbatul prins în ham se uită în sus la ei. De la transpirație avea mici dâre de murdărie pe obraji. Sub el erau împrăștiate oase și fragmente de falange. Frunțile a doua cranii îngălbenite se sprijineau una de alta, ca și când ar fi fost prinse într-o discuție intimă.

Wisting se întoarse către Leif Malm.

— Cred că ar trebui să-ți chemi echipa, spuse el.

— E deja pe drum, spuse acesta.

70.

Mașina lui Wisting deveni neîncăpătoare după ce Leif Malm, Ingemar Bergquist și cei doi agenți FBI se urcară în ea pentru a se întoarce la sediul poliției. Văzuseră ceea ce fusese de văzut și nu mai era nevoie să rămână și ei la locul descoperirii.

În afara perimetrului stabilit, sosiseră și mai mulți reporteri. Ziariștii experimentați stăteau în vehiculele lor, de-a lungul drumului principal. Portierele se deschiseră și ei coborâră când observară că se apropie mașina de poliție. Încă nu aflaseră ce se petrece, se gândi Wisting. Însă când cazul avea să devină public, numărul jurnaliștilor avea să crească de la un minut la altul, ca un virus ce se răspândește cu o viteză-record.

— O să ne scape, spuse Donald Baker, întorcându-și privirea ca să nu fie surprins de obiectivul unui aparat foto. În câteva ore va pleca din țară.

Telefonul lui Wisting începu să sune de îndată ce trecură de pâlcul de ziariști. Se uită la ce scria pe ecran. *Morten P, VG.*

— Oricum, acum suntem mult mai aproape decât în ultimii 20 de ani, îi aminti Wisting.

Când intră pe drumul principal, acceleră. Un camion ce venea din sens opus stârni fuioare de zăpadă, care blocau vizibilitatea.

— Avem lista de nume, spuse el, încetinind. Îi putem da în consemn la frontieră. Și dacă oricare dintre aceste nume apare pe vreun bilet de avion sau feribot, vom putea reține persoana imediat.

— Problema este că nu știm dacă este și el pe acea listă, obiectă Leif Malm.

Wisting o suna deja pe Torunn Borg, ca să-i spună să transmită lista numelor pe care le aveau poliției de frontieră.

La sediu, Wisting fu întâmpinat de consilierul pentru relații cu publicul din cadrul inspectoratului

districtual de poliție. Era ora 13:00. Organizară o scurtă ședință în biroul lui Christine Thiis, unde Wisting le prezentă repede situația.

— Trebuie să dăm un comunicat și să organizăm o conferință de presă, propuse imediat consilierul.

— Când ne putem întâlni cu ziariștii?

Wisting se îndrepta deja spre ușa biroului.

— Ne putem întâlni cu presa după ce-l vom aresta pe Robert Godwin, răspunse el. Până atunci avem alte griji.

În ora următoare, cu toții simțeau că totul era în zadar. Eforturile și acțiunile lor nu duceau nicăieri. Trebuiau să rămână la suprafață și să se lase purtați de val.

După ce *VG* publicase fotografia lui Bob Crabb, primiseră o mulțime de informații de la populație. Pe biroul său fuseseră lăsate copii de pe indiciile primite. Doi vecini din Stavern contactaseră poliția fără să aibă informații noi de oferit, iar un cuplu de pensionari credeau că l-au văzut la bordul feribotului pentru Danemarca, vara, în timp ce erau în concediu. Un pasager care călătorise cu același avion se gândise să vorbească, dar nu-l observase pe Bob Crabb la bordul aparatului de zbor. Alte trei persoane credeau că văzuseră vara trecută în Stavern un bărbat ce semăna cu cel din fotografie, dar nu puteau oferi informații concrete și nu observaseră nimic altceva în legătură cu el.

Așadar acest caz nu se deosebea prin nimic de altele. Ancheta avea o mulțime de fundături și mult timp și eforturi irosite.

Prima mașină care transporta rămășițele cadavrelor sosi la ora 13:45. Poligonul de la subsolul sediului poliție se transformă în zonă de depozitare. Wisting coborî să vadă cum își organizau activitatea criminaliștii de la Kripos.

Izul metalic al apei stătute din fântână acoperea mirosul de praf de pușcă și plumb impregnat în pereți. Poligonul era locul cel mai potrivit datorită suprafeței sale mari, dar și faptului că avea un

puternic sistem de ventilație, ce împiedica acumularea de gaze periculoase.

Podeaua era acoperită cu folii din plastic rezistent. Oameni în salopete albe făceau consemnări și organizau documentele în mape. Fotografiau, triau și înregistrau. Unul dintre ei era Jon Berge, criminalistul care participase la autopsia transmisă prin videoconferință. Îl salută pe Wisting dând din cap, după care-și îndreptă din nou atenția la însemnările sale.

Cadavrul înfășurat într-o pătură din lână era cel mai apropiat de ușă, sub conul de lumină proiectat de plafonieră. Un criminalist făcu o poză cu nodul strâns înainte ca sfoara să fie tăiată. Pătura jerpelită fu desfășurată. În fața lor era întinsă o formă ca de ceară, conturul unui trup uman. Wisting mai văzuse astfel de transformări la cadavrele recuperate din mare și la corpurile care stătuseră mult timp în medii umede. Țesutul adipos al corpului devenise o masă albă, casantă și tumefiată, care semăna cu stearina solidificată.

Spre deosebire de situația în care din toate acele victime ar fi rămas doar oasele, în cazul de față macabrele rămășițe aveau să ușureze identificarea cadavrelor. Eșantioanele de țesut permiteau extragerea profilului ADN, dar cureaua din piele de un roșu estompat și cu cataramă ruginită oferea deja un indiciu clar în privința identității victimei. Silk din Vinstra. Fusese transportată mai mult de 400 de kilometri cu mașina, după care fusese aruncată în fântână.

Wisting încercă să-și imagineze prin ce trecuse fata înainte să fie înfășurată și strâns legată în pătura de lână. Înainte ca Robert Godwin să-și ascundă urmele în Statele Unite, victimele sale erau abandonate în șanțuri de-a lungul autostrăzii interstatale. Criminaliștii și medicii legiști au avut mai mult material de studiu, iar rapoartele arătau că unele dintre victime fuseseră ținute în viață

până la 72 de ore înainte să fie ucise. În acel interval de timp fuseseră violate în mod repetat.

— Trupurile se află în diverse stadii de descompunere, spuse Jon Berge. În funcție de cât timp au stat în fântână și cu ce anume au fost acoperite. Din cele mai vechi rămășițe, aflate în fundul fântânii, nu ne putem aștepta să găsim altceva în afară de niște oase.

Wisting îl urmă până în dreptul cadavrului din sacul de dormit. Printre hainele descompuse erau înșirate mai multe oase înnegrite, pe care mai erau încă urme de materie organică.

— Este incredibil că a putut face asta în continuare, spuse criminalistul. Timp de peste 20 de ani, nimeni nu a observat vreun tipar și nici n-a suspectat ceva, orice.

Wisting nu răspunse.

— Dar se poate întâmpla, desigur, insistă criminalistul. Dacă procedezi cum trebuie și nu devii prea nechibzuit. Câte o fată dispare o dată pe an, una în regiunea Vestlandet, alta în Østlandet, iar o alta în Sørlandet. Îmi amintește de cel care a inventat primul sistem computerizat pentru bănci. Respectivul a inserat în programul computerizat o comandă prin care toate sumele de bani transferate să fie rotunjite. Cele câteva sute de coroane obținute prin rotunjire erau transferate în propriul său cont. Nimeni nu observa lipsa câtorva sute de coroane ici și colo, dar per total strângea o mulțime de bani.

Wisting se pregătea să-i spună că respectivul fusese prins și condamnat la trei ani de închisoare pentru fraudă, dar îl întrerupse telefonul său mobil. Se prezentă, dar auzi doar niște zgomote de fond. Pereții din beton armat ai poligonului împiedicau recepționarea semnalului, așa că Wisting se îndreptă spre ușă.

— Alo? încercă el din nou după ce ieși pe hol.

— Alo? i se răspunse la celălalt capăt al firului.

— Regret, nu prea am semnal, spuse Wisting. Cine sunteți?

— Steinar Brunvall, precizează cealaltă persoană. Practic suntem vecini.

— Ești fiul lui Tor și al lui Marianne, confirmă Wisting în timp ce urca pe scări. S-a întâmplat ceva?

— Nu. De fapt, încercam s-o contactez pe Line. Ne-a vizitat ieri în legătură cu un articol pe care-l scrie despre Viggo Hansen. I-am povestit atunci despre un bărbat care l-a vizitat în această vară.

— Un bărbat? întrebă Wisting, mai mult ca să-i dea celuilalt de înțeles că era atent.

— Da, și astăzi a fost publicată în ziar o fotografie cu el.

Wisting se opri.

— Ce vrei să spui?

— Am încercat de mai multe ori s-o sun pe Line, dar nu răspunde la telefon. Atunci Ida mi-a sugerat să te sun mai bine pe tine. La urma urmei, voi, cei din poliție, căutați informații despre el.

— Ce dorești să-mi spui, mai exact? îl întrebă Wisting cu un nod în gât.

— Line se întreba cine era cel care l-a vizitat pe Viggo Hansen vara trecută. Nu obișnuia să-l viziteze nimeni, dar eu am văzut fotografia acelui bărbat în ziarul de astăzi. Se potrivește și detaliul că avea o mașină închiriată. Bob Crabb, din Statele Unite. Profesorul care a fost găsit mort săptămâna trecută lângă brazii de Crăciun.

Wisting rămase nemișcat, asimilând ceea ce tocmai auzise. Era ca și cum cineva îi dezvăluise o ușă închisă și tainică.

71.

Line se trezi pentru că-i era frig. Avea o durere îngrozitoare de cap și nu știa cât timp fusese inconștientă. Totul în jurul său era întunecat și spațiul era strâmt. Era ghemuită și abia dacă putea să se miște. Mâinile și picioarele îi erau legate unele de altele la spate.

Peste gură avea o bucată de bandă adezivă și era acoperită cu o pătură de lână sau ceva de genul acesta. Își dădu capul pe spate și reuși să și-o îndepărteze de pe față, dar asta nu o ajută să se orienteze.

Era întinsă, respirând cu dificultate pe nas. Aerul din camera închisă era îmbâcsit și ei îi era greață. Dacă ar fi vomitat, consecințele i-ar fi putut fi fatale.

Întorcându-se, simți că suprafața de sub ea era capitonată și deduse că se afla probabil în portbagajul unei mașini.

Se întinse la loc și ascultă, își ținu respirația și se chinui să audă ceva, dar în jur era o liniște mormântală. Prin urmare, mașina trebuie să fi fost parcată într-o zonă părăsită. Iar în mașină nu era nimeni, altminteri ar fi observat ceva. O mișcare sau un sunet.

Se întrebă dacă era un lucru bun să atragă atenția, dar, cu mâinile și picioarele legate la spate, nu putea să lovească în capacul portbagajului.

Neputându-se mișca prea mult, începu să pipăie în spatele său. Podeaua părea a fi de pâslă. Degetele prinseră ceva, o sticlă goală de plastic. Lângă ea erau un ziar și ceva asemănător unor pensule de zugrăvit. Apoi găsi altceva. O placă metalică subțire, cu mâner. Un șpaclu, se gândi ea. Folosise așa ceva când renovase apartamentul, umplând cu el crăpăturile din zid înainte de a tapeta pereții. Poate că unealta avea marginile suficient de ascuțite ca să poată tăia sfoara.

Îl trase spre ea, bâjbâi încercând să-l prindă bine și-l așeză într-o poziție care-i permitea să taie frânghia care îi lega strâns la spate mâinile și picioare.

Pe buza de sus i se scurgeau picături de sudoare. Le îndepărtă expirând și continuă să miște șpaclul înainte și înapoi. Închise ochii și, cu fiecare secundă care trecea, se temea că portbagajul se va deschide.

În timp ce dădea din mâini, se tot gândea la felul în care ajunsese în această situație. Își amintea că mașina se stricase și cât de mult se bucurase când o altă mașină oprise, iar ea recunoscuse chipul persoanei care se oferise s-o ajute. Apoi își aminti mirosul. Mirosul respingător al cârpei umezite apăsate peste nasul și gura ei. Era un miros de adeziv sau de lac. Îi arsese nările și buzele, după care nu-și mai amintea nimic. Nu știa cât timp se scursese de atunci, dar se întreba dacă ar fi putut să prevadă cele întâmplate, dacă ar fi putut să-și dea seama că se apropiase prea mult de o enigmă, de adevărul despre Viggo Hansen.

Sfoara cedă brusc. Picioarele se avântară în față și loviră partea laterală a portbagajului, iar șpaclul îi scăpă din mână.

Stătea întinsă, gândindu-se la pasul următor. Se întrebă dacă era bine să încerce să atragă atenția și, în acest caz, dacă avea să fie auzită de altcineva în afara persoanei care o imobilizase.

Se hotărî să încerce. Avea mâinile și picioarele încă legate, dar se roti ca să poată lovi cu picioarele în capacul portbagajului. În mod reflex, încercă să țipe de sub banda adezivă, dar scoase doar niște sunete firave. Apoi se întinse la loc și ascultă cu atenție. Nimic. Nu se auzea niciun pas. Nicio mașină în depărtare.

Avea să înghețe dacă rămânea pe loc, se gândi ea. În orice caz, trebuia să încerce să scape înainte să vină s-o ia de acolo. Se întoarse și-și lipi picioarele de spătarul banchetei ce separa

portbagajul de habitaclu. Simți că cedează. Își trase picioarele la piept și lovi. Mașina se clătină și spătarul banchetei se rupse. Lovi din nou și înăuntru pătrunse o rază de lumină cenușie. Deci încă era ziuă.

Se lipi cu spatele de marginea portbagajului și apăsă cu picioarele în spătarul banchetei, până când aproape că leșină. Inspiră și simți o senzație de usturime în nări. Lumina care devenea din ce în ce mai intensă o făcea să spere, iar spătarul banchetei se prăbuși cu o bubuitură.

72.

Telefonul lui Line era închis sau într-o zonă fără acoperire.

Wisting încercă de trei ori s-o contacteze în timp ce urca spre birou, atât pe telefonul mobil, cât și pe telefonul fix de acasă, însă fără succes.

Exista o conexiune între proiectul la care lucra ea și cazul pe care-l investiga el. Conexiunea era Viggo Hansen. Trecuseră deja patru luni de atunci, dar, pentru ei, urma era nouă. Ițele se împleteau, iar el trebuia să știe ce aflase Line.

Prezența agenților FBI fusese crucială pentru investigația celor de la *VG* în privința lui Bob Crabb. Acum, chiar apăruse un martor care știa ceva ce i-ar fi putut ajuta să ajungă la o concluzie. Îi chemase pe ambii agenți și pe ceilalți anchetatori în sala de ședințe și le prezentă, pe scurt, evoluția evenimentelor.

— Du-te acasă la martor, spuse el, arătând cu pixul către Benjamin Fjeld. Fă-l să-ți spună tot ce-și amintește despre vizita aceea din vara trecută.

Tânărul anchetator dispăru pe ușă.

— Cine este acest Viggo Hansen? se interesă Donald Baker.

— A locuit în același cartier cu mine, răspunse Wisting, explicându-i cum bărbatul stătuse mort în propria sufragerie, fără să fie descoperit, încă din august, fiind găsit de-abia în urmă cu două săptămâni.

— Și acest domn a fost vizitat de Bob Crabb în luna iulie? întrebă agentul FBI.

— Așa susține martorul cel nou, spuse Wisting, dând din cap.

— Îi cunoașteți istoricul?

Wisting prezentă din memorie ce-și amintea din documentele din dosar. În timp ce vorbea, își dădu seama că Viggo Hansen era avatarul perfect în spatele căruia s-ar fi putut ascunde Robert

Godwin. La același lucru se gândeau și ceilalți prezenți în sală.

— Aveți amprentele lui? întrebă Donald Baker.

Wisting clătină din cap. Amprentele nu fuseseră luate din cauza gradului ridicat de deshidratare a corpului.

— Doar ADN, răspunse el.

— Când îl putem primi?

Leif Malm își scoase telefonul.

— Voi ruga pe cineva de la arhivă să trimită datele în același loc unde am trimis profilul lui Bob Crabb, spuse el. Cât de repede le puteți compara?

— Imediat ce primim probele ADN, răspunse agentul FBI, ridicând propriul telefon.

Christine Thiis răsfoi documentele.

— De ce nu este acest Viggo Hansen pe lista posibililor suspecți?

Torunn Borg se lăsă pe spătar.

— Căutam doar persoane în viață, oftă ea.

Procurorul dădu din cap în timp ce luă un pix și notă ceva.

Wisting își trecu mâinile prin păr. Nu se puteau opri doar la această supoziție.

— Altfel, cum stăm? întrebă el.

— A fost dat consemnul la frontieră, preciză Torunn Borg. Am făcut câteva vizite la domiciliu și am eliminat unele nume de pe listă. Câțiva dintre polițiștii aduși din districtele învecinate sunt încă pe teren.

— Ai vorbit cu Line? întrebă Christine Thiis.

— Nu încă. Aseară nu a venit acasă.

— Știi unde este?

El scutură din cap. Nu-și putea aminti ultima dată când Line nu răspunsese la telefon.

— Merg până acasă, spuse el. Probabil că este prinsă cu munca.

Își luă haina și coborî la mașina parcată în curte, mai îngrijorat decât avea chef să recunoască. Line era o jurnalistă neînfricată. Nu doar că mergea

contra curentului sau că scria despre subiecte controversate, dar era vorba și despre modul ei de lucru. Îi plăcea să procedeze doar cum voia ea, dar acum Wisting se temea că fiica sa descoperise o pistă periculoasă.

Ningea abundent. Din cerul cenușiu fulgii mari coborau în spirale. Ștergătoarele mergeau la turație maximă, iar străzile erau alunecoase.

Noul strat de zăpadă se așternea peste urmele lăsate mai devreme de rotile mașinii sale. Line nu avea cum să fi venit acasă între timp. Totuși se hotărî să intre. Sus, în fostul birou al lui Ingrid, observă notițele și fragmente decupate de Line din ziare. Nu-i surâdea ideea de a cotrobăi prin hârtiile ei, dar poate că avea ceva acolo despre Bob Crabb.

Când coborî din mașină, îi sună telefonul. Era Leif Malm.

— Cum merg lucrurile? întrebă el.

Wisting căută cheile de la casă.

— Nu e acasă, răspunse el, pășind înăuntru.

— Cred că trebuie să afli ceva, spuse ofițerul Kripos.

— Ce?

— Fiica ta a stat în portbagaj la hotelul Farris Bad.

Wisting se opri pe hol, fără să se descalțe de pantofi.

— La hotel? Ce vrei să spui?

— Niciunul dintre noi nu are vreo legătură cu asta, explică Leif Malm. Însă a stat în camera lui John Bantam.

— Nu înțeleg… îngăimă Wisting.

— Donald Baker m-a informat despre asta. S-au întâlnit la bar cu vreo două nopți în urmă. Noaptea trecută a rămas la el.

— La dracu'! Cum a îndrăznit?… E ziaristă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Până la ultima noastră ședință, Bantam n-a știut că este fiica ta.

— Nu contează a cui fiică este. E o chestie total lipsită de profesionalism.

— Acum, mai presus de toate, ea a devenit un martor-cheie, spuse Malm. Trebuie să aflăm ce știe despre legătura dintre Bob Crabb și acest Viggo Hansen.

Wisting se uită la ceas. Era aproape trei și jumătate.

— E posibil să fie încă în cameră? întrebă el, intrând încălțat în casă.

— Verific acum, spuse Malm. Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră, dar Bantam s-a dus acolo să vadă ce se întâmplă.

Wisting urca la etaj.

— Anunță-mă dacă este acolo, zise el, fără să-și facă însă prea mari speranțe.

Cel mai probabil, îi fusese trasată o altă sarcină sau poate că-i fusese repartizat chiar cazul la care lucra el.

Deschise ușa camerei în care soția lui, Ingrid, avusese biroul. Totul era ordonat, calculatorul închis. Documentele și hârtiile printate erau așezate în mai multe teancuri. Fiica lui semăna cu el, se gândi, îi plăcea să lucreze cu hârtiile în față, nu să scotocească prin documente electronice.

Pe panoul din plută de pe perete Line prinsese fotografii și notițe, formând un rezumat cronologic al existenței lui Viggo Hansen. Era oarecum impresionant cum reușise să facă un fel de portret al acelui bărbat singuratic. Părea să fi avut o viață tristă. Un tată care lucrase pe șantier și fusese absent aproape toată copilăria fiului său, după care petrecuse aproape patru ani la închisoare. Mama lui Viggo Hansen fusese internată la psihiatrie.

1969, citi el, urmărind axul temporal cu degetul. *Tatăl se spânzură în subsol. Viggo este cel care-l găsește.*

1974 – Moare mama sa.

1989 – Internat la secția de psihiatrie.

Ea realizase și un fel de hartă relațională. Într-un cerc din mijlocul unei coli mari de hârtie scrisese numele Viggo Hansen. În jurul său înșirase numele persoanelor care se aflaseră, cumva, în apropierea sa. Câteva dintre ele îi erau cunoscute. Erau vecinii și părinții săi și pictorul Eivind Aske, care fusese coleg de școală cu Viggo Hansen, își aminti Wisting din cele spuse de fiica lui. Recunoscu încă unul dintre celelalte nume, fără să-și amintească unde anume îl mai întâlnise.

Odd Werner Ellefsen.

Rosti numele cu voce tare, sperând să trezească o informație pe care o auzise la un moment dat, dar pe care nu o procesase corespunzător. Parcurse cu privirea celelalte notițe, oprindu-se la o veche fotografie de școală unde numele respectiv reapăru. Odd Werner Ellefsen era băiatul din partea dreaptă a lui Viggo Hansen. Nu regăsea nimic familiar în trăsăturile chipului acestuia din urmă cu aproximativ 50 de ani.

Luă harta relațională de pe panou și o împături.

Atunci își aminti. Odd Werner Ellefsen era unul dintre cei 46. Era unul dintre numele de pe lista posibililor oameni ai cavernelor, întocmită de Torunn Borg.

73.

În timp ce cobora scările, Wisting formă numărul de telefon al lui Torunn Borg. Zăpada pe care o adusese cu sine înăuntru se topise și formase mici bălțoace pe hol.

— Odd Werner Ellefsen, spuse el. Am trimis pe cineva la el acasă?

— Lasă-mă să verific.

Afară nu mai ningea.

Wisting închise ușa de la intrare și întoarse cheia în broască.

— De ce întrebi? se interesă ea.

El îi povesti cum ajunsese la un punct comun între subiectul la care lucra Line și materialul pe care-l obținuseră ei. Auzea cum Torunn Borg răsfoia documentele în timp ce-l asculta.

— Există o legătură aici, conchise el.

— Locuiește în Torstrand, spuse Torunn Borg. Am fost acolo la ora 13:45. Nu era acasă.

Wisting trase o înjurătură.

— Avem o fotografie cu el?

— Nu.

— Mai avem oameni în zonă?

— Da.

— Pune casa sub supraveghere, o rugă Wisting. Și află cât mai multe informații despre el.

Apoi el închise telefonul și urcă în mașină, după care-l sună pe Nils Hammer. Îi povesti cum se legau personajele din cele două cazuri. Bob Crabb avea o legătură cu Viggo Hansen, care era în cercul relațional al lui Odd Werner Ellefsen.

— El este unul dintre cei puțini rămași pe lista lui Torunn Borg, posibilii oameni ai cavernelor, spuse el, ieșind cu mașina din curtea sediului. Îl punem sub supraveghere, dar vreau să-i contactezi pe cei de la trupele speciale, să se pregătească de intervenție.

Hammer răspunse scurt și afirmativ, punând capăt discuției fără să pună alte întrebări.

Wisting ieși pe strada principală și acceleră. Știa că este la limita legii și trebuia să se gândească cum să-i prezinte situația lui Christine Thiis. Ea era cea care, în calitate de procuror, trebuia să dispună arestarea lui Odd Werner Ellefsen și percheziționarea locuinței acestuia. Codul de procedură penală impunea existența unei *suspiciuni rezonabile* privind comiterea unei infracțiuni pentru a putea fi luate măsuri legale. Trebuia să aducă probe că Odd Werner Ellefsen era cel pe care-l căutau. Deocamdată, ceea ce rezulta din datele pe care le aveau puteau fi o pură coincidență. Știa că acționează pe baza propriului instinct, dar, chiar dacă în instanță contau doar faptele concrete și probele, adesea tocmai acest instinct conducea la progresul anchetei.

Îi formă numărul de telefon și-i prezentă faptele.

— Avem nevoie de mai mult, spuse ea.

— Ne ocupăm de asta, precizează Wisting. L-am pus sub supraveghere și strângem informații.

Își dădu seama prea târziu că avea viteză prea mare chiar când se apropia de o curbă. Apăsă frâna. Sistemul ABS intră în funcțiune, făcând ca pedala de frână să-i vibreze sub talpa piciorului. Mașina derapă pe asfaltul umed, alunecă puțin în lateral și fu cât pe ce să se răsucească. Un nor de zăpadă purtată de vânt îi blocă vizibilitatea. Wisting suci volanul în direcția opusă și se redresă. Roțile prinseră aderență și bărbatul reuși să păstreze controlul mașinii.

— Anunță-mă de îndată ce ai ceva, îl rugă Christine Thiis. Momentan nu avem suficient pentru o arestare. Dacă este de acord, îl poți aduce la interogatoriu și îi poți lua amprentele, dar nimic mai mult.

Nu se aștepta la un alt răspuns, dar era important s-o țină constant la curent, pentru ca ea să ia o

decizie rapidă în momentul în care piesele puzzle-ului aveau să se aranjeze.

Pe traseul său către oraș trecu de hotelul Farris Bad. Hotelul era ca un castel măreț și impunător pe malul mării, învăluit în zăpadă, radiind lumină prin geamurile ferestrelor.

Line nu mai avusese o relație stabilă de peste un an.

El nu știa prea multe despre viața ei în Oslo, dar fusese surprins că-și petrecuse o noapte la hotel, împreună cu un bărbat complet străin.

Îl contactă pe Leif Malm.

— Ceva noutăți? se interesă el.

— Nu este la hotel. Camera a fost curățată la ora 12:30.

Line trebuie să fi plecat mai devreme.

— Bine, răspunse Wisting îngândurat. Dar chestiunea cu camera de la hotel rămâne între noi, de acord?

— De aceea Donald Baker mi s-a adresat mie. Niciunul dintre oamenii tăi nu știe nimic despre asta.

— Mulțumesc.

Pentru moment, la celălalt capăt al firului se așternu liniștea.

— Ar trebui să mai întreprindem ceva? întrebă Malm. Să-i localizăm telefonul sau ceva de genul ăsta?

— Nu încă, răspunse Wisting. Am o idee unde ar putea fi.

Încheie convorbirea și intră la benzinăria Statoil din Torstrand. Casa lui Odd Werner Ellefsen era la câteva străzi distantă.

Derulă lista de contacte de pe telefon până când găsi numărul lui Morten P, de la *VG*. Ziaristul răspunse imediat.

Wisting se privi în oglinda retrovizoare.

— William Wisting sunt, spuse el.

— Știu, răspunse celălalt. Îmi apare numele.

— Ești încă în Larvik? întrebă Wisting, admirând cerul prin parbriz.

Se înseninase puțin și, curând, redactorii celor mai mari ziare urmau să trimită elicopterele în aer.

— Sunt la Halle, spuse Morten P. Ai noutăți?

Wisting nu răspunse.

— Mă întrebam dacă fiica mea este cu tine, spuse el. Line.

— Nu, de ce?

— Nu reușesc să dau de ea.

— De fapt, și eu am încercat s-o sun. Cred că i s-a descărcat bateria telefonului sau ceva de genul acesta.

— Mulțumesc.

— Dacă tot te-am prins la telefon, spuse ziaristul… Îmi poți spune ce se petrece în realitate? S-a interzis accesul pe o mare suprafață de pădure și poliția a trimis acolo un număr mare de agenți. Mașinile vin și pleacă mereu și nu putem afla nimic.

— Va trebui să te adresezi ofițerului de presă, răspunse Wisting. Se va ține o conferință de presă în cursul serii.

— Situația a evoluat, așadar?

— Îți pot da chiar eu numărul de telefon.

— Am vorbit cu el, dar nu ne spune nimic nou. Ai fost mereu deschis și cinstit. Spune-mi câteva detalii cu privire la ce se petrece.

— Regret, spuse Wisting. Primesc un alt apel. Întrerupse conversația cu ziaristul și preluă apelul de la Torunn Borg.

— Odd Werner Ellefsen, spuse ea făcând o pauză, ca și când citea un text și se oprise în dreptul unui rând. A fost crescut de unchiul și mătușa sa. Au decedat când el avea 22 de ani. De atunci n-a mai avut familie și la adresă nu au mai fost înregistrate alte persoane.

— Nicio iubită deci, spuse Wisting.

— În anii 1990 a lucrat scurt timp la una dintre fabricile de vopsea Jocun, dar din 1998 beneficiază

de pensie de invaliditate.

— Solvenți, spuse Wisting, întrerupând-o. Știi dacă foloseau cloroform la fabrică?

Dacă Odd Werner Ellefsen avusese acces la substanța cu pricina, atunci începeau să găsească dovezi împotriva lui.

— Putem afla, răspunse Torunn Borg.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Deține o Toyota Camry argintie, model 1998.

— Cazier are?

— O amendă din partea Poliției de Frontieră în această vară. Pentru că a adus patru litri de lichior din Suedia. Altceva nimic.

— Suedia? spuse Wisting. În această vară, când?

Auzea cum Torunn Borg răsfoia documentele.

— 19 iulie.

— La dracu'! înjură Wisting. Kikki Linden a dispărut din Trollhättan în data de 18. Cine s-a ocupat de caz?

— Nils Hammer.

Wisting puse capăt discuției cu Torunn Borg și-l sună pe Hammer.

— Ce-mi poți spune? întrebă el.

— Că nu este acasă, răspunse Hammer. Probabil că este plecat cu mașina. Garajul este gol. Judecând după urmele de pe alee, se pare că a plecat chiar după ce a început să ningă.

— Ai un post sigur de supraveghere?

— Avem câte o mașină la fiecare capăt al străzii și, în plus, suntem și în casa de vizavi. Unul dintre polițiști este în comitetul de părinți cu femeia care locuiește acolo. Chiar acum le pregătește vafe.

— Ea ne poate spune ceva despre el?

— Nu țin legătura cu el. N-au văzut niciodată pe cineva la el acasă, dar au văzut-o pe Line trecând pe la el, sau cel puțin pe cineva care semăna cu Line. Aproximativ 30 de ani, într-un Golf gri. Luni a fost prima dată aici. Atunci a intrat în casă și a revenit aseară.

— Aseară?

— Da. Ai vorbit cu ea despre ce a aflat?

Wisting clătină din cap, ca și când Hammer l-ar fi putut vedea.

— Sună-mă de îndată ce obțineți ceva, îl rugă el și închise.

Apoi îl sună din nou pe Leif Malm.

— Wisting sunt, spuse el, dregându-și vocea. Cât de repede îi poți localiza telefonul?

74.

Line se zvârcolea în portbagajul îngust. Avea încă mâinile legate la spate. Frânghia îi sfâșia încheieturile.

Pipăi în jurul ei și găsi șpaclul, îl apucă și își croi drum prin bancheta defectă. Înaintă ajutându-se de coate și se împinse în picioare până când intră în habitaclu suficient de mult cât să-și poată înălță capul ca să arunce o privire în jur. Mașina era captivă în mijlocul zăpezii imaculate, pe alocuri întinsă ca în palmă, în alte părți viscolită.

Mașina era oprită în capătul unei alei mărginite de pini bătrâni. În capătul aleii putea zări o casă roșie. Drumul de acces nu fusese deszăpezit, iar ea vedea urme de pași prin zăpadă, dar nici țipenie de om în jur.

Cred că s-a împotmolit, se gândi ea. Vehiculul se îndrepta spre casa din capătul aleii, dar se înțepenise în zăpadă.

Lipi șpaclul de sfoara din jurul încheieturilor de la mâini și începu să frece. Înainte și înapoi. Simți că sfoara începe să cedeze. Apoi șpaclul îi alunecă din mâini. Îl prinse înainte să atingă podeaua, dar pierdu ceva timp căutând crestătura pe care o făcuse deja, ca să poată continua tăietura în același loc.

Tot corpul îi era încordat, iar respirația îi vibra în nări. Aplică mai multă presiune pe șpaclu și simți că tăia mai mult din piele decât din sfoară. Doar banda adezivă de pe gură o împiedica să urle din toate puterile. Lăcrima de durere și disperare, dar continuă să lucreze constant, încercând să se gândească la ce anume avea de făcut după ce se va elibera. Se uită la contactul mașinii. Cheile nu erau acolo. Împrejurimile păreau pustii, ca și când ar fi fost undeva, într-o zonă rurală. Totuși trebuia să încerce să fugă. Evadarea era singura opțiune, dar

urmele lăsate în zăpadă aveau să dezvăluie cu ușurință direcția în care se îndrepta.

Când sfoara se rupse brusc, nu apucă să se mai gândească la altceva.

Își dezlipi banda adezivă de pe gură și inspiră adânc, își frecă încheieturile, după care-și ridică picioarele și trase cu colțul șpaclului de nodul strâns. Înaintă în mașină târându-se, își înălță capul și privi afară. Totul părea să fie părăsit. Cu grijă, deschise portiera. Aerul era rece, cu un ușor iz de sare de mare. Probabil că se afla undeva în apropierea țărmului, se gândi ea.

Când coborî din mașină, piciorul i se afundă în zăpadă. Pentru o vreme, rămase nemișcată, după care se aplecă să ia șpaclul din mașină și se lăsă pe vine lângă roata din spate. Înfipse șpaclul în anvelopă până când auzi șuieratul aerului ce răsufla. Apoi, mergând aplecată, ocoli mașina și procedă la fel cu alte două roți, după care se îndepărtă.

Nu era îmbrăcată corespunzător pentru a merge prea mult. Rochia pe care o alesese cu o seară înainte îi venea până la genunchi. Cizmele înalte o protejau puțin, dar deasupra lor avea doar niște dresuri subțiri, deja găurite.

Distanța dintre ea și mașină se mărea și începu să alerge. Peste tot în jurul ei nu vedea decât peisajul alb de iarnă.

75.

Wisting conduse mașina până la sediul poliției. În vestiar, merse la toaletă, deschise robinetul, se aplecă și-și clăti fața cu apă rece. Apoi se șterse cu un prosop de hârtie, privindu-se în oglindă și se văzu așa cum îl vedeau ceilalți. Avea o mimică serioasă și calmă, dar numai în aparență. Ființa sa era străbătută de un val de frământări. Situația actuală îi provoca amețeală și se simțea rău.

Îi sună telefonul mobil.

Îl scoase din buzunar și văzu că era colegul lui Line, Morten P.

— Da? spuse el, cu sufletul la gură.

— Aveți ceva de declarat?

— Despre ce?

— Despre fotografia pe care v-am trimis-o?

— Ce fotografie?

— Tocmai v-am trimis-o pe telefonul mobil. Nu ați primit-o?

Wisting îndepărtă telefonul de ureche și se uită la ecran. Primise un mesaj. Probabil că-l recepționase fără să-l audă, în timp ce curgea apa în chiuvetă.

Îl deschise și se uită la fotografie, mijindu-și ochii. Chiar și pe micul ecran putea vedea sacii albi pentru cadavre. Unul era pus într-o mașină, două erau întinse pe pământ.

Wisting stătea nemișcat cu telefonul în mână. Apoi, aproape brusc, i se tăie respirația.

— Pregătim un articol în care spunem că au fost descoperite mai multe cadavre. Doriți să comentați?

Wisting își drese vocea.

— Nu am niciun comentariu cu privire la asta, spuse el, îndreptându-se spre trepte. Nu acum.

Ziaristul încercă să continue polemica, dar Wisting încheie discuția.

Probabil că fotograful se strecurase dincolo de zona împrejmuită. După publicarea fotografiei, cazul avea să explodeze. Presa urma să scrie despre acest subiect săptămâni întregi.

Fotografia trebuie să fi declanșat o activitate intensă în redacția *VG*. Ofițerul de presă ieși din biroul lui Christine Thiis. Fața și gâtul îi erau roșii.

— S-a aflat, spuse el înainte ca Wisting să ajungă lângă el. *VG* este în posesia unor fotografii cu cadavrele de la locul descoperirii.

— Știu, răspunse Wisting, dând din cap.

Fusese doar o chestiune de timp. Cu toate acestea, nu erau bine pregătiți.

— Trebuie să dăm un comunicat de presă, spuse ofițerul de presă, având carnețelul de notițe pregătit. Nu mai putem amâna.

Wisting se întoarse, merse spre biroul său și-l strigă pe Benjamin Fjeld. Biroul său erau la capătul coridorului, dar sigur îl auzise.

Ofițerul de presă îl urmă în birou.

— Am așteptat deja prea mult, spuse el.

Benjamin Fjeld apăru în spatele lor, în cadrul ușii. Wisting frunzări documentele de pe birou și găsi o listă cu cele zece femei dispărute.

— Găsește-i pe ofițerii de caz, spuse el, dând lista lui Benjamin Fjeld. Informează-i despre acest dosar și roagă-i să le contacteze familia și rudele.

În dreptul ușii se ivi și Christine Thiis, care dădu aprobator din cap.

— Părinții trebuie să afle că este posibil să le fi găsit fiicele, înainte ca ziarele să înceapă să facă speculații, continuă Wisting.

Benjamin Fjeld luă lista și răspunse printr-un gest scurt din cap.

Wisting se întoarse către ofițerul responsabil de relația cu presa.

— Asta vei scrie, spuse el. *Poliția a continuat cercetările în zona în care cetățeanul american Bob Crabb, în vârstă de 67 de ani, a fost găsit mort vineri, 9 decembrie. La locul faptei au fost*

făcute o serie de descoperiri în privința cărora vă vom oferi detalii în cadrul unei conferințe de presă…

Privi la ceas. Era aproape trei și un sfert. Acum, evenimentele se derulau cu rapiditate.

— … *la ora 18:00,* sugeră el, solicitând din priviri acordul lui Christine Thiis.

Ea dădu din cap.

— Presa nu va primi răspunsuri înainte de această oră.

Consultantul în comunicare își notă și părăsi biroul fără alte comentarii. Wisting se așeză.

— Voi avea nevoie de tine acolo, spuse Christine Thiis.

— Va trebui să stăm acolo cu toții, ca la expoziție, spuse Wisting. Vei sta de vorbă cu Donald Baker?

Ea confirmă, ieși pe ușă și se ciocni de Espen Mortensen.

— Vreo noutate? întrebă Wisting.

— Când am intrat, fuseseră găsite opt cadavre, răspunse criminalistul. Dar nu am ajuns încă la fund. Pot fi mai multe acolo, jos.

Se opri în fața hărții cu cele zece chipuri.

— Am fost informat că Odd Werner Ellefsen ar putea fi cel pe care-l căutăm, spuse el. Ai vorbit cu Line?

Wisting clătină din cap și încercă să nu pară îngrijorat.

— Nu pot da de ea, spuse el, scoțând o stație mobilă de emisie-recepție din sertar.

O porni și o setă pe frecvența polițiștilor sub acoperire.

Mortensen se așeză pe scaunul de oaspeți.

— Știm pe unde este? întrebă el.

— Urmele lăsate de roțile mașinii după ce a ieșit din garaj au fost acoperite de zăpadă, zise Wisting. Asta înseamnă că a plecat de acasă cândva la orele dimineții. Se prea poate să fi parcurs o distanță considerabilă.

— De când te gândești la faza cu peruca? întrebă Mortensen. Că firele de păr din mâna lui Bob Crabb ar putea proveni de la o perucă?

— A fost o inspirație de moment, spuse Wisting. Poate fi adevărat? Din punct de vedere strict criminalistic?

— Absolut.

În stație se auziră niște bârâituri.

— *Se apropie un bărbat care merge pe jos,* anunță unul dintre polițiștii sub acoperire. *Trece de intersecția cu Huitfeldts.*

Wisting dădu mai tare volumul stației radio. Cei aflați la postul de observație din casa de vizavi de locuința lui Ellefsen confirmară:

— *Continuă pe Bugge,* raportă unul dintre polițiștii sub acoperire. *Pășește grăbit, se uită peste umăr.*

Wisting luă stația și se identifică.

— El este? întrebă el, știind că, dacă l-ar fi identificat, polițiștii sub acoperire i-ar fi pronunțat numele.

— Problema este că nu știm cum arată, i se răspunse. Nu există fotografii cu el.

— Nu avem o descriere a lui?

— *60 de ani, aproximativ 1,80 metri înălțime, fizic obișnuit, potrivit celor spuse de vecin,* interveni Hammer. *Barbă căruntă, păr blond-închis, neîngrijit.*

— *Înălțimea și statura s-ar potrivi,* raportă anchetatorul sub acoperire. *La fel și vârsta, judecând după mers, dar merge cu capul vârât între reverele hainei.*

— Sunteți siguri că mașina nu este în garaj? întrebă Wisting.

— *Da,* veni răspunsul scurt.

Comunicațiile radio încetară până când Hammer anunță că-l vedeau apropiindu-se. Casa lui Odd Werner Ellefsen era antepenultima de pe strada în al cărei capăt se afla o zonă industrială. Cu cât

străbătea mai mult din stradă, cu atât mai mari erau șansele să fie el.

— *Fox 0-5,* spuse el, apelându-l pe liderul echipei operative. *Ai oameni care-l pot opri înainte să intre în casă?*

— *Negativ. Am strâns echipamentele și acum ieșim pe poartă.*

Wisting se ridică, merse în dreptul ferestrei și văzu mașina trupelor de intervenție plecând.

— *El este,* raportă Hammer. *Chiar acum intră în casă.*

Wisting era prea agitat ca să rămână în birou.

— Vii și tu? întrebă el și luă stația de emisie-recepție. Mortensen clătină din cap.

— Voi sta aici și voi pregăti verificarea amprentelor, spuse el. Dacă-l aduceți, va dura doar câteva minute să aflu dacă este cine spune că este.

76.

Wisting opri mașina la distanță de un cvartal în spatele vehiculului trupelor speciale. Incertitudinea cu privire la Line îl neliniștea. Se simțea de parcă mâncase ceva rânced. Teama și premonițiile își dăduseră întâlnire în stomacul său. Avea gura uscată, înghițea cu greutate și avea palmele transpirate.

Donald Baker i se alăturase. De pe scaun, se aplecă înainte și fixă cu privirea casa din capătul străzii. Membrii trupelor speciale se postară pe diagonală față de casă, astfel încât să-i poată observa toate laturile.

— Unde le ținea? întrebă Wisting.

— Ce vrei să spui? zise agentul FBI.

— În unele rapoarte se spunea că primele femei pe care le-ați găsit rămăseseră în viață timp de 72 de ore înainte să fie ucise, preciză Wisting. Unde le ținea?

— Este posibil să fi utilizat o baracă de la marginea livezii de meri a unchiului său, răspunse Baker. A fost cercetată la câțiva ani după aceea, dar fără să fie descoperite urme materiale, era surprinzător de curată.

— *3-0 Alpha pe poziții,* se auzi prin stația radio. *Toate draperiile sunt trase.*

— *Recepționat,* răspunse comandantul. *Așteptați.* Portiera de pe partea pasagerului celeilalte mașini se deschise. Comandantul trupelor speciale coborî din mașină, merse pe lângă autovehicul și urcă pe bancheta din spate a mașinii lui Wisting.

— Ce facem? întrebă el.

— Merg și sun la ușă, răspunse Wisting.

Comandantul îl fixă cu privirea.

— OK, presupun că e un plan la fel de bun ca oricare altul. Am aici zece oameni înarmați.

— Nu avem niciun temei legal să facem arestări, explică Wisting. Problema este că nu știm dacă el este bărbatul pe care-l căutăm. Dacă va trebui să-l verificăm, cea mai simplă metodă este să nu facem prea multă zarvă.

Ofițerul aflat la comanda trupelor speciale se lăsă pe spate.

— Bine, spuse el. Este spectacolul tău, dar nu poți merge singur.

— Îl voi lua pe Hammer cu mine.

— Atunci îi informez pe băieți.

Cinci minute mai târziu, Wisting stătea în fața ușii alături de Nils Hammer, ciocănind în fereastra șubredă a ușii.

În spatele geamului apăru o umbră și un bărbat palid deschise ușa.

— Mister Godwin? încercă Wisting.

Bărbatul din fața sa ridică sprâncenele, dar expresia sa nu indica altceva decât confuzie. Avea o barbă care-i acoperea aproape toată fața, dar Wisting nu observă nicio asemănare evidentă cu Robert Godwin, dat în urmărire de mai bine de 20 de ani. Părul părea real. Era ciufulit și părea să se fi tuns singur.

— Mister Robert Godwin? mai încercă Wisting o dată.

— Ellefsen, spuse bărbatul care stătea în pragul ușii. Ați greșit adresa. Numele meu este Ellefsen. Odd Werner Ellefsen.

Dădu să închidă ușa, dar Wisting îl opri.

— Suntem de la poliție, explică Wisting, identificându-se. Unde este mașina dumneavoastră?

— Mașina?

— Unde este?

— La service-ul Viking. Am derapat. Ei m-au tractat.

— Ascultați, spuse Hammer. Facem niște investigații și trebuie să vă verificăm amprentele ca să vă excludem de pe lista suspecților.

— Bine.

Odd Werner Ellefsen părea a fi o persoană care nu era obișnuită să-și exprime propriile opinii, ci prefera să-i urmeze pe alții. Dacă în spatele acestor aparențe era ascuns un criminal în serie, putea reacționa în două moduri: să atace sau să fugă. Trebuie să se fi așteptat să vină și această zi, iar pasivitatea cu siguranță nu era o soluție. Dar, și dacă trecutul avea să-l ajungă din urmă, n-ar fi crezut probabil că va veni sub forma unui polițist mai vârstnic, îmbrăcat în civil.

— Dorim să ne însoțiți la sediu, continuă Wisting, lăsându-l pe cel din fața lor să înțeleagă că nu avea de ales.

— Acum?

— Da, nu durează mult.

Odd Werner Ellefsen dădu din cap și-și luă haina din cuier. Odd Werner Ellefsen era un bărbat care nu era obișnuit să pună întrebări.

— Ai fost vizitat de o jurnalistă, spuse Wisting în timp ce erau în mașină. Ce dorea?

— Să vorbim despre zilele de odinioară.

— Cum ar fi?

— Despre persoane pe care nu le mai cunosc.

— Cine?

— Viggo Hansen. Și Cato Tangen. Au murit amândoi. Nu este nimic de spus. Nimic de scris.

— Te-a vizitat de mai multe ori? insistă Wisting.

— A revenit ieri, spuse Ellefsen, făcând semn din cap.

— De ce?

— Să-mi pună alte întrebări, pe același subiect.

Mașina se opri pentru ca niște copii care trăgeau săniile după ei să traverseze strada.

— Dar Bob Crabb? întrebă Wisting, punându-se din nou în mișcare. Cunoști acest nume?

— A fost ceva despre el în ziare, răspunse celălalt, la fel de laconic ca și până atunci.

Parcurseră în liniște restul drumului până la sediul poliției. Acolo îl lăsară pe Odd Werner

Ellefsen în grija lui Espen Mortensen, care era pregătit să-i ia amprentele.

În drum spre biroul său trecu prin dreptul ușii lui Torunn Borg. Ea puse receptorul telefonului în furcă și ridică privirea spre el.

— La Jotun nu folosesc cloroform, spuse ea.

— Oricum, nu cred că el este cel pe care-l căutăm, spuse Wisting, sprijinindu-se de tocul ușii. L-am adus aici, dar bărbatul de care se ocupă Mortensen acum nu cred că a făcut rău cuiva.

— Chestiunea cu cloroformul nu ne oferă prea multe date, este doar un clișeu din filme, continuă Torunn Borg. Mai există și alte anestezice pe care le putea folosi, cam orice solvent. Dacă inhalezi gaz din diluanți sau terebentină, de exemplu, poți leșina. Tinerii inhalează lipici și gaz de brichetă până obțin acest efect, ca să se distreze.

— Diluanți și terebentină. Cine le folosește?

— Zugravii, printre alții. Le folosesc să amestece vopselele și să-și curețe periile și alte unelte.

— Ce alte noutăți avem?

— Istoria familiei nu pare să ne fi dus undeva.

— Trebuie să aibă un anume deznodământ?

— Cei de la Arhivele Naționale au reușit să găsească o rudă de-ale lui Robert Godwin în viață. Trăiește în Danemarca. Au în comun un străstrăbunic.

Leif Malm apăru pe hol, făcând semn din cap spre ușa biroului. Wisting îi făcu semn lui Torunn Borg, dându-i de înțeles că avea să asculte restul informațiilor mai târziu. Îl urmă pe Leif Malm în biroul său și luă loc.

— Localizarea telefonului nu a condus la niciun rezultat. Ultima activitate a fost azi-noapte, târziu. La acel moment, telefonul se afla la hotelul Farris Bad. Probabil că s-a descărcat în timpul nopții.

— Așadar, ultima localizare este la hotel?

Șeful departamentului de informații din cadrul Kripos dădu din cap.

— Avem imaginile de pe camerele de supraveghere de acolo. Ea a plecat de la hotel la ora 9:33, în această dimineață.

— Mai putem face altceva? întrebă Wisting.

— Am făcut deja mai multe, explică Malm. Nu și-a folosit laptopul azi, sau cel puțin nu a fost conectat la internet. Nu și-a verificat nici e-mailurile, nici de pe laptop, nici de pe telefonul mobil și nici de la un alt terminal. Își verifică e-mailurile frecvent, la intervale regulate, însă ultima dată a fost aseară, la ora 21:15.

Wisting ridică sprâncenele.

— I-ați verificat e-mailurile? Puteți face asta?

— Nu putem citi conținutul, dar vedem când se conectează IP-ul ei la server.

— Dar punctele de taxare de pe autostrăzi sau radarele? sugeră Wisting. Puteți găsi ceva în aceste evidențe?

— Am stabilit o rețea de supraveghere, explică Malm. Iar în urmă cu cinci minute a apărut asta.

Malm îi înmânână un document imprimat. Era un raport din jurnalul de operațiuni al poliției, unde se consemnau toate sesizările. O mașină parcată într-o stație de autobuz pe Staversveien fusese ridicată la solicitarea companiei de transport urban. Proprietarul o putea recupera după achitarea unei taxe. Erau afișate numărul de înmatriculare și numele proprietarului mașinii. Mașina lui Line.

— Am luat legătura cu compania de ridicări auto, continuă Malm. Mașina nu era închisă și pe scaunul pasagerului este o poșetă. Telefonul ei este înăuntru.

Făcu o mică pauză, după care continuă:

— Am trimis în stația de autobuz doi dintre criminaliștii care se ocupă în prezent cu sortarea scheletelor din subsol, să vadă dacă găsesc ceva acolo.

Mai făcu o pauză, apoi adăugă:

— Având în vedere toate celelalte date pe care le avem deja, mă tem că această situație reprezintă un

motiv de îngrijorare.

Wisting clipi necontrolat de mai multe ori. Încercă să găsească o explicație logică despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Un amănunt care să dea evenimentelor o tentă inofensivă, dar rațiunea îi spunea cu totul altceva.

77.

Lui Line îi era frig. Aerul expirat se cristaliza în aer, în fața ei. Gerul îi ardea coapsele, dar degetele îi erau într-o stare și mai rea. Își vârâse mâinile în buzunarele hainei, însă înghețul tot reușea să i se strecoare în tot corpul, pornind din vârful degetelor. Începuse să-i fie cu adevărat frig și la picioare.

Peisajul rural din jurul ei, cu pini înalți de o parte și de alta drumului, îi era străin. Habar nu avea unde era, dar urma drumul curățat de zăpadă. Probabil că nu circulau prea multe mașini. Pe drum se așternuse un nou strat subțire de omăt și se vedea un singur set de urme de roți. Privind peste umăr, văzu că pașii ei nu lăsau nicio îndoială cu privire la direcția din care venea.

Drumul îngust șerpuia prin pădure. Se întreba dacă ar fi trebuit să aleagă celălalt drum de acolo de unde lăsase mașina, dar își dădu seama că făcuse alegerea cea bună. Din această direcție venise, iar undeva, în față, ar trebui să dea de o intersecție și de mai multe vehicule. Dar nu știa dacă putea să riște și să meargă în continuare până când avea să întâlnească o mașină. Poate că ar trebui să caute un loc unde să se adăpostească, atât de frig, cât și de cel care o urmărea.

Pe culmea unui deal, pe marginea drumului, era o baracă. *Vremmen* scria pe un panou, fără ca Line să știe ce voia să însemne. Era un vechi adăpost. O parte a acoperișului se prăbușise, iar printre scândurile cenușii răsăriseră niște vlăstare viguroase.

Lângă adăpost vedea un drum îngust, necurățat de zăpadă, iar printre copaci, la aproximativ 50 de metri în față, câteva clădiri răsfirate. Un cablu de curent stătea suspendat între câțiva stâlpi bătuți de vânt. Probabil că locul era folosit doar pe timp de

vară, dar, dacă avea noroc, poate încă era curent electric.

Se decise repede. Nu mai conta că avea să lase urme în zăpadă. În curând avea să nu-și mai simtă picioarele.

Se avântă în nămeți și se afundă până la pulpe. Chiar după primii pași, cizmele îi erau pline de zăpadă, în timp ce se chinuia să înainteze, începu s-o cuprindă deznădejdea. Ferma era incendiată. Ușile, ferestrele și pereții dispăruseră. Rămăseseră doar un perete de cărămidă, șemineul și coșul de fum.

Hambarul era intact, dar purta semnele scurgerii timpului. Era cenușiu de la soare și vânt și era înclinat în față, întrucât câteva porțiuni din structura frontonului se prăbușiseră.

Ușa de la intrare era închisă și ferecată cu un zăvor. Îl ridică și trase de ușă spre ea. Zăpada se compactă în fața ei, dar reuși s-o deschidă cât să încapă și să se strecoare înăuntru.

Podeaua făcută din scânduri scârțâi sub greutatea ei. Mirosea a lemn vechi și uscat, îmbâcsit de praf. Nu avea vreun plan sau vreo idee cu privire la ce avea de făcut, în afară de faptul că trebuia să se încălzească. Putea să se odihnească aici până când se mai întuneca și era mai sigur să circule pe afară.

Prin acoperiș și printre crăpăturile pereților pătrundeau câteva raze de lumină, dar ochii i se obișnuiră greu cu trecerea de la lumina strălucitoare a zilei de iarnă la întunericul din hambar. Înăuntru era o căruță și, în spatele ei, niște fân uscat ce se revărsa peste marginea peretelui de lemn care separa hambarul de baloții de fân. În fața ei, la mijlocul podelei, erau niște lăzi vechi și cufere afectate de trecerea timpului. Câteva unelte fuseseră lăsate în urmă, prinse de pereți: o furcă, un levier și câteva sape.

Mai în față era un perete prevăzut cu o ușă. Păși înainte, o deschise și intră în încăpere. În aer

plutea un iz de mucegai și de aer neventilat. O fereastră amplasată în partea de sus a peretelui permitea luminii să intre. Pereții fuseseră văruiți, însă pe podea erau câteva pete negre de umezeală. Un poster ponosit, tipic anilor 1960, înfățișând o femeie, era prins într-un cui.

Mai erau două scaune și o masă și un banc de lucru pe care erau răsfirate diverse piese de mașină. Pe un raft erau mici cutii de carton, de plastic și borcane de dulceață, pline cu șuruburi și cuie. Pe marginea unei scrumiere era așezată o pipă.

În cel mai îndepărtat colț era un teanc de saci de rafie. Line merse într-acolo și luă câțiva. Biluțe de excremente lăsate de rozătoare se rostogoliră de pe aceștia și ea observă că erau roși, dar erau groși și-i puteau ține de cald. Mai puse câțiva deoparte, se așeză și se acoperi cu vreo alți cinci-șase saci. Nu era un loc în care să rămână prea mult timp, dar trebuia să se încălzească și să se gândească la ce urma să facă în continuare.

78.

— Ea se potrivește profilului victimelor, spuse Leif Malm.

Wisting clătină din cap, dar știa că este prea confuz și îngrijorat pentru a gândi clar.

— Line este prea bătrână, spuse el. Are 28 de ani.

— Dar s-a pus singură într-o situație periculoasă, spuse Malm. La un moment dat, făcând cercetări pentru articolul său, trebuie să se fi intersectat cu Robert Godwin.

Cineva ciocăni la ușa biroului. Nu se întâmpla des ca Wisting să închidă ușa, iar ceea ce aflase despre Line chiar era ceva ce nu voia să împărtășească cu alții. Însă curând trebuia să-i informeze pe toți că era posibil ca ea să fie implicată direct în cazul la care lucrau.

— Intră! strigă el.

Era Mortensen.

— L-am verificat, spuse el. Nici pe departe. Amprentele lui Odd Werner Ellefsen au un model spiralat, iar cele ale lui Robert Godwin au o formă circulară.

Criminalistul se așeză pe scaunul pentru vizitatori, care era liber, și se uită la ei cu aerul cuiva care, simțind atmosfera tensionată, știe că s-a întâmplat ceva.

— Să auzim, spuse el, văzând că tac amândoi.

Wisting îi povesti pe scurt, timp în care observă că

Mortensen se gândea și trăgea concluzii. În calitate de anchetatori, erau cu toții obișnuiți să se gândească la cel mai rău scenariu posibil.

— Poate a descoperit ceva, spuse criminalistul, lăsându-și capul pe spate.

— Poate l-a găsit pe omul cavernelor, răspunse Wisting, dând din cap.

Mortensen îi aprobă.

— Poate că a intrat în contact cu el în timp ce intervieva oamenii cu privire la Viggo Hansen, aprecie el. Asta poate însemna că moartea lui Viggo Hansen nu a avut o cauză naturală.

— Ai cercetat locul faptei, îi aminti Wisting.

— Locul descoperirii, îl corectă Mortensen. Nu era nimic care să sugereze că a fost comis un act criminal, dar poate că am fost părtinitori. Orbiți de faptul că nu exista niciun motiv și nici oameni în jurul său care să dorească să-i facă rău. Dar acum știm că Bob Crabb l-a vizitat în această vară. Poate că a deranjat niște ape.

Criminalistul se aplecă iar în față, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— Unde este calculatorul ei? întrebă el.

— Acasă, răspunse Wisting.

Bănuia că este parolat, dar regreta că nu-l luase la birou. Aveau specialiști care puteau eluda măsurile de securitate. Nici notițele ei nu le studiase cu atenție. Nu adusese decât harta relațională.

— Ce anume ne scapă? se întrebă Leif Malm. Bob Crabb a descoperit ceva care l-a adus aici. Acum, probabil Line a găsit ceva similar.

— Bob Crabb a urmărit firul genealogic, comentă Wisting. Noi credem că tocmai originile norvegiene ale lui Robert Godwin l-au determinat să aleagă Larvik atunci când s-a refugiat aici. Strămoșii săi erau localnici. Crabb doar i-a luat urma.

Un gând se înfiripă în mintea lui Wisting în clipa când rosti aceste cuvinte. Căută prin documentele de pe birou și găsi o listă cu ponturi primite după mediatizarea fotografiei lui Bob Crabb. Apoi o sună pe Torunn Borg.

— Ai spus că Robert Godwin nu are rude în viață în Norvegia? întrebă el.

— Da. Ultima persoană care a locuit aici se numea Iversen și s-a mutat mai întâi în Langesund, în anii 1960, iar mai târziu în Danemarca.

Wisting le arătă și celor doi colegi declarația pensionarilor care credeau că-l văzuseră pe Bob Crabb la bordul unui feribot danez și simți cum îi creștea pulsul. Apoi luă harta relațională pe care o făcuse Line.

— Numele său era cumva Frank Iversen? întrebă el, auzind neliniștea din propria sa voce.

— Da, locuiește în Hirtshals, s-a mutat acolo în anul 1990. Nu mai are alte rude.

Wisting se întoarse către Leif Malm.

— Avem nevoie de orice poți afla despre el, îi spuse. Și cât mai repede posibil.

79.

Lăsară deoparte orice altceva. Parcurseră toate datele pe care le aveau la dispoziție și, după câteva minute, începură să creioneze imaginea lui Frank Iversen.

— Locuiește la adresa Fyrrevaenget numărul 16, raportă Torunn Borg. Este un apartament într-un imobil cu etaj. Potrivit Registrului danez al Evidenței Populației, locuiește singur. Nu a fost niciodată căsătorit. Nu are copii.

— În evidențele din Norvegia nu apare cu antecedente penale, spuse Espen Mortensen.

— Nici în cele din Danemarca, adăugă Leif Malm.

El primea informațiile direct de la Kripos.

— Potrivit evidențelor oficiale, ar trebui să fie angajat al companiei Aqua Consulting, continuă el.

Wisting căută denumirea companiei pe internet. Avea propriul site unde scria că acordă servicii de consultanță în domeniul acvaculturii. Îl găsi pe Frank Iversen în lista angajaților firmei. Nu exista o fotografie cu el, ci doar un număr de telefon mobil.

Întoarse ecranul către Leif Malm.

— Poți să faci ceva cu el? îl întrebă.

— Ne ocupăm deja de asta, spuse el, dând scurt din cap.

Wisting întoarse ecranul spre el și accesă și alte linkuri.

— Avem ceva aici, spuse el, îndreptând din nou ecranul spre ceilalți.

Unul dintre proiectele de referință derulat de firma la care lucra Frank Iversen era o instalație de creștere a midiilor, la periferia orașului Stavern.

Wisting ridică receptorul telefonului de pe birou. Era setat ca să afișeze numărul de pe care suna. Formă numărul de telefon din Danemarca al companiei Aqua Consulting, comută pe difuzor și,

când răspunse o femeie, ceru să i se facă legătura cu Frank Iversen.

— Este în deplasare, i se spuse de la celălalt capăt al firului. Îl puteți contacta pe telefonul mobil.

— Este în Norvegia? întrebă Wisting.

— Da, așa este.

— La crescătoria de midii din Stavern?

— Da, va reveni luni. Doriți să vă dau numărul său de mobil?

— Da, vă rog.

Wisting îl notă, constatând că era același cu cel afișat pe pagina de internet.

— Este aici, spuse el, în timp ce puse receptorul jos. Mortensen întoarse ecranul laptopului său spre Wisting și-i arătă rezultatul unei căutări pe internet. Cuvintele-cheie *midii* și *cloroform* produseseră aproape 200 de linkuri. Unul dintre acestea era legat de compania Aqua Consulting și conținea informații despre verificarea toxicității cochiliilor.

— Se pare că folosesc cloroform pentru a controla toxinele algelor din midii, spuse el, citind cu voce tare: *Toxinele din midii sunt extrase cu ajutorul cloroformului și analizate în laboratoarele noastre performante.*

Wisting nu mai putea să stea locului. Se ridică și se duse la fereastră. Vremea se îmbunătățise oarecum, iar peste fiord trecea în zbor un elicopter, îndreptându-se spre locul descoperirii de lângă Halle. Probabil că zona era înțesată de jurnaliști.

— Sunt ai noștri, explică Malm. Le-am solicitat să fie pregătiți. Ne pot fi de folos.

Wisting dădu din cap, dar rămase lângă fereastră, ascultându-i pe colegii săi care lucrau în spatele său. Biroul său se transformase într-un centru de comandă. Tastaturile se auzeau zgomotoase și conversațiile se ridicau ca un zumzet. Anchetatorii erau într-un permanent du-te-vino.

— A fost cazat până astăzi la hotelul Farris Bad, spuse Mortensen. A plecat la ora 08:53.

— Au curățat camera?

— Da, dar nu a fost utilizată ulterior. I-am rugat să o închidă.

Wisting se întoarse iar către ceilalți. Donald Baker se sprijinea cu spatele de perete, urmărind în liniște ce se petrecea în jurul său. Acum conversațiile se purtau în norvegiană, dar, chiar dacă nu înțelegea limba, nu era dificil să priceapă faptul că ancheta avea să ia o nouă turnură. Majoritatea cazurilor presupunea găsirea vinovatului. În acest caz știuseră aproape din start cine era făptuitorul, dar nu reușiseră să-l găsească. Bâjbâiseră în beznă. Acum, când găsiseră, în sfârșit, ceva palpabil, piesele se așezaseră la locul lor într-o succesiune rapidă.

Torunn Borg apăru din nou în cadrul ușii.

— Potrivit listei de pasageri a feribotului Color Line, a sosit aici luni și are bilet de întoarcere pentru feribotul care pleacă astăzi la ora 17:30, spuse Torunn Borg. Pe lista de îmbarcare este menționat un Opel Vectra, înmatriculat cu numărul XM43251. Probabil că este deja la coadă, așteptând să urce pe navă.

Ceilalți ieșiră din birou. Rămaseră doar Leif Malm și Torunn Borg. Polițiștii care așteptaseră ordin să intervină împotriva lui Odd Werner Ellefsen primiră dispoziție să acționeze.

— Pe listele lor de pasageri au un istoric în privința lui? se interesă Malm. Când a fost ultima dată în Norvegia?

— Verific acum, zise Torunn Borg.

Prima echipă de supraveghere raportă că Opelul lui Frank Iversen se afla pe cel de-al patrulea culoar, așteptând îmbarcarea.

Wisting era încă în dreptul ferestrei. Afară se lăsa amurgul gri-albăstrui al iernii. Elicopterul intră în fiord, încercând să aterizeze la punct fix.

Auzi prin stație cum echipei de intervenție i se ordonă să întrerupă comunicațiile radio.

Atmosfera din birou devenise sufocantă din cauza aglomerației de mai devreme și Wisting simțea că nu mai putea să respire. Secundele se scurgeau rapid. Se transformau în minute. Simți tensiunea din răsuflarea lui Leif Malm și încercă să se lupte cu propria neliniște.

În acel moment reveni Torunn Borg.

— Frank Iversen a fost de două ori în Norvegia în această vară, spuse ea, ridicând privirea din niște documente cu logoul companiei de feriboturi. Mai întâi, timp de o săptămână, de pe 14 până pe 21 iulie, apoi încă o săptămână, începând de luni, 8 august, până duminică, 14 august.

— Săptămâna în care a fost ucis Bob Crabb, conchise Malm.

— Și Kikki Linden a dispărut din Trollhättan pe 18 iulie, le reaminti Wisting.

În stația radio se auziră niște interferențe.

— *A fost reținut un bărbat.*

Urmă confirmarea că mesajul a fost primit, după care se lăsă iar liniștea. Asta a fost tot.

Wisting își încleștă mâinile și simți un soi de pornire furioasă. Se îndreptă spre peretele pe care era prinsă fotografia lui Robert Godwin, alături de cea a femeii dispărute. Pentru o vreme, se uită fix la ochii aceia întunecați și i se păru că vede în ei flacăra tăcută, firavă, a unei forme de nebunie. Apoi se întoarse și făcu câțiva pași înainte și înapoi prin fața biroului. Era prea simplu, se gândi el. Lucrurile se așezaseră mult prea ușor și ei reușiseră să-l ridice în timp ce aștepta la coadă să urce pe feribot.

Nils Hammer se ivi în cadrul ușii.

— L-au prins.

Wisting făcu semn cu capul spre stația radio de pe birou, lăsând să se înțeleagă că aflaseră deja despre reținere.

— Era singur, precizã Hammer, intrând în birou. Îl aduc la sediu, sã-l interogăm cât mai curând posibil.

— Bine.

— Dar am găsit asta, continuă Hammer, punând o fotografie pe birou.

Wisting se aplecă deasupra ei. Un bărbat cărunt, cu nasul puțin coroiat și niște ochi adânciți în orbite.

— Cine este? întrebă Leif Malm.

— Este fotografia din pașaportul lui Frank Iversen.

Wisting se îndreptă de spate și făcu un pas înapoi. Bărbatul din fotografie nu avea nicio trăsătură comună cu criminalul în serie pe care-l căutau.

80.

Wisting se așeză în fața monitorului din încăperea în care se transmiteau imaginile din camera de interogatoriu. Nils Hammer stătea pe un scaun, în fața lui Frank Iversen. Nimeni nu mai credea că el este Robert Godwin și era o chestiune de timp până când amprentele aveau să confirme că nu el era bărbatul pe care-l căutau. Doar din rațiuni practice construiseră o acuzație de fals material în documente oficiale și uz de documente de identitate falsificate. Probele care susțineau acuzațiile nu aveau o bază solidă, dar le permiteau să-l rețină și să-l interogheze.

Hammer îndeplini formalitățile și apoi celălalt explică că se născuse în Norvegia, în 1949, copilărise în Stavern, dar se mutase în Langesund când tatăl său fusese angajat ca șef al ghildei piloților de nave din districtul învecinat. Ambii săi părinți muriseră când erau încă tineri. El studiase biologia marină și, în timpul unor cercetări efectuate în Danemarca, întâlnise o femeie care l-a determinat să se mute acolo. Relația nu a rezistat, dar el a primit un loc de muncă la Aqua Consulting și a devenit rezident în Danemarca.

— Despre ce este vorba, de fapt? întrebă el.

Hammer scoase din dosarul aflat în fața sa o fotografie cu Bob Crabb și o împinse spre bărbatul ce stătea de cealaltă parte a mesei.

— Despre acest bărbat, spuse el.

— Americanul? întrebă Frank Iversen, ridicând fotografia.

— Îl cunoști?

— Nu-l cunosc, dar m-a vizitat în această vară.

Wisting se apropie puțin de ecranul monitorului și-l văzu pe Hammer îndreptându-se de spate.

— A fost la tine acasă? întrebă Hammer. În Danemarca?

— Da, a fost cam straniu, de fapt. A făcut ceva rău?

Hammer nu răspunse.

— Ce dorea?

— Voia să povestim despre vremurile de odinioară, petrecute în Stavern.

— De ce?

— Căuta un vechi prieten cu care pierduse legătura, spuse el. Am răspuns pe cât de bine am putut, dar copilăria este o perioadă din care nu am prea multe amintiri.

— Era interesat de ceva sau de cineva anume?

Frank Iversen se gândi bine înainte să încuviințeze.

— A devenit foarte interesat de Ole Linge.

— Cine este Ole Linge?

— Un tip pe care l-am cunoscut când am locuit în Stavern. A întrebat, pe un ton tăios, și am răspuns cât de exact am putut.

Wisting ieși din cameră. Se întoarse repede în biroul său și luă cu sine harta relațională pe care o făcuse Line. Apoi reveni și deschise ușa camerei de interogatoriu.

Cei doi care erau așezați la masă în fața camerei de luat vederi își întoarseră privirile spre el.

— Ole Linge, spuse Wisting. I se spunea Neamțul-Ole?

Frank Iversen se uită nedumerit la Hammer. Nils Hammer îi făcu semn cu capul să răspundă.

— Se zvonea că tatăl său era german, explică Frank Iversen. Era cu câțiva ani mai mare decât noi, născut imediat după terminarea războiului.

Wisting se uită la conturul unde Line îi folosise porecla și reveni la bărbatul așezat pe scaun.

— Ce știi despre el?

— Mai nimic, de fapt. Am încercat să-i explic și americanului asta. Voia să știe despre familia lui și toate cele, dar erau doar Ole și mama lui.

Wisting îi mulțumi făcând semn cu capul și ieși din camera de interogatoriu.

Torunn Borg era deja în fața calculatorului din camera de înregistrări video.

— Ole Linge, începu ea să citească de pe ecran? Născut în 1946. Mama sa a murit în 1972, fără să aibă înregistrate alte rude. Ultimul loc de muncă datează din 1984. În prezent, beneficiază de pensie de invaliditate. Are reședința în Brunlanesveien 550.

— Este la doar câțiva kilometri de ferma Halle, interveni Espen Mortensen. Să fi ascuns cadavrele în propria curte?

— De ce nu apare pe niciuna din liste? întrebă Leif Malm.

— Este prea bătrân, explică Torunn Borg.

— Este cu patru ani mai în vârstă decât Robert Godwin, iar noi am selectat bărbații cu trei ani mai tineri sau mai bătrâni decât el.

Ofițerul de presă intră în încăpere.

— Conferința de presă începe în 15 minute, le reaminti el.

Wisting nu-l băgă în seamă.

— Avem o fotografie cu el? se interesă el.

Torunn Borg își îndreptă iar atenția spre ecran. După câteva căutări, pe ecran apăru fotografia din pașaportul lui Ole Linge. Nu aveau nevoie de vreun software ca să vadă asemănarea fizică evidentă cu Robert Godwin.

— El este! spuse Donald Baker. L-am găsit.

Chipul ascuțit strălucea pe ecranul computerului. Ochii întunecați erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari cu ramă groasă, dar nu încăpea nicio îndoială. El era.

Wisting începu să asude prin toți porii. Gura îi era uscată ca iasca și simți un spasm nervos în mușchii feței.

— Să mergem! ordonă el.

81.

Polițiștii din cadrul trupelor speciale ieșiră din garajul Poliției pentru cea de-a treia oară. De această dată, Wisting stătea pe scaunul pasagerului.

Din perspectivă tactică, ținta lor ocupa o poziție dificilă, situată sub un povârniș stâncos și având în față un câmp deschis. Bărbatul îi putea vedea apropiindu-se. În mod normal, într-o acțiune planificată, trupele s-ar fi apropiat din spatele clădirii, treptat, beneficiind de camuflajul vegetației, însă comandantul hotărâse un atac-fulger. Urmau să se apropie de casă în viteză, cu mașina, astfel încât polițiștii să intre rapid în clădire. Concomitent, elicopterul poliției avea să lumineze casa de sus și să supravegheze zona, ca să nu scape cineva prin spatele casei.

— *Suspectul are un Mercedes E220 gri, an de fabricație 1993, înmatriculat cu numărul AX81212,* raportă cineva pe stația radio în timp ce se îndreptau cu mașina spre adresă.

Ofițerul aflat la comandă se aplecă înainte și ridică microfonul.

— Recepționat! răspunse el. Sosim cam într-un minut. Acționați imediat!

La scurt timp, șoferul încetini. Ieșiră de pe drumul principal, intrând pe un drum secundar, plin de hopuri. Wisting se prinse de mânerul de deasupra portierei. La ferestrele de la etaj se vedea lumină, dar nu era nimeni în dreptul ferestrelor panoramice.

În curte nu era nicio mașină, iar pe proprietate nu era construit niciun garaj. Era doar o copertină sub care stătea stivuit, la adăpost de stihiile iernii, mobilierul de exterior.

Duba se opri la câțiva metri de ușa casei. Portiera laterală se deschise și polițiștii înarmați aproape că se rostogoliră afară, urmând o manevră

atent exersată. Doi dintre ei cărau un levier, iar un al treilea – un baros. Levierul fu plasat între ușă și toc. Lovitura de baros făcu să sară așchii în toate părțile, iar ușa se deschise forțat.

În timp ce polițiștii intrară în casă în șir indian, ordinele începură să răsune din toate părțile. Wisting știa că primele rânduri ale forțelor de intervenție aveau să rupă rândurile spre dreapta și stânga, pe măsură ce găseau uși și încăperi, iar cei care veneau din spate urmau să înainteze în casă. Prin ferestre, vedea razele lanternelor și luminile roșii ale laserelor de pe armele de asalt. Deasupra lor, elicopterul poliției zbura la punct fix și, cu ajutorul unui reflector puternic, lumina zona în cercuri largi.

— Liber! anunță cineva.

Mesajul nu era deloc surprinzător. Casa era goală.

Din spatele lor se apropiară două mașini. Dintr-una coborî Nils Hammer împreună cu anchetatorul suedez, în timp ce Leif Malm și cei doi agenți FBI se dădură jos din cealaltă.

— În mai puțin de zece minute vom avea datele despre el, spuse Malm.

Wisting făcu semn cu capul și se întoarse spre casă. Voia să vadă cum trăia criminalul în serie. Când intră într-o încăpere de la subsol, ce părea renovată, simți un miros ca de vopsea. Altfel nu se prea lucrase nimic în casa construită cândva, prin anii 1970. Era plină cu scaune din plastic turnat și mobilă din lemn de trandafir. Rezistentă și ușor de întreținut. Tapetul și covoarele erau cafenii.

Membrii trupelor de intervenție efectuară o cercetare minuțioasă. Verificară sub paturi, prin dulapuri și boxe.

Wisting stătea în picioare în mijlocul livingului și privea în jurul său. Mobila era lipită de pereți, ceea ce făcea ca încăperea să pară mai mare.

O bibliotecă era ticsită cu cărți. Anii de experiență îl învățaseră pe Wisting că o colecție de

cărți putea fi expresia naturii interioare a unei persoane. Titlurile și autorii din bibliotecă îi puteau dezvălui caracterul și personalitatea.

Se apropie de bibliotecă și observă că predominau autorii nord-americani: Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Sinclair Lewis, Eugene O'Neill și William Faulkner. Unele cărți erau în mai multe ediții, atât în original, cât și traduse în limba norvegiană.

Exceptând cărțile, casei îi lipsea cu desăvârșire nota personală. Niciun ornament, nicio pictură.

Sună telefonul mobil. Era Torunn Borg.

— Da, răspunse el, mergând în bucătărie.

— Am vorbit încă odată cu Odd Werner Ellefsen, preciză ea. Se pare că Bob Crabb l-a vizitat și pe el în această vară. Voia să vorbească despre Ole Linge.

Wisting dădu din cap. Bob Crabb procedase ca un anchetator. Vorbise cu oamenii și strânsese probe, precum pliantul de pe MS Elida, pe care erau amprentele lui Robert Godwin. Făcuse fotografii și documentase. Probabil că, atunci când Robert Godwin a înțeles ce se petrece, rămăsese doar o chestiune de timp până când ar fi contactat autoritățile.

Leif Malm strigă la el dintr-o încăpere din mijlocul casei. Wisting încheie convorbirea cu Torunn Borg și se duse la el. Era o cameră amenajată ca un birou, pe rafturi fiind așezate câteva cărți, bibliorafturi și colecții de reviste. Pe birou era un laptop. Lângă el, un aparat foto cu obiectiv puternic. Malm ținea în mâini un pașaport albastru. *Statele Unite ale Americii*. Îl ridică în dreptul ochilor lui Wisting. *Bob Crabb.* Erau pașaportul și bunurile profesorului universitar american.

— Trebuie să se fi simțit în deplină siguranță aici, spuse Malm. Sau poate se gândea că le putea folosi cumva.

Wisting încercă să pornească aparatul foto, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că i se descărcase acumulatorul.

Îl puse deoparte, gândindu-se la faptul că bărbatul care trăise cândva aici, adevăratul Ole Linge, probabil că era de 20 de ani în fundul unei fântâni, în compania țiparilor. Robert Godwin trăise în locul său până când Bob Crabb îi luase urma. Profesorul ieșit la pensie vorbise cu aceiași oameni cu care vorbise Line ca să-l cunoască pe Viggo Hansen. Bob Crabb plătise cu viața.

Telefonul mobil al lui Leif Malm îi întrerupse șirul gândurilor. Anchetatorul de la Kripos răspunse monosilabic și apoi închise.

— Telefonul lui Ole Linge este în Suedia, spuse el. Poliția suedeză colaborează cu compania de comunicații Telia ca să-l localizeze.

— Suedia? spuse Wisting. Ce face acolo?

— Poate că fuge, spuse Malm. Probabil va încerca să plece mai departe. Peste Podul Øresund, în Danemarca, sau să traverseze Marea Baltică cu feribotul.

Ingemar Bergquist urcă pe scări, sărind câte două trepte. Era urmat de Nils Hammer.

— Este în Suedia, explică Malm.

— Știu, spuse anchetatorul suedez. Am verificat numele în baza noastră de date și se pare că norvegianul Ole Linge deține o mică fermă în municipalitatea Tanum. A moștenit-o la moartea tatălui său, în 1982.

— Tatăl său era german, sublinie Wisting. Cel puțin așa se zvonea.

— Conform registrelor noastre, tatăl său a fost Olle Fredriksson și se trăgea dintr-un mic loc numit Vremmen.

— Unde anume în Suedia este acesta?

— În Västra Götaland.

Wisting își imagină acea regiune suedeză și autostrada E6 ce se întindea de la graniță până în

Göteborg. Apoi se uită pe fereastra panoramică și la elicopterul care era încă deasupra lor.

— Îi poți spune să aterizeze? întrebă el, întorcându-și privirea spre Hammer.

82.

Line adormise. Se învelise în câteva straturi de saci de rafie și reușise să se oprească din tremurat. Ațipise și, într-un final, se cufundase în somn. Când deschise ochii din nou, în încăpere era întuneric. Prin firida din partea de sus a zidului se strecura lumina lunii și astfel putea să distingă conturul camerei în care se afla.

Rămase nemișcată și-și analiză situația. Era udă și înfrigurată și habar nu avea unde se afla, în afară de faptul că era într-o zonă părăsită. Și undeva, acolo, era un bărbat care-l omorâse pe Viggo Hansen. Nu știa de ce, dar așa trebuie să fi stat lucrurile. Nu înțelegea nici ce făcuse, nici ce întrebări pusese de ajunsese în această situație.

Se ridică și conștientiză că se trezise din cauza unui zgomot. Acum îl auzi din nou. Era sunetul făcut de motorul unei mașini care trecea pe drumul principal. La scurt timp trecu încă o mașină.

Dădu sacii într-o parte și se grăbi la ușă. Mai întâi încercă s-o împingă, dar, când nu reuși, încercă s-o tragă. Fără niciun rezultat.

Mișcă de câteva ori în sus și în jos clanța ușii, apoi se sprijini cu umărul de ușă și încercă s-o ridice, dar fără succes. Apoi făcu câțiva pași în spate și se izbi de ea. Mai încercă o dată și încă o dată. Balamalele ușii se clătinară puțin, dar nu cedară.

Probabil că o găsise, deduse ea. Urmele făcute de ea în zăpadă nu erau dificil de urmat. Trebuie să fi venit după ea, găsind-o în timp ce ea dormea. Apoi blocase ușa din exterior și o închisese înăuntru.

Fereastra era îngustă și poziționată în partea de sus a peretelui, dar, dacă reușea să urce până acolo, s-ar fi putut strecura afară.

Se cățără pe masa de lucru și se aplecă să arunce o privire afară, dar împietri. El era chiar acolo. La

doar câțiva metri de zidul hambarului, Ole Linge curăța zăpada.

Așezase o lanternă puternică în zăpadă și curățase o suprafață de circa patru metri pătrați. Mai înlătură câteva lopeți de zăpadă, după care se îndreptă de spate și înfipse lopata într-un morman de nea. Apoi luă lanterna și o îndreptă spre pământ. În locul în care stătea el, era un mic dâmb, iar acum ea reuși să vadă ce curățase. Sub zăpadă era un chepeng.

Bărbatul de afară se chinui cu zăvorul și rabată chepengul într-o parte. Atunci înțelese și Line ce era acolo: o fântână veche.

83.

Elicopterul era manevrat de un pilot și un navigator. În spatele lor, Wisting și Nils Hammer se înghesuiau laolaltă cu Ingemar Bergquist. Wisting ar fi preferat să vină Leif Malm, însă, pe lângă echipaj, în elicopter mai era loc doar pentru trei persoane și, din moment ce urmau să traverseze teritoriul suedez, îl alesese pe Bergquist.

Zburară până de cealaltă parte a fiordului Oslo și pătrunseră în spațiul aerian al Suediei, chiar la sud de Strömstad. Apoi urmară linia sudică de coastă. Admirară luminile zonelor foarte populate ce se perindau pe sub ei, după care elicopterul schimbă brusc direcția și Wisting își dădu seama că se apropiau de destinație. Călătoria nu durase mai mult de 30 de minute. Robert Godwin ar fi făcut trei ore și jumătate cu mașina.

— Acolo jos, spuse pilotul, făcând semn cu degetul, în căști, cuvintele păreau să vină de undeva din depărtare, cu toate că cel care vorbea era chiar în fața lor.

Elicopterul survolă o dată zona înainte să zboare deasupra micii ferme pe care Ole Linge o moștenise de la tatăl său. Pe marginea drumului erau parcate câteva mașini ale poliției suedeze și puteau vedea că mai mulți polițiști mișunau prin zăpadă. Stăteau în fața unei case vopsite în roșu. Mai mulți dintre ei priviră în sus, la elicopterul zgomotos.

Operatorul schimbă frecvența comunicațiilor și solicită întăriri de la sol. Se schimbară câteva mesaje scurte fără ca Wisting să audă ce se spunea. Apoi auzi respirația pilotului în intercom.

— Au verificat înăuntru, precizează el. Nu este nimeni.

Pilotul survolă zona, îndreptând reflectorul spre șosea. Pe marginea drumului, chiar acolo unde cotea drumul spre casă, era parcată o mașină.

Zburară în semicerc în jurul ei și coborâră. Atunci văzură că era un Mercedes mai vechi, împotmolit în zăpadă.

Wisting apăsă pe butonul intercomului.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, spuse el. Mașina lui este aici.

Pilotul întinse mâna spre ecranul camerei cu infraroșii. Polițiștii de la sol se transformară în niște siluete înflăcărate.

Elicopterul se învârti în cercuri din ce în ce mai largi, timp în care cameră de sub fuzelaj analiza terenul în căutarea unor variații de temperatură.

Tot ce se vedea pe ecran erau doar niște nuanțe de gri.

— Mai putem rămâne în aer doar 40 de minute, spuse pilotul prin intercom. Curând va trebui să mergem să alimentăm. Vrei să aterizez aici, să poți coborî, sau te întorci cu mine?

Wisting privea fix în beznă, la silueta cenușie a nemărginitei păduri în straie de iarnă.

— Să aterizăm, zise el.

84.

Bărbatul din curte îndreptă lanterna în fântână. Rămase nemișcat un timp, holbându-se înăuntru. Apoi stinse lanterna, se întoarse și se îndreptă spre intrarea hambarului.

Line simțea cum starea de panică i se amplifica. I se lipea de gât ca un terci gros. Înghiți ca s-o țină la distanță. Trebuia să rămână lucidă. Dacă nu putea gândi, orice șansă de scăpare dispărea.

Pipăi rama ferestrei cu degetele, găsind încuietoarea, dar își dădu seama că geamul nu avea balamale sau încuietoare. Fereastra nu se deschidea.

Se sprijini cu o mână de tavan, căutând pe policioare ceva cu care să spargă fereastra. Atunci observă că panourile din tavan erau desprinse.

Ajutându-se de ambele mâini, împinse unul dintre panouri, ridicându-l fără dificultate, și-l dădu într-o parte. Un aer rece îi mângâie chipul.

Folosi policioarele pe post de trepte. Urcă prin deschizătura întunecată din tavan, lovind cu picioarele diverse obiecte care cădeau cu zgomot pe podea, fără să-i pese de zarva pe care o făcea. În același timp, căuta cu privirea ceva cu care să se apere. O bară de fier, un cuțit, un lanț sau orice altceva. Pe unul dintre rafturile de sus erau un topor și o cutie de chibrituri. Lăsă toporul, luă cutia de chibrituri și se ridică pe ultima policioară. În spatele ei auzi ușa hambarului trântindu-se iar, dar și un alt sunet. Un sunet distant, pe care nu-l putea localiza sau identifica.

Se ridică în genunchi, așeză la loc panoul din tavan și încercă să privească în jur prin întuneric. Era la mijlocul hambarului.

Sub ea era încăperea mare prin care intrase. Ușa hambarului era larg deschisă și lăsa să intre lumina lunii. Pe podea era zăpadă troienită de vântul de-afară. La doar câțiva metri distanță, îl putea auzi

pe Ole Linge cum dă la o parte lucrurile cu care blocase ușa. Raza lanternei se plimba încoace și încolo. Pe podea era împinsă o ladă sau ceva asemănător. Apoi păru că el se oprește în toiul acțiunii. Raza de lumină rămase nemișcată și fu îndreptată brusc în sus, spre tavan, ca și cum bărbatul stătea pe loc și asculta.

Sunetul distant pe care-l auzise mai devreme se intensifică, iar acum Line îl recunoscu. Era zgomotul sacadat al palelor unui elicopter.

Se ridică în picioare și se retrase spre interiorul hambarului, spre baloții de fân. Chiar sub acoperiș, de-a lungul zidului, erau mai multe scobituri. Line se echilibră pe o grindă de lângă zid și merse la cea mai apropiată dintre acestea. Era suficient de mare ca Line să se strecoare prin ea.

Își vârî capul prin deschizătură și privi în jos. Erau cam trei metri, dar stratul de zăpadă era gros și avea să-i amortizeze impactul.

Privi din nou în direcția din care venise. Auzi deschizându-se ușa încăperii, iar raza iscoditoare de lumină dispăru.

Greșise că nu luase toporul, se gândi ea. Ar fi putut lăsa dat la o parte panoul din tavan, ca bărbatul să-și dea seama pe unde ieșise. Apoi l-ar fi putut lovi când el ar fi urcat s-o caute. Dar acum era prea târziu. De altfel, ea avea deja alt plan.

Vârî un picior prin deschizătură și scoase cutia cu chibrituri. O deschise, luă un chibrit și-l frecă de partea rugoasă a cutiei. Acesta scoase câteva scântei, dar nu se aprinse. Încercă iar, dar gămălia se fărâmița.

Chibriturile erau vechi și abia la a patra încercare reuși să aprindă unul. Protejă flacăra firavă cu ajutorul mâinii, după care o întinse în fața ei și o aruncă în fân.

Nu se întâmplă nimic. Chibritul se stinsese, probabil.

Planul era să dea foc hambarului ca să semnalizeze după ajutor. Între timp, tot ce avea de

făcut era să se ascundă în pădure. Poate că prezența elicopterului în apropiere era doar o coincidență, dar putea să însemne și că o căuta cineva.

Scoase încă un chibrit, dar nici acesta nu se aprinse. Apoi, brusc, o rază de lumină străpunse întunericul. Ole Linge trebuie să fi găsit singura modalitate de ieșire din cameră.

Lumina o lovi în față și o orbi. Panica puse iar stăpânire pe ea și în spatele ochilor simțea cum îi pulsează sângele. Luă alt chibrit, care se rupse când îl apăsă pe suprafața rugoasă a cutiei.

Ole Linge era pe cale să se ridice prin gaura din tavan. Line scoase încă un chibrit și, cu degetele, simți că în cutie mai rămăseseră doar două sau trei bețe. De data aceasta însă se aprinse imediat, arzând cu o flacără vioaie.

Îl aruncă cu mare atenție, spre cel mai apropiat balot. Trecură câteva secunde înainte ca flăcările să izbucnească și iarba uscată începu să pocnească. Focul se extinse rapid și fumul începu să se ridice în spirale spre acoperișul hambarului.

Line își scoase și celălalt picior pe deschizătură și se lăsă în jos, ținându-se doar în mâini. Apoi plonjă în gol.

85.

Mai era timp pentru un ultim survol. Pilotul ridică elicopterul de la sol, cu botul aparatului de zbor îndreptat spre est. Reflectorul urma drumul care continua să pătrundă și mai adânc în regiunea forestieră a Suediei. Coroanele copacilor se unduiau dedesubtul lor, iar zăpada se scutura de pe ramuri.

Pe ecranul camerei cu infraroșii se iviră două puncte roșii. Amândouă erau staționare până când, brusc, se puseră în mișcare la unison.

— Elani, precizează operatorul.

Wisting îi urmări dispărând de pe ecranul monitorului, după care se uită din nou la reflectorul care urmărea drumul îngust. După câteva sute de metri, pe partea stângă apărură câteva clădiri. Un hambar, o fermă și dependințele obișnuite. Pe ecran puteau observa căldura ce se propaga din dreptul ferestrelor și ușilor sub forma unor mici pătrate galbene, cu margini verzi.

Pe treptele scării apăru o persoană, urmată de o alta aflată în pragul ușii. Wisting aruncă o privire în jos, mijind ochii. Un bărbat își dusese mâna în dreptul frunții ca să nu fie orbit de lumina puternică. În spatele lui era o femeie îmbrăcată în fustă scurtă. Printre ei țâșni un câine ce se opri în mijlocul curții, lătrând.

Pilotul înclină elicopterul, după care îl întoarse. Trecură de cabana roșie unde polițiștii suedezi încă lucrau. Apoi luară altitudine ca să depășească în siguranță niște linii de tensiune, după care își continuară căutările.

Navigatorul văzu primul flăcările.

— La ora unu, strigă el în intercom, făcând semn în direcția la care se referea.

Puțin mai în față, printre copaci, vedeau o lumină portocalie. Pilotul împinse manșa, coborî botul elicopterului și mări viteza.

Printre copaci ardea un hambar. Flăcările erau roșietice, portocalii și galbene, chiar și albe. Întoarseră pe deasupra acoperișului. Un fum negru se înălța în vârtejuri.

Operatorul luă legătura cu echipa de la sol, comunicându-le coordonatele. Pilotul îndreptă reflectorul spre zona din fața clădirii incendiate. În zăpadă se vedeau urme de pași ce duceau spre ușa hambarului.

— Jos! solicită Wisting, desfăcându-și centura de siguranță. Aterizează!

Pilotul ridică elicopterul, întoarse și survolă drumul până găsi un loc drept. Apoi aprinse farurile de aterizare și coborî elicopterul până la o înălțime de 15 de metri. Pinii se ridicau de-o parte și de alta a aparatului de zbor. Coloana de aer produsă de palele elicei viscoli zăpada, înainte de aterizarea bruscă. Ușile hambarului erau deschise. Wisting se aruncă în furtuna de zăpadă, aplecându-se pentru a nu fi lovit de elice și alergă spre hambarul în flăcări.

86.

Line nu ateriză bine. O durere sfâșietoare îi seceră piciorul stâng când atinse pământul. Probabil căzuse pe o piatră sau pe un alt obiect dur acoperit de zăpadă.

Se întinse pe spate și se retrase încet, târându-și piciorul. De cealaltă parte a peretelui hambarului auzea cum focul prinde putere și se extinde.

Apropiindu-se de lizieră, se ridică în picioare și încercă să șchiopăteze printre copaci, dar zăpada era prea mare. Se împiedică și căzu. Se ridică iar și continuă să meargă. Durerea îi dădea fiori în tot corpul de fiecare dată când își lăsa greutatea pe piciorul rănit.

Se sprijini de primul trunchi de copac care-i ieși în cale și privi înapoi. Flăcările se prelingeau în jurul ferestrelor din pereții hambarului. Urmele pe care le lăsase erau ușor de urmărit și, când era pe punctul să-și continue drumul prin pădure, îl văzu apropiindu-se.

Bărbatul mergea cu greutate prin zăpadă, ținând într-una dintre mâini o lanternă. Conul de lumină se opri asupra urmelor lăsate de ea. În spatele lui, flăcările devorau acoperișul hambarului.

Teama îi ascuți simțurile. Auzea iar sunetul unui elicopter. Era și mai aproape. Focul avea să atragă atenția pilotului. Singura întrebare care se punea era dacă elicopterul avea să ajungă la timp.

Bărbatul veni direct spre ea. Privirile li se întâlniră. Avea mai mult de 60 de ani, dar era încă masiv și mai puternic decât ea.

Line făcu câțiva pași înapoi prin zăpada adâncă, căzu pe spate, dar reuși să se ridice din nou. Teroarea o copleși, întinse o mână în față. Începu să vorbească fără noimă.

— Nu! strigă ea. Nu!

El o lovi cu lanterna în cap. Impactul năucitor o făcu să îngenuncheze. Simți cum i se umple gura

cu sânge și încercă să se ridice, dar el era deja deasupra ei. Cu o mână o strângea cu toată forța de gât, iar cu cealaltă încerca să-i imobilizeze picioarele.

Dând din mâini, Line îl lovi peste picior. Îl prinse de picior și-l smuci. El se dezechilibră, se prăbuși și se rostogoliră împreună în zăpadă.

Ea încercă să-l lovească în vintre, însă durerea cruntă din picior o împiedică. El o prinse de încheietură, iar cu cealaltă mână o apucă de păr. Începu s-o tragă după el. Durerea resimțită la rădăcina firelor de păr era insuportabilă și Line încercă să se târască în urma lui.

Cu coada ochiului, ea observă cum flăcările înaintau de-a lungul pereților hambarului și se strecurau pe sub acoperiș.

O forță să meargă spre fântâna pe care o săpase el, iar Line își dădu seama ce avea de gând să facă. Ea se zvârcoli și simți cum i se rup firele de păr și, în același timp, cum căldura degajată de flăcări se întețea.

Când aproape că ajunseră la marginea fântânii, Line își înfipse brusc dinții în mâna lui. El îi dădu drumul. Ea se întinse, încercând să pună mâna pe lopata de zăpadă rămasă în troiene, dar Ole Linge se aruncă asupra ei și se rostogoliră împreună la pământ. Line își vârî degetele în fața lui. Ajutându-se de degetele mari, îi împinse ochii în orbite. Ole Linge urlă și se eliberă. Apoi se ridică și o lovi cu piciorul în mandibulă, lăsând-o aproape inconștientă. După aceea o prinse de un picior și o trase spre gura fântânii.

87.

Wisting alerga de-a lungul drumului înzăpezit. Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că leșină. Alunecă și căzu cu capul înainte, în zăpadă, se ridică și merse mai departe.

În dreptul unei vechi cabine pentru depozitarea laptelui găsi urme de pași care se îndepărtau de drum, înspre pădure. Printre copaci, focul se întețise. Flăcările ieșeau prin acoperișul hambarului și un nor de fum gri venea în direcția lui.

La distanță de cinci metri de hambar, se opri și ridică mâna pentru a-și proteja ochii de lumina intensă. Focul ardea incandescent în celălalt capăt al clădirii, unde acoperișul începuse deja să cedeze. Flăcările se învolburau și se răsuceau în aer.

Se uită peste umăr, după care deschise ușa hambarului. Fumul care năvăli spre el îi atacă ochii, care începură să lăcrimeze.

Strigă, dar nu primi niciun răspuns, în afară de flăcări. Apoi își acoperi gura și ochii cu brațul și intră.

88.

Bărbatul o trăgea pe Line spre fântână. Ea încerca să găsească un lucru de care să se prindă. Mâinile îi bâjbâiau prin zăpada ca o pudră, săpând, în speranța că va găsi ceva. Se zbătu și răsuci, reușind să se prindă de una dintre trapele fântânii, care era rabatată într-o parte. Ole Linge o lovi cu picioarele ca s-o facă să-i dea drumul. Așchiile i se înfipseră în degete și era pe cale să slăbească strânsoarea când se întâmplă ceva.

Ceva explodă înăuntrul hambarului. Tot zidul fu spulberat. Bucăți de lemne arzând zburară în toate direcțiile. Cu cerul în fundal, scânteile erau aidoma unei mări de flăcări albastre și portocalii.

Line era întinsă pe spate și privea cum flăcările distrugeau ce mai rămăsese din acoperiș. Structura interioară arăta ca un schelet înnegrit și firav. Una dintre grinzile ce susținea marginea acoperișului și unul dintre pereți cedă și se prăbuși, dispărând în flăcările ce mistuiau clădirea. Urmară alte câteva bubuituri și explozii înainte ca o altă grindă să se desprindă de perete. Grinda se balansă de câteva ori înainte și înapoi, după care se prăvăli și ea în flăcări. Apoi se prăbuși tot acoperișul, iar zidul din spatele clădirii vibră, după care crăpă și căzu în clădirea distrusă.

Doar când observă niște lumini albastre dinspre stradă și niște siluete ce se apropiau alergând, se întoarse și constată că Ole Linge dispăruse.

Se ridică în genunchi, se târî spre marginea fântânii și privi în jos. Flăcările aruncau umbre și lumini în ea, dar fundul fântânii era prea întunecat și prea adânc ca să poată vedea ceva.

89.

Căldura era mult prea intensă. Wisting ieși din hambar împleticindu-se și ocoli clădirea. O zări pe Line întinsă pe pământ, la câțiva metri în fața sa, și chiar în acea clipă întreaga curte răsună din cauza unei explozii. Robert Godwin o țintuia la pământ pe Line. Presiunea exercitată de explozia din hambar îl proiectă și pe el în sus. Văzu cum forța exploziei îl ridică pe ucigașul american, apoi cum acesta cade lat pe pământ. Godwin dispăru într-o ploaie de așchii incandescente ce cădeau ca picăturile de ploaie.

Explozia puternică îl dezechilibră și pe Wisting. Căzu și ceva tare și greu îl lovi între omoplați, dar reuși să se ridice. Din spatele său se auzi o bubuitură puternică, din cauza pereților ce se prăbușeau în hambar.

Se grăbi se ajungă la fiica sa, care sângera de la o tăietură de deasupra ochilor. O îmbrățișă, privind-o în ochii înlăcrimați și înroșiți.

Rămase așa, fixând-o cu privirea destul de mult timp, după care ea se eliberă încet din îmbrățișarea lui.

— A căzut, spuse ea. A căzut în fântână.

Polițiștii suedezi sosiră alergând, înarmați și cu lanternele aprinse. Wisting îi conduse la fântână și o ajută pe Line să se sprijine de marginea puțului.

Din adâncuri se ridica o duhoare de putreziciune, iar trei lanterne luminară cu razele lor albe până în străfundul fântânii. Puțul era secat. Robert Godwin era la șase-șapte metri sub ei, întins pe niște mormane învelite în pânze gri.

Avea un picior îndoit într-o postură nenaturală, dar supraviețuise căderii. Îl vedeau schimonosindu-se de durere, în timp ce se împingea în pereții umezi ai fântânii, își dădu capul pe spate și se uită la ei. Strălucirea misterioasă din ochii lui dispăruse.

90.

Line începu să înțeleagă cu adevărat ce se întâmplase abia când ajunse la spital, în Göteborg. Tatăl ei dormea pe un scaun de lângă pat. La televizorul de deasupra patului fuseseră transmise buletine speciale de știri întreaga noapte. Reluau imagini de la conferința de presă din Norvegia, unde erau și reprezentanți ai forțelor de poliție din Suedia și SUA. Pe banda din josul ecranului scria că Robert Godwin din Minnesota, în vârstă de 61 de ani, era suspectat de uciderea a 23 de persoane în SUA, 10 în Norvegia și 5 în Suedia.

Pe ecranul televizorului apăru studioul de știri, apoi imagini în direct din zona împădurită de la periferia orașului Hamburgsund. Pompierii strângeau furtunurile. O reporteriță relata că de pe proprietatea din spatele ei fuseseră recuperate mai multe cadavre. Un polițist taciturn răspundea întrebărilor și confirma că era vorba de o operațiune comună, în care erau implicați și oficiali din Norvegia, finalizată cu arestarea cetățeanului american dat în urmărire internațională.

Tatăl ei se mișcă în somn pe scaunul de lângă patul ei. Ea schimbă canalele TV, oprindu-se la CNN și Sky News. La ambele posturi, arestarea efectuată în Suedia era principala știre. Canalele americane de știri prezentau imagini din arhivă referitoare la caz, botezat cu mai bine de 20 de ani înainte *Strangulatorul de pe autostrada interstatală.*

Pe posturile suedeze, invitat în studio era un criminolog și scriitor corpolent. Jurnalistul era interesat să afle cum reușise un om ca Robert Godwin să scape atenției poliției atât de mult timp. Expertul își ridică ochelarii pe frunte, sprijinindu-i de părul des și grizonant, după care oferi un răspuns interminabil. În Suedia, probabil că

locuiau ilegal peste 50.000 de oameni. Identitatea lor nu era cunoscută de autorități. Știau doar că-și obțineau banii și locuințele prin mijloace ilicite.

Line stinse televizorul. Până acum, ea nu era subiect de știri, dar probabil că urma să fie. Trase pilota într-o parte și-și studie glezna pusă în ghips, după care se întinse să ia pixul și teancul de hârtii pe care i le adusese una dintre asistente.

Cu 20 de ani în urmă, Viggo Hansen fusese considerat nebun și internat deoarece credea că unul dintre puținii prieteni pe care-i avea nu mai era persoana care pretindea că este. Acum devenise subiect în presa internațională. Asta nu schimba faptul că trăise în singurătate.

Nu vom ști niciodată cum a trăit, scrise ea, *și nu vom ști niciodată cum a murit. Știm doar că a fost singur. Singur din toate punctele de vedere.*

91.

Articolul lui Line despre Viggo Hansen fu publicat în ziua de Crăciun. Wisting dormi până târziu, se trezi, merse la magazin, luă câteva chifle proaspăt scoase din cuptor și cumpără ziarul.

Casa era goală. Line se întorsese în Oslo.

Porni radioul și își pregăti o cafea. Tăie chiflele pe jumătate și pe două dintre ele așeză *julesylte,* o specialitate din carne servită de Crăciun, și hering pe cea de-a treia felie. Fărâmiță ultima felie, apoi deschise fereastra de la bucătărie și o așeză pe tăvița pentru păsărele.

Robert Godwin ocupa încă prima pagină a ziarelor. Jurnaliștii *VG* se deplasaseră în SUA și le intervievaseră pe rudele mai multor victime de acolo, care mulțumiseră forțelor de poliție suedeze și norvegiene pentru că-l prinseseră, în sfârșit, pe criminal, permițându-le astfel să-și continue viețile.

Godwin fusese externat din spital și mutat într-o unitate securizată din incinta închisorii Tidaholm. Potrivit presei scrise, voia să dea o declarație în fața poliției din Suedia, însă solicita garanții că nu avea să fie extrădat în SUA.

Erau multe întrebări rămase fără răspuns, iar Wisting bănuia că nu aveau să afle niciodată toate detaliile. Așa era mereu. În toate anchetele rămâneau aspecte pentru totdeauna nelămurite.

Afară, la fereastră, se iviră două păsărele cu piepturile colorate în roșu, cu capete negre-albăstrui și penaj gri. Veniseră în fiecare zi din perioada Crăciunului, mâncând firimiturile din tăviță.

Citi de două ori articolul scris de Line. Laitmotivul rămăsese ideea bărbatului însingurat, însă căpătase un alt sens și un alt conținut. Cu fiecare cuvânt, ea creiona imaginea unui om căruia

nimeni nu avea să-i ducă dorul, dar care avusese locul său aici, pe Pământ.

Apoi merse în dreptul ferestrei și se uită fix la casa părăsită din josul străzii. Începuse iar să ningă, întocmai cum preziseseră meteorologii. Fulgi mari rătăceau prin aer, încețoșând priveliștea și ridicând, într-un final, un zid cenușiu între Wisting și lumea de dincolo de fereastră.

Reveni în bucătărie, își clăti farfuria și o așeză cu fata în jos pe blat, ca să se scurgă. Apoi luă ziarul cu el în camera de zi. Pe ultima pagină găsi programul TV. Ridică telecomanda și alese un film despre un băiat care era singur acasă, în timp ce hoții încercau să intre în locuință.

Apoi se relaxă în fotoliu. Zece minute mai târziu era pe tărâmul viselor. Afară începuse vijelia. Un vânt năprasnic care viscolea zăpada de pe stradă, înlăturând orice urmă de pași în nămeți.

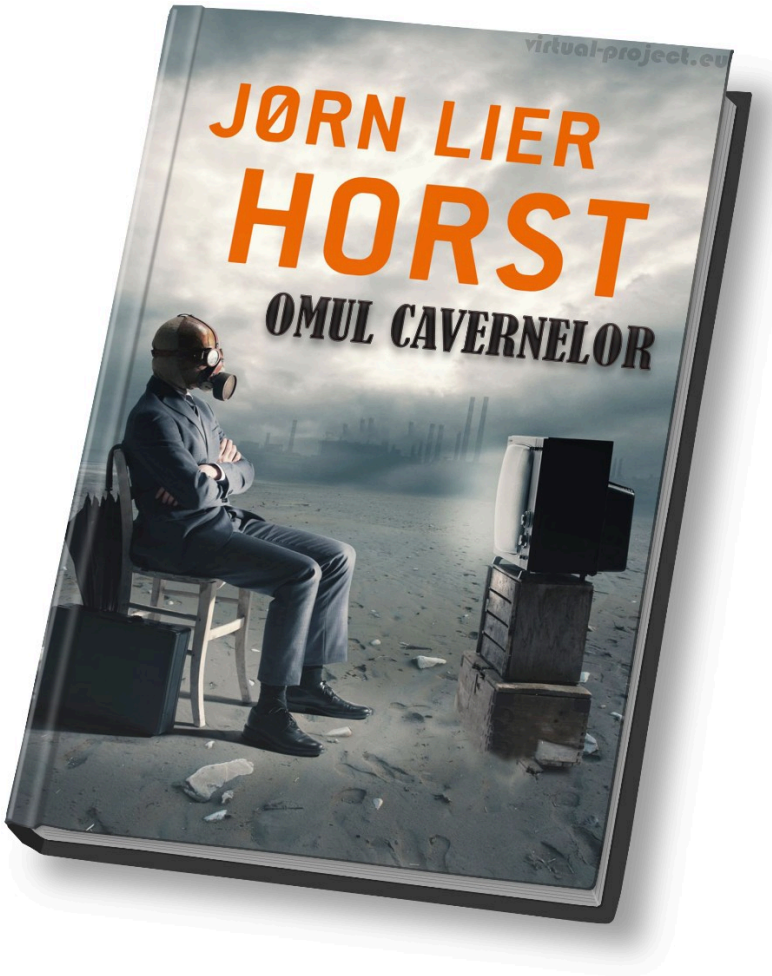

virtual-project.eu

violin

[1] Lynn Adams găsită moartă în șanț.

[2] Poliția o caută pe Angella Olsson. Ultima oară a fost zărită vineri.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.

78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.

Table of Contents

1. 2
2. 6
3. 10
4. 13
5. 18
6. 22
7. 26
8. 33
9. 40
10. 44
11. 50
12. 55
13. 60
14. 65
15. 70
16. 74
17. 78
18. 82
19. 86
20. 91
21. 95
22. 98
23. 103
24. 112
25. 115
26. 121
27. 124

28. 128
29. 131
30. 136
31. 142
32. 146
33. 153
34. 158
35. 162
36. 165
37. 169
38. 172
39. 177
40. 183
41. 187
42. 193
43. 196
44. 200
45. 205
46. 209
47. 213
48. 218
49. 222
50. 227
51. 232
52. 238
53. 240
54. 244
55. 248
56. 251
57. 254

58. 257
59. 262
60. 265
61. 268
62. 272
63. 277
64. 281
65. 283
66. 286
67. 290
68. 294
69. 299
70. 305
71. 310
72. 313
73. 318
74. 324
75. 326
76. 331
77. 337
78. 340
79. 343
80. 348
81. 351
82. 356
83. 358
84. 360
85. 363
86. 365
87. 367

88. 368
89. 369
90. 370
91. 372